

БАРБАРА КАРТЛАНД

ОПАСНА ЛЮБОВ

Превод от английски: Величка Тотева, 1993

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

1658 година

В каретата цареше полумрак. Вместо да разсее тъмнината, мъждукащото пламъче на свещта във фенера още повече сгъстяваше сенките в ъглите на подскачащата по разбития, каменист път карета.

Луната бавно изгря на небето и на бледата ѝ, оскъдна светлина Пентея започна да различава очертанията на седящия до нея мъж. Той бе свалил широкополата си шапка и се беше разположил удобно на меките възглавници, сякаш почиваше. Тя прекрасно съзнаваше, че не сваля очите си от нея.

Пентея се сви колкото можеше повече на мястото си с безнадеждното намерение да изглежда възможно най-незабележима, да се слее с тъмните безформени сенки. Даже се помоли тъмнината да стане още по-непрогледна, за да я скрие напълно.

Той бе обърнал глава към нея. Младото момиче можеше да различи резките очертания на дългия му крив нос. Нямаше нужда от бледата лунна светлина или мъждукащата свещ, за да разгледа цялото му лице. Твърде добре познаваше строгите и груби черти, които бяха в странен контраст с чувствените устни, издадената челюст, в която имаше нещо жестоко, дългите и гъсти вежди, почти скриващи подозрителния поглед на очите, които не пропускаха нищо. Да, тя познаваше неговото лице като своето собствено. Нали през последните два месеца не можеше да избяга от него дори в сънищата си.

Първия път, когато го видя да влиза в големия хол на замъка Ставърли и усети погледа му върху себе си, тя замръзна от ужас. Още тогава разбра, че няма да може да избяга от него, още от този първи миг бе твърде късно да мисли за някакво спасение.

Не знаеше защо, но при следващото му посещение помисли, че е дошъл специално да я види още веднъж. След това посещенията му последваха едно след друго. Когато си тръгваше, баща ѝ оставаше крайно раздразнен, дори ядосан, а слугите трепереха от страх. Дори с нейната неопитност разбра, че този човек изпитва удоволствие да ги

измъчва. Това ясно личеше от усмивката в ъгълчетата на устните му, по огъня на очите, които следваха всяко нейно движение. Имаше чувството, че е малка мишка, а той — огромна хищна котка, която може всеки момент да скочи върху нея. Докато един ден той най-после беше казал какво точно иска.

Тези нерадостни мисли я накараха да въздъхне дълбоко и да се свие още повече. Мъжът до нея веднага се наведе напред. Проникващите през прозореца лунни лъчи осветиха закръглената му глава и тя видя ясно сивата, падаща на сплътсени кичури коса.

— Студено ли ви е?

Гласът му прозвуча глухо и отчуждено.

— Не, не ми е студено. Благодаря ви, сър — отговори тя със затаен дъх.

— Предстои ни още много път. Сигурна ли сте, че не искате да се наметнете с шал?

Докато говореше, той протегна ръка към поставения върху малката седалка срещу тях шал. Пентея проследи с очи движението на ръката му. Видя покритите ѝ с косми пръсти, и извика:

— Не, не, благодаря ви. Нямам нужда от нищо.

Той отново се облегна, но главата му остана обърната към нея.

— Можете да се отпуснете. Вече няма защо да се тревожите.

— Едва ли бихте могли да очаквате да съм спокойна и безгрижна. Сутринта баща ми ще прочете писмото, което му оставих, и ще бъде огорчен. Да, безкрайно огорчен — внезапно придобила кураж отвърна Пентея.

— Да, обаче като научи, че синът му е спасен, ще му мине.

— Прав сте, това ще го зарадва — отговори тя и след кратка пауза добави. — Ако наистина е така. Вие сте сигурен, абсолютно сигурен, че можете да го спасите, нали?

— Вече ви дадох честната си дума — каза той надутно.

— След като вече е заловен, вие имате ли... достатъчно сили и влияние да го освободите? — зададе тя въпроса, който я тревожеше.

— Мога да ви уверя, че Кристиан Драйсдейл има голяма власт — отговори той и в гласа му прозвуча обида. — Никой досега не е подлагал възможностите ми на съмнение. Сигурен съм, че няма да срещна никакви трудности при получаването на помилване за един

млад роялист, който се е оказал повече глупак, отколкото опасен предател.

Пентея вдигна гордо глава.

— Трябва ли човек да е глупав, за да бъде лоялен към законния си крал? — попита тя с цялата смелост, която успя да събере.

Кристиан Драйсдейл изсумтя.

— Вашите думи са думи на предател. След като сте вече моя съпруга, аз съм длъжен да ви предупредя да внимавате какво говорите!

— Дори сто пъти да бях ваша съпруга — заинати се тя, — пак щях да казвам, че нашият законен крал е Чарлз Стюарт и тронът, на убития му баща е зает от узурпатор!

Говореше страстно, забравила всички страхове, като едва поемаше дъх. Каретата зави и светлото петно падна върху две огромни красиви очи и малко чипо носле. Разкошни руси букли се спускаха на раменете и обгръщаха като рамка белия овал на прелестното ѝ лице.

То бе почти детско. По всичко личеше, че грубият мъж не се трогваше от излъчваната от него невинност. Нещо повече. Той присви злобно очи и протегна ръка към пръстите на Пентея.

— Тази нощ трябва да забравим всички глупости — каза заповеднически той. — Освен това, че сте моя жена!

В гласа му младото момиче долови нотка, която веднага я накара да забрави какво точно бе казала. Мислеше си само за това къде се намира и до кого седи. Сви се още повече в своя ъгъл, сякаш искаше да изчезне в тъмната сянка. Ала повече не можеше да се преструва на невидима.

— Елате по-близо до мен — заповяда Кристиан Драйсдейл.

Раменете ѝ вече бяха притиснати плътно в облегалката. Тя обаче продължи да се свива, сякаш искаше да се слее с нея. Настъпи пълна тишина, в която отекваха само глухите удари на сърцето ѝ.

— Чухте ли какво казах? — повтори той. — Толкова бързо ли забравихте съпружеските си задължения? И че обещахте да ми се подчинявате?

— Аз... съм... близо — заекна тя.

Той се засмя със задоволството на човек, който изпитва радост да измъчва другите.

— Елате по-близо!

Пентея пое дълбоко въздух, за да си придаде достатъчно смелост, и каза:

— Достатъчно близо съм. Омъжих се за вас, защото обещахте да спасите брат ми. Тръгнах с вас посред нощ без даже да кажа на баща си, защото зная как ще се срамува и измъчва от мисълта, че някой от нашето семейство е трябвало да сключи брак с „кръглоглав“, както наричат привържениците на Кромуюел. Направих всичко това съвсем съзнателно, но вие не можете... не, не можете да ме накарате да изпитвам към вас друго чувство, освен омраза.

Последните думи тя произнесе почти шепнешком. Изглежда ужасът и страхът от човека, за когото се бе омъжила, почти я задушаваша. След тези думи тя заби поглед в пода на каретата.

Именно в този момент на изключително голяма уплаха тя чу смеха му — смях на напълно уверен в себе си човек. Уверен също така, че ще получи това, което иска.

— Значи ме мразите? — попита той подигравателно. — Дори само поради тази причина ще ми бъде особено приятно да ви покажа какво значи любов.

Докато говореше, той протегна ръце. Когато пръстите му докоснаха Пентея, тя изпищя колкото от отчаяние, толкова и от ужас. В същия момент изпод покривката от самур и кадифе, която бе хвърлена върху скута ѝ, се чу ръмжене. Ръцете веднага се дръпнаха, чу се тиха ругатня.

— Какво е това? — попита той през зъби.

— Това е Бобо... кучето ми — заекна Пентея.

— Проклетият пес ме ухапа — възкликна невярващ на това, което чу Кристиан Драйсдейл. — Не знаех, че сте го взели със себе си.

— Той е винаги и навсякъде с мен — опита се да му обясни младото момиче.

— Но не и в моя дом! — изрече присъдата си новият ѝ съпруг. — Изобщо не обичам животни, а още по-малко тези, които си позволяват да ме хапят.

— Съжалявам, че Бобо ви е причинил болка — прошепна Пентея. — Той просто се опита да ме защити, защото извиках...

— Оставете малкото зверче на пода — прекъсна я Кристиан Драйсдейл с глас, който не търпеше възражение.

— Достатъчно му е добре там, където си е — отговори тя и започна да гали кучето, което все още тихо ръмжеше.

— Чухте какво ви заповядах! — изръмжа на свой ред той.

— Защо пък трябва да ви се подчинявам? — попита тя, като се мъчеше да говори колкото бе възможно по-спокойно. — Кучето е мое. Аз го обичам и то може да седи в скута ми както винаги.

Отново в гласа ѝ прозвучаха предизвикателни нотки, макар да се бе опитала да сдържи гнева си към този човек, който с всяка дума ставаше все по-нетърпим. Сякаш тонът в гласа ѝ, както и маниерът, с който говореше, го уязвиха за първи път.

— Ще правите това, което аз ви кажа! — изкрещя той. — Оставете кучето на пода!

Каретата изкачваше някаква височина, обаче конете я теглеха стабилно и без особени затруднения. Пентея седна още по-изправена и остана така напълно неподвижно, без да направи и най-малкото движение, за да изпълни нареждането на съпруга си. Той чакаше. Напрежението растеше с всяка измината минута. Без да се замисля защо, Пентея вдигна кучето и допря нежно бузата си до меката му козина.

Тази съвсем невинна милувка сякаш преля чашата на търпението на нейния спътник. Той нададе страшен рев, някаква смесица между ругатня и необуздан гняв, и с едно внезапно движение грабна кучето от ръцете ѝ.

Чу се силно ръмжене. Тялото на едрия мъж трепна за един миг, когато то впи зъби в ръката му. След това се чу тъп звук на удар с бастуна, който стоеше до коляното му. Последва страшно квичене, изпълнено с агония, и шум от захвърленото на пода на каретата малко безжизнено тяло.

— Вие го убихте! Убихте го! — извиси се писъкът ѝ в полумрака на изпълнената със сенки карета.

Пентея опита да се хвърли към пода, но силните ръце на Кристиан я задържаха. За момент тя не изпитваше нищо друго, освен ужас от сполетялото любимото ѝ животно нещастие.

— Вие го убихте, звяр такъв! — не може да се сдържи и изкрещя в лицето му тя. После си даде сметка, че той е твърде близко до нея, едната му ръка я притиска силно, а другата, от която капеха едри капки

кръв, се приближава към нея, хваща я за брадичката и обръща лицето ѝ към себе си.

— Вие го убихте — простена тя и постепенно гласът ѝ секна. До съзнанието ѝ започна да се промъква страх от нещо много по-страшно, което бавно, но неумолимо започва да се стоварва върху нея.

— Глупаво дете, не се разстройвай за загубената си играчка. Ще те науча на друга, много по-вълнуваща игра — заговори с надебелял език Кристиан и притисна горещите си устни жадно към нейните.

Пентея опита да се бори, да го отблъсне от себе си, обаче остана негова пленница. Усети, че тъмнина, по-ужасна и по-страшна от всичко, което някога си бе представляла, я обвини, отне дъха ѝ и я повлече в небитието на ада.

Усещаше устните и ръцете му, неговата близост, която я лишаваше от сила, унищожаваше душата ѝ така, че тя се оказа загубена и изоставена в отвратителна тиня, която я бе обгърнала така, че не можеше нито да помръдне, нито да извика.

Когато агонията на съзнанието и тялото ѝ станаха непоносими, съвсем внезапно и неочаквано каретата спря. За миг ръцете на Кристиан я пуснаха и тя успя да освободи устните си от неговите. Пое жадно въздух и преди да осъзнае какво става, вратата на каретата се отвори и един остър заповеднически глас проехтя в мрака на нощта.

— Всички въл!

Тя чу Кристиан да ругае тихо. Преди да успее да направи каквото и да било движение, същият глас прозвуча отново и още по-рязко.

— Подчинявайте се на заповедите ми и слезте, за да могат моите хора да претърсят каретата!

Кристиан отново започна да ругае. Когато след миг на вратата се показва дулото на револвер, той веднага млъкна.

— Това е безчинство — запелтечи той, — за което трябва да ви обесят.

— Излизай! И по-бързо! — бе единственият отговор, който получи.

Кристиан Драйсдейл взе широкополата си шапка, слезе от каретата и застана до нея, огрян от лунната светлина.

Макар да бе февруари, нощта беше топла, не духаше вятър и въздухът бе спокоен и прозрачен. Въпреки това по клоните на

дърветата и по земята имаше все още тънка бяла покривка от сняг, а гъстата гора се разсичаше единствено от черната лента на пътя.

Кристиан Драйсдейл се огледа. Бяха спрели на едно малко по-широко място. Двамата кочияши стояха с вдигнати нагоре ръце. Конете стояха на едно място, без да могат да потеглят напред. Пред тях, препречвайки пътя им, със скрито от черна маска лице и яхнал чистокръвна кобила, бе застанал разбойник. До вратата на каретата стоеше друг. В двете си ръце държеше пистолети, а зад, него спокойно и с изправена глава — сякаш всеки миг очакваше заповедите на стопанина си, чакаше превъзходен жребец.

Въоръженият разбойник, изпречил се пред Кристиан Драйсдейл, бе облечен несравнимо по-елегантно от човека на коня. Палтото му от черно кадифе бе богато украсено с изящна бродерия, ботушите му бяха направени от най-меката и фина кожа, а гърдите му бяха украсени с ослепително бяло жабо от най-скъпата венецианска дантела, прикрепено с блестяща диамантена игла. За миг Кристиан Драйсдейл си пое дълбоко въздух и процеди през стиснатите си зъби.

— Бялото жабо! Значи това отново си ти!

— На вашите услуги, господин Драйсдейл — отговори разбойникът с подигравателна усмивка. — Последния път ти обещах, че няма да мине много време и пак ще се срещнем.

— Значи си ме преследвал?

— Защо не използваме по-изискани думи? Бихме могли да кажем, че съм наблюдавал непрекъснато и внимателно движенията ти — отговори разбойникът. — Нали ти бях казал, че не изпитвам особени симпатии към бирниците, особено когато те използват положението си, за да изнудват невинните и тези, които нямат на кого да разчитат за защита.

— Нахален негодник, ще ми платиш за това — кресна Кристиан Драйсдейл.

— Доколкото си спомням и предишния път ми отправи същите заплахи — усмихна се разбойникът. — Само че тогава допуснах непростима грешка. Просто не мислех, че носиш със себе си всички събрани, от теб данъци, и затова не те претърсих както трябва. Този път няма да те зарадвам и да направя същата глупост.

Кристиан Драйсдейл опита да направи внезапно движение, но разбойникът пристъпи крачка напред.

— Пистолетът ми е зареден — предупреди го той, после се обърна към двамата кочияши, които все още стояха изплашени и с вдигнати над главите си ръце. — Ей, вие двамата, я завържете господаря си!

— Той не ни е господар — започна да обяснява единият от тях. — Нае ни да го закараме с булката му до църквата и после на сватбеното им пътешествие.

— Значи сватба — извика развеселено разбойникът. — Що за дяволия е това, сър Драйсдейл? Сигурен съм обаче и бих се обзаложил на сто гвиней, че щом е измислено от теб, това ще е нещо повече от отвратително. Вържете го! — заповяда той на кочияшите. — Погрижи се да бъде завързан наистина както трябва, Джек — обърна се той към застаналия до огромен дъб маскиран мъж.

Разбойникът хвърли едно дебело въже на кочияшите и с пистолет в ръка започна да им обяснява как да завържат бирника за огромния ствол на дървото.

Човекът, когото Кристиан Драйсдейл нарече „Бялото жабо“, наблюдава известно време забавната сцена с усмивка на уста. После се обърна към каретата. Погледна вътре, и видя Пентея. Тя бе коленичила на пода и притискаше до гърдите си малкото безжизнено телце на кученцето. Сякаш не забелязваше нищо от това, което ставаше около нея. По лицето ѝ се стичаха сълзи и тя безмълвно милваше главицата, върху която така жестоко се бе стоварил бастунът на нейния спътник.

Известно време разбойникът я наблюдава с огромна изненада. Обаче запази самообладание, свали шапката си и заговори съвсем спокойно.

— Мога ли да ви помогна с нещо, мадам?

Тя го погледна и при вида на маскираното му лице не даде никакви признаци на страх. С необяснимо доверие протегна към него това, което доскоро бе най-добрият и приятел, и попита, все още хълцайки:

— Наистина ли е мъртво?

Разбойникът внимателно пое малкото телце и отстъпи към лунната светлина. Огледа разбитата му глава, с вещи пръсти напипа сърцето, вдигна очи и застрашително попита:

— Кой е посмял да направи това? — макар да знаеше кой би могъл да извърши тази жестокост.

Погледна към дървото, за което вече бе завързан Кристиан Драйсдейл. С поток от ругатни той обясняваше на изплашените кочияши какво наказание ги очаква като се освободи.

Пентея проследи погледа му и се опита да обясни.

— Кучето го ухапа — кимна по посока на дървото тя и слезе от каретата.

Когато застана под лунната светлина разбойникът видя, че е само едно голямо дете. Мокрите ѝ бузи блестяха, сълзи светеха в дългите ѝ, тъмни мигли. Дори формите на тялото ѝ все още не бяха развити напълно. Беше много слаба. Когато тя се наведе над малкото кученце, което разбойникът държеше, светлорусите ѝ къдрици докоснаха ръкава на кадифеното му палто.

— Боя се, че кучето ви е мъртво — каза той много внимателно.

Тя изхлипа тихичко, протегна ръце и взе безжизненото, вече започващо да изстива телце.

— Бихме ли могли да го... погребем някъде тук? — прошепна тя едва чуто.

Разбойникът сякаш изобщо не се изненада от тази молба.

— Разбира се — отговори той.

Той заобиколи каретата и взе закачената на задната ос, задължителна при пътуването по това време на годината лопата за разчистване на снежни преспи и кал. Поведе я към гората. Стигнаха до малко поточе и спряха под една окъпана от среброто на лунните лъчи бреза. Взе лопатата и бързо изкопа неголям гроб. После пое от нея кученцето, внимателно го постави в гроба и бързото затрупа с изровената пръст.

Когато разбойникът свърши, Пентея коленичи до малката купчинка. Изглеждаше съвсем дребна и сякаш грохнала под тежестта на голямата си мъка. Въпреки това нищо не можеше да скрие нито дългата, грациозна шия, нито изяществото на молитвено наведената ѝ глава. Разбойникът изчака търпеливо и когато тя престана да движи устни в безмълвна молитва за любимия си приятел, я попита внимателно:

— Защо сте се омъжили за този човек?

— Направих го, за да изпълня сестринския си дълг. Нямах друг избор. — Тя погледна малкото гробче и продължи яростно: — Мразех

го и преди, но сега, след като уби Бобо, ще го ненавиждам до последния си дъх!

Имаше нещо патетично и в същото време безпомощно в нейния гняв. Разбойникът сякаш не я чу, а повтори зададения въпрос.

— Защо сте се омъжили за него?

Пентея вдигна очи, срещна погледа му и той прочете в тях объркаността, която я бе завладяла.

— Брат ми е арестуван. Господин Драйсдейл обеща да спаси живота му, но само при условие, че стана негова жена.

— Вярвате ли, че наистина ще спаси брат ви, след като изпълните това, което иска от вас? — попита разбойникът с нескрито съмнение в гласа.

Пентея разпери безпомощно ръце.

— Той обеща — отговори тя с детска упоритост. Разбойникът стоеше неподвижно и я гледаше. След като не каза нито дума, тя го погледна отново и сякаш едва сега го забеляза за първи път. Малко можеше да се види от скритото му с черна маска лице. Тя обаче не можеше да скрие волевата брадичка и нежните устни. Ръцете му бяха дълги, с тънки аристократични пръсти, на един, от които носеше голям пръстен с гравирани върху зелен скъпоценен камък герб.

От него се излъчваше някаква елегантност, нещо странно и необяснимо, което ѝ подсказа, че говори с мъж от своята собствена класа. Докато стоеше и го гледаше, от далечината до ушите ѝ достигна гневният глас на Кристиан. Той продължаваше да ругае и да заплашва и цялото тяло на Пентея потрепери. Несъзнателно тя направи една крачка към разбойника, сякаш да потърси закрилата му.

— Нямате ли близки? — попита разбойникът сърдито. — Защо не са ви попречили да направите тази глупост?

— Не посмях да кажа на баща си — заговори тихо тя. — Той е много болен от дълго време. Ако му бях казала, че брат ми е арестуван, това би го убило. Докато сега ще научи, че синът му е бил в някаква опасност, но се е спасил.

— Значи сте избягали, за да се омъжите? — попита той с гневен глас.

— Чаках всички да заспят и едва тогава слязох тихо долу и минах през вратата за градината. Той... ме чакаше на входния портал.

— Той ви е чакал? — повтори разбойникът. — Господин Кристиан Драйсдейл, бирникът, готов да изпие и последната капчица кръв от вдовици и деца, който изтръгва пари от членовете на кралското семейство с обещание да спаси изпаднали в немилост роялисти и когато няма какво повече да взема, ги оставя на произвола на съдбата. — Пентея леко изохка.

— Искате да кажете, че е обещавал да им помогне, а после не е изпълнявал обещанието си?

— При това така е постъпил не с един и с двама, излъгал е десетки хора.

Очите на Пентея се разшириха от ужас.

— Но ако е така, той би могъл да ме излъже и да не освободи брат ми?

Разбойникът стисна устни.

— Може би с вас ще се държи достойно — отговори той с неуверен глас.

Пентея разбра, че иска да я успокои, и закри лицето си с ръце.

— Предчувствах, че човек не трябва да му се доверява — изплака тя.

Разбойникът въздъхна.

— Вие сте твърде млада за всички тези преживявания. На колко сте години?

— Скоро навърших тринадесет — отговори тя. — Моля ви да разберете, че аз се тревожа не за себе си, а за брат си.

— Бихте ли ми казали как се казва брат ви? — попита тихо разбойникът и побърза да добави. — Моля ви да ми повярвате, че не питам от празно любопитство. Вчера един от моите хора бе в Лондон, откъдето ми донесе новини. Научил е някои неща и за последните арести. Може да е чул нещо и за вашия брат.

— Брат ми се казва Ричард Ивлин, виконт Сент Клеър — отговори тя протичко.

Разбойникът млъкна в колебание. Пентея побърза да го попита:

— Вашият човек дали е научил нещо за него?

— Да... нещичко — отговори бавно и сякаш неохотно разбойникът. — Значи вашият баща е маркиз Ставърли, нали?

— Да — отговори с нетърпение в гласа момичето. Разбойникът мълча известно време, сякаш водеше някаква своя вътрешна душевна

битка. После мълчаливо посегна и нежно взе ръката ѝ в своята.

— Чуйте ме, малка Пентея — започна той и тя съвсем не намери странно това, че той знае името ѝ. — Ще ви кажа нещо, което ще ви причини голяма болка. Но вие трябва да сте на висотата на вашето семейство и да го понесете.

— Слушам ви — прошепна тя едва-едва.

Усещаше как от пръстите на пътника в нея се влива топлина и смелост, каквито тя не притежаваше.

— Вчера вашият брат е бил обесен на Чаринг крос. — Маскираният човек говореше съвсем тихо. — Посрещнал е смъртта достойно, без никаква уплаха и с усмивка на уста. Когато слагали въжето на шията му, той казал: „Бог да благослови крал Чарлз. Нека да управлява Англия дълги години след падането на тиранина!“.

Режеща болка започна да разкъсва сърцето ѝ. Пентея зариди горчиво, облегнала глава на гърдите на разбойника, а той покровителствено обгърна крехките ѝ рамене. Не знаеше колко дълго е плакала. По едно време усети мека кърпичка да пресушава сълзите ѝ и тих глас я заговори.

— Ричард би искал да бъдете смела, да се върнете при баща си, който сега има нужда от вас така, както никога преди.

— Но как бих могла да се върна? — попита тя със задавен от сълзи глас.

— Аз ще разчистя вашите сметки с този мерзавец, който се е оженил за вас, като ви е подмамил с лъжливи обещания — отговори гневно разбойникът. — Моля ви да ме почакате тук, докато се върна.

Той ѝ се усмихна, пусна я, обърна се и понечи да тръгне. Тя обаче го хвана здраво за ръката.

— Какво смятате да правите? — попита тя с тревога в гласа. Разбойникът вдигна ръката ѝ и допря устни до нейните пръсти.

— Не се тревожете — опита се да я успокои. — Просто ме почакайте. Когато се върна, всичко ще е свършило и вие ще можете спокойно да се върнете у дома.

Пентея не му зададе повече въпроси. Без да знае защо, му повярва. Все пак докато той се отдалечаваше и при всяка крачка шпорите на ботушите му прозвъняваха, тя се запита какво ли щеше да прави, ако той изчезне така внезапно, както се бе появил. Ако яхнеше, коня и я оставеше сама с Кристиан Драйсдейл, нейния съпруг.

При тази мисъл се почувства крайно изтощена. Беше се омъжила за него, защото повярва на обещанията му, че ще спаси брат ѝ. А сигурно през цялото това време той е знаел, че Ричард е осъден на смърт и никой, колкото и влиятелен да е, колкото и власт да има, не би могъл да го спаси.

Помисли, че наистина е имала предчувствие, че брат ѝ ще умре. Беше само преди шест седмици, когато той сподели с нея какво смята да предприеме. Тя бе в библиотеката на замъка Ставърли и се наслаждаваше на разстилащото се пред погледа ѝ езеро. Беше късен следобед и слънцето бавно потъваше зад вековните дъбове в парка, а небето постепенно изчезваше в небитието и отражението му във водата под терасата ставаше все по-тъмно, навъсено и мистично.

Имаше странното чувство, че се намира на ничия земя, между миналото и бъдещето. Сякаш много от предците ѝ, чиито портрети украсяваха стените на стаята, бяха застанали до нея, загледани в езерото, което от построяването на замъка отразяваше като в огледало историята на рода им. После ѝ се стори, че всички Ставърли преминаха край нея в бавен и тържествен церемониал. Първо сър Хюбърт Вайн, дошъл по тези земи с Уилям Завоевателя. После всички с името Вайн, извоювали слава и чест в кръстоносните походи, техните внуци, подкрепили заселниците. След тях — членовете на семейството, които вярно бяха служили на династията на Тюдорите.

Пентея сякаш виждаше как те предават един на друг традициите на рода през вековете от поколение на поколение. И сякаш чу нечий глас, който ѝ каза, че баща ѝ няма да живее още дълго. От доста време боледуваше. Загледана в появилата се над езерото мъгла тя почувства как родът Ставърли от миналото го тегли към себе си в очакване и той да се присъедини към дедите си.

Постепенно тези мисли бяха изместени от силата на болката от близката смърт, която щеше да отнеме баща ѝ. Изведнъж тя си спомни, че Ричард щеше да продължи техния род. Ричард, който обичаше замъка и историята на неговите обитатели така, както и самата тя. При мисълта за брат ѝ тя си го представи как идва към нея.

Докато обаче се приближаваше бавно, от езерото се вдигна голям облак, който го обгърна така, че той заприлича не на човек от плът и кръв, а на призрачен дух. Почувства как страх и ужас я пронизват цялата.

Преди да разбере защо, от какво, чу гласа на брат си, който стоеше под терасата, размахваше ръце и я викаше. Тя отвори двукрилата врата и той влезе при нея. Тогава реши, че е била голяма глупачка да се поддаде до такава степен на несъществуващи видения.

Изразът на лицето на Ричард обаче ѝ подсказа, че се задават неприятности.

— Какво се е случило? — попита тя.

— Защо ме питаш? — засмя се брат ѝ. — И трябва ли нещо да се случи?

— Изглеждаш някак особено — доволен и щастлив, но като че ли има и нещо друго. О, Ричард, кажи ми.

Той я целуна по бузата.

— За възрастта си притежаваш необикновена наблюдателност. Време ти е да играеш с кукли, а не да тревожиш главицата си със сериозни неща.

— Вече съм твърде голяма за кукли — нацупи се Пентея. — Пък и е трудно да не съм сериозна, когато татко е толкова болен и всички останали се тревожат.

— За какво се тревожат? — попита бързо Ричард.

— Питаш за нещо, което е повече от очевидно — отвърна му тя. — Много добре знаеш, че всички ние непрекъснато се тревожим. Днес пак идва господин Кристиан Драйсдейл, който не само че зададе куп въпроси, но взе много повече пари за данъците, отколкото предполагаме.

— Какво пита? — погледна я нетърпеливо той.

Пентея сви рамене.

— Нищо ново. Дали укриваме роялисти в специални скривалища, дали някой е ходил в Мас. Все същите въпроси, които задава винаги, когато дойде.

Ричард се огледа внимателно. Когато видя, че наоколо няма никой, заговори.

— Макар да не искам да те натоварвам с излишна информация, трябва да споделя с теб една тайна. По-добре е да знаеш истината, за да можеш да разсееш подозренията на всеки, който се опитва да си пъха носа в нашите работи.

— Казвай — подкани го настоятелно младото момиче.

— Аз заминавам за известно време. Няма да се бавя дълго. Ти трябва да се погрижиш никой външен човек да не разбере, че ме няма. Иначе ще ни се наложи да измисляме наистина сериозна причина за отсъствието ми.

— Къде отиваш? Защо? Какво се е случило? — отрупа го с въпроси Пентея.

В отговор Ричард я придърпа до себе си на дивана, където бе седнал. След като се огледа още веднъж, започна да говори на ухото ѝ толкова тихо, че едва го чуваше.

— Кралят е в Англия.

Пентея издаде бързо, заглушено възклицание.

— Но къде е? Как е успял да влезе в страната?

— Пристигнал е с кораб преди седмица — отговори Ричард доверително. — Сега е в Лондон и аз заминавам при него. О, сестричке, може да се възкачи на трона, който по право е негов.

За разлика от развълнувания млад мъж Пентея остана спокойна.

— Бъди внимателен — помоли го тя. — Обещай ми, че ще внимаващ!

— Можеш ли да си представиш, че няма да внимавам достатъчно?

За съжаление предчувствието на Пентея за предстояща опасност се сбъдна. Без да се дегизира, само с изрусена коса, кралят се срещна със симпатизантите си и получи техните уверения за лоялността им. Както обаче се случва винаги, намери се предател, който го издаде. Започнаха да го крият от къща в къща. Само по някаква щастлива случайност успя да се добере обратно до Франция.

След заминаването му се разрази буря от арести. Мъчения, тъмни затворнически килии и бесилки очакваха неговите последователи. Успелите да се укрият търсеха възможности да се качат на някой кораб, който да ги отнесе на спасителен бряг. От момента, в който до Пентея достигнаха тези тревожни новини, тя започна да живее в постоянен страх. Когато Ричард не се върна, започна да се надява, че брат ѝ се е укрil в дома на някой от приятелите си. Докато един ден Кристиан Драйсдейл ѝ донесе страшната вест. Докато говореше той не сваляше очи от лицето ѝ. Когато тя отвърна с мълчание на жестоките му думи, непоклонливо горда и невероятно красива дори в отчаянието си, той ѝ предложи сделка.

— Омъжете се за мен и аз ще спася брат ви. Изборът е ваш.

— Защо, за Бога, искате да се ожените за мен? — едва намери сили да попита тя. Не можеше да повярва на това, което чу.

— Да не би да искате да кажа, че ви обичам? — попита подигравателно възрастният мъж.

Макар да бе още дете, още от този момент тя разбра, че това, което той изпитва към нея, е всичко друго, но не и любов. Обаче нямаше друг избор, освен да приеме предложението му.

Баща ѝ постоянно питаше за Ричард. Горкият, знаеше прекрасно, че не му остават много дни. С характерната за старците и умиращите хора упоритост настояваше да го види. Не можеше да разбере защо трябва да отсъства толкова дълго, когато в замъка се бяха натрупали куп неща, които само той можеше да свърши.

Пентея не разполагаше с никакво време за размисъл. Кристиан Драйсдейл ѝ даде ясно да разбере, че трябва веднага да му каже какво решение е взела. Ако искаше да спаси Ричард, трябваше да действа без отлагане.

Отговори му, че е съгласна да се омъжи за него. Знаеше, че се пренася в жертва. Ала нищо нямаше значение пред възможността да спаси Ричард, своя брат, който трябваше да заеме мястото на баща им като глава на семейството.

Сега знаеше, че саможертвата ѝ е била напразна. Кристиан Драйсдейл я беше измамил. Ричард бе увиснал на бесилката на Чаринг крос, заплатил с живота верността си към своя крал.

Не можеше да повярва, че всичко това е истина. Че Ричард никога повече няма да влезе в голямата бална зала на замъка Ставърли. Никога повече няма да чуе неговия глас... Какво щеше да стане сега с нея?

По някаква странна ирония на съдбата брат ѝ бе мъртъв, а тя се оказа омъжена за Кристиан Драйсдейл? Испита желание да изкрещи от ужас пред това, което знаеше, че я очаква. По-добре да беше мъртва, отколкото жена на кръглоглавия.

Все пак странният разбойник, този чужд, поставен извън закона човек, с когото сподели мъката си, ѝ бе вдъхнал някаква неясна надежда. Тя се облегна на брезата и се загледа след отдалечаващата се висока фигура на маскирания мъж. Между дърветата можеше да различи контурите на каретата. През цялото време здраво завързаният

Кристиан Драйсдейл продължаваше да крещи и ругае, докато всичко наоколо започна да изглежда омърсено от неговия бяс.

Разбойникът стигна до него и спря само на няколко крачки от дървото. Чу го да казва на двамата кочияши:

— Развържете този човек.

Те бяха толкова изненадани от сторилата им се повече от странна заповед, че не можеха да се помръднат от местата си. Тогава разбойникът извади шпагата си и с едно движение разряза въжетата. Дебелият човек направи крачка напред и започна да свива и разпуска ръцете си, за да възстанови кръвообращението в тях.

— Значи се опомни навреме — изсъска той. — Или може би многообичаната ми съпруга измоли моята свобода?

В отговор разбойникът посочи шпагата, която висеше на кръста на бирника.

— Извади шпагата си — каза той рязко. — Ще се бием на живот и смърт!

За миг Кристиан Драйсдейл впи поглед в него. Устните му бавно се разтеглиха в някакво далечно подобие на усмивка.

— Това рицарски жест ли е? — попита той с презрение. — Искам да те уверя, момчето ми, че жена ми ще се чувства много по-добре в прегръдките ми тази нощ при мисълта за твоята смърт.

— Ще видим — отговори разбойникът й започна да съблича кадифеното си палто.

След миг Кристиан Драйсдейл също съблече своето връхно палто.

— Бих искал да те предупредя, че съм известен майстор на шпагата, презрени крадецо — каза той заядливо.

Разбойникът не го удостои с отговор. Внимателно остави палтото си на един от долните клони на близкото дърво. Остана по копринена риза. Дантелите на ръкавите покриваха китките му. Той опита гъвкавостта на шпагата и погледна, замислено противника си.

Макар да бе набит и много по-тежък, Кристиан Драйсдейл имаше маниерите на отличен фехтувач. Бе учудващо пъргав и бърз. Освен това не му тежаха ботушите за езда, които носеше маскираният мъж. Беше по-висок и с по-дълги ръце от неговите. Застана в стойка, изразяваща готовност за предстоящото единоборство. Тънките му

жестоки устни се бяха разтегнали в усмивка на човек, твърдо решен да убие противника си.

Двамата застанаха един срещу друг. Вторият разбойник и кочияшите се дръпнаха в сенките на дърветата. Оставените на воля коне се опитваха да намерят стръкче зеленина под все още покритата със сняг земя.

За миг всичко замря. След това в гробната тишина се чу гласът на разбойника.

— Защиатавай се!

И лунната светлина блесна в кръстосаните остриета на двете шпаги.

ГЛАВА ВТОРА

1662 година

Цялата река просто гъмжеше от най-различни плавателни съдове. Всички те бяха богато украсени със знаменца и гирлянди от най-различни цветя. Това придаваше особен блясък на многоцветното шествие, което заслепяваше очите на наблюдаващото го множество.

Хората се бяха покатерили по покривите на Уайтхол, образуваха дълги и плътни редици от двете страни на реката бяха накацали по скелите на строежите, трупаха се навсякъде, откъдето биха могли да виждат по-добре. С широко отворени от обхваналата ги възбуда очи всички очакваха пристигането на Негово величество и кралицата от Хамптън корт.

По-големите и внушителни лодки на официалните лица изблъскваха малките съдове, които бяха украсени така, че символично изобразяваха Реставрацията. С множеството ленти и цветните гирлянди, т.е. представляваха прекрасен фон за красивите жени и техните млади кавалери, които хвърляха разноцветни конфети по всички, които минаваха край тях.

Шумът бе почти оглушителен. Освен поздравленията, закачките и шегите на празничната тълпа, много оркестри свиреха смесващи се една с друга мелодии, а от военните корабчета по реката и от укрепленията на брега изстрелваха един след друг безкрайни салюти.

— Скоро съвсем ще оглушеем, така че няма да можем да забележим португалския акцент на кралицата — отбеляза иронично графиня Касълмейн и се усмихна кокетно на кавалерите, които я бяха заобиколили, готови да изпълнят всеки неин каприз. Благородната компания се намираше на покрива на двореца, където се бе качила, за да може да наблюдава по-добре пристигането на краля.

— Чух, че акцентът на Нейно величество или по-скоро незнанието на английски език прави невъзможно да се разбере каквото и да каже — намеси се някой презрително.

При тези думи графинята се засмя високо. Но в красивите ѝ сини очи нямаше и следа от усмивка. Тя ревнуваше кралицата и криеше това. Нейните приятели и тези, които ѝ се подмазваха заради особеното положение, което имаше в двора, много добре знаеха, че завръщането на краля от сватбеното му пътешествие щеше да бъде решителен момент в живота на Барбара Касълмейн.

Щеше ли кралят да поднови предишните им отношения или щеше да насочи вниманието си към своята португалска съпруга. Най-високопоставените аристократи се обзалагаха не по-малко от простосмъртните. Барбара си даваше сметка, че този следобед е в центъра на вниманието на всички, заедно, с които и тя очакваше завръщането на Техни величества.

Тя бе изключително красива. Тъмните ѝ къдрици с червеникави оттенъци бяха прибрани с наниз от перли. На фона на златистата копринена рокля, с която бе облечена, кожата ѝ изглеждаше още по-бяла, а красивите сини очи блестяха съблазнително.

Красотата ѝ наистина бе забележителна. Обаче вече имаше две деца от краля, който бе известен с непостоянството си по отношение на харесваните от него жени.

Каквито и чувства да я вълнуваха в този момент, тя бе успяла да ги притули дълбоко в себе си. Безгрижно облежната на перилата, тя създаваше впечатление на абсолютно уверена в себе си жена. Тези, които я наблюдаваха внимателно, решиха, че притежателката на тази изгаряща красота може да се окаже в центъра на предстоящите събития.

Бяха минали две години, откакто начело на двадесет хиляди конника и многочислена размахваща шпаги и крещяща с неописуем възторг пехота, кралят бе влязъл тържествено в Лондон. Пътят му бе застлан с цветя, камбаните на църквите биеха, по улиците се развяваха знамена, навсякъде се лееше вино. Най-послед лишенията, мизерията и бедността на тези дълги години изгнание можеха да бъдат забравени.

Раждаше се нова епоха.

Не бе чудно, че склонният към удоволствия крал се бе увлякъл по Барбара Палмър, за която открито се говореше като за „най-изящната жена“. По това време тя навърши двадесет години, и както му е редът, се омъжи. Съпругът ѝ бе образован човек. Но той бе, напълно неподготвен за разюздания светски живот, който за Барбара бе

слънцето и въздухът още от шестнадесетгодишната ѝ възраст. Тогава тя бе отишла да живее при втория си баща, граф Ангълси. Най-голямата добродетел на съпруга ѝ Роджър Палмър бе невъзмутимата му любезност, която скоро бе подложена на сериозно изпитание от връзката на жена му с краля.

Слабохарактерен и неспособен да контролира съпругата си, той изпаднаше в ярост, когато оставаше сам. В обществото трябваше да се представя с титлата, спечелена от нейната изневяра. Сега граф Касълмейн се приближи важно. Носеше напудрена и ситно накъдрена перука, която изобщо не отиваше на бледото му и глуповато лице. Барбара го видя да се приближава, но се направи, че не го забелязва, докато той почти не стигна до самата нея. После погледна към него, на лицето ѝ се изписа престорена изненада и го поздрави със студен, почти подигравателен реверанс. Той от своя страна ѝ отговори с куртоазно кимване на главата.

През последните няколко седмици те се бяха карали жестоко всеки път, когато останеха насаме. Барбара бе решила, че ползата ѝ от Роджър Палмър вече се е изчерпала. Той ѝ досаждаше, дразнеше я непрекъснато със самото си присъствие. Нямаше смисъл да продължават брака, който се бе превърнал в тежко бреме и за двамата, макар той да претендираше, че се гордее с нея.

— Вашият господар и повелител днес е особено елегантен! — подигра се с него един от нейните кавалери.

Тя му се усмихна многозначително.

— Какво се опитвате да ми кажете, Рудолф — заговори тя с фалшива сериозност. — Винаги, когато направите комплимент на някого, ставам подозрителна.

След тези думи тя се обърна и тръгна към появилата се в този момент бавачка. В ръцете си държеше бебе, увито в пелени с много дантели и панделки.

— Мъничкият ми Чарлз — възкликна лейди Касълмейн с глас на силно обичаща детето си майка. После го взе от бавачката и го прегърна. На лицето ѝ се изписа нежност, очите ѝ галеха мъничкото набръчкано личице и тъмната косица на сина ѝ.

Моментът на нежност обаче бързо премина и почти грубо тя подаде бебето на бавачката и се върна при групата бърбрещи и смеещи се кавалери.

— Дали ще трябва още дълго да чакаме — прозвуча отегченият ѝ глас, след като погледна към реката и не забеляза никакво раздвижване.

— Толкова години чакахме връщането на краля, че още малко време няма никакво значение — отговори някой напълно сериозно.

Барбара като че ли не го чу. Тя гледаше надолу, където вече се събираха придворните от кралската свита. Те заемаха местата си от двете страни на голямата стълба на Уайтхол, по която щяха да влязат в двореца кралят и кралицата.

За да прикрие нервността си, тя закачливо грабна шапката от главата на един от заобикалящите я благородници и си я постави, за да предпази прическата си от лекия вятър.

— Виж ти, сигурно бих представлявала доста привлекателен мъж — усмихна се тя насила.

Всички около нея отвърнаха със смях на шегата ѝ.

— Предпочитам ви като жена — прошепна на ухото ѝ така тихо, че да го чуе само тя, мъжът, към когото се бе обърнала с името Рудолф.

Като че ли неговите думи я накараха да си спомни защо е тук и колко много неща зависят от развоя на събитията. Барбара свали шапката от главата си и с бавна, царствена походка тръгна да се разхожда по терасата.

— Всичко е постарому — каза някой.

Беше една възрастна дама, която държеше главата си изправена така гордо, сякаш не усещаше тежестта на годините. Кожата ѝ приличаше на стар набръчкан папирус. Роклята ѝ бе старомодна. Забележителните и накити обаче проблясваха на слънцето и привличаха всеобщото внимание. Барбара Касълмейн също се вторачи в огромните диаманти на старата дама с такава завист, че дори не забеляза кой я съпровожда, докато не чу един от придружаващите мъже да казва:

— Странно, защо никой не ни е казала, че в двореца живее истинска нимфа.

Чак сега лейди Касълмейн забеляза, че възрастната жена не е сама. До нея вървеше съвсем младо момиче, което не поглеждаше никой наоколо. Бе по-ниско от самата Барбара почти с цяла глава. Обаче цялото — от грациозната бяла шия до малките крака, които се

подаваха под дантелите на наметката ѝ — се отличаваше със забележителна деликатност и нежност.

Косите ѝ бяха светлоруси. Къдриците им се спускаха свободно от двете страни на лицето ѝ като ѝ придаваха замислен и вгълбен вид. Очите бяха огромни и имаха странен сив цвят. Червените устни се разтвориха в нежна усмивка, сякаш нещо я бе развеселило.

Зелената рокля с мекия цвят на току-що разтворили се от пролетта листенца я правеха да изглежда толкова красива, млада и невинна, че дори Барбара инстинктивно се съгласи, че този, който я нарече нимфа, имаше право.

— Коя е тя? — попита лейди Касълмейн рязко. Всички разбраха много добре към кого е отправен въпросът и очите им се насочиха към него.

— Херцогинята на Дарлингтън — отговори Рудолф Вайн.

— Казаха ми, че е пристигнала от провинцията и е била настанена в един от апартаментите на двореца. Съпругът ѝ служил вярно на бащата на Негово величество и бил убит при изпълнение на своя дълг. Много е странно защо след толкова много години в провинцията херцогинята е решила да се върне към дворцовия живот.

— Мога да предположа защо — отговори кисело Барбара.

— Сигурно момичето е нейна внучка.

— Не, тя е внучка на брат ѝ — поправи я Рудолф. Красивата графиня се обърна и го погледна въпросително.

— Откъде знаете коя е тя?

— Тя се казва Пентея Вайн и по странна ирония на съдбата ми се пада втора братовчедка — отговори Рудолф.

— Ваша втора братовчедка? — повтори неприятно изненадана тя. — Защо не сте ми казали за нейното пристигане?

— Да си призная просто бях забравил. Макар че преди известно време някой ми каза за тяхното пристигане, както и за това, че Пентея е получила някакво наследство. Не мога да си представя какво точно, тъй като всичките ни имоти бяха конфискувани...

— Хайде да ме запознаете с вашата братовчедка — каза сърдито Барбара.

Тя приемаше всяко ново лице в двора като потенциална заплаха за нея, стига да е достатъчно хубаво. Точно сега не бе време да си създава нови противници. Водеше люта битка с кралицата и бе

достатъчно проникателна, за да разбере, че лейди Пентея Вайн е достатъчно красива, за да се превърне в опасна съперница. Тя бързо тръгна към херцогинята и младото момиче, които се бяха спрели до каменната балюстрада, за да погледнат шествието под тях.

Пентея се смееше от сърце на една малка лодка, цялата украсена с маски на животни, а членовете на екипажа бяха облечени като маймуни.

— Трябва да им е ужасно горещо в тези кожени дрехи — казваше тя на херцогинята в момента, в който вървящият пред Барбара Рудолф Вайн свали шапката си.

— Мога ли да ви се представя, благородна госпожо? — попита той херцогинята и се поклони учтиво.

— Няма нужда — отговори тя рязко. — Вие сте племенникът ми Рудолф. Познах ви по приликата, която имате с баща си, а и очаквах да ви срещна тук. За вашата репутация научихме чак в дивия Уилшир.

— Не трябва да вярвате на всичко, което се говори за мен — възрази Рудолф Вайн учтиво. Когато се наведе да целуне ръката на леля си, той видя как проблеснаха очите ѝ и разбра, че му се присмива.

— Предполагам, че всъщност искаш да се запознаеш с братовчедка си Пентея — каза тя и направи един жест с ръката, която стискаше ръкавиците ѝ, към момичето, което стоеше почтително до нея.

Пентея направи дълбок реверанс. Отблизо тя бе още по-хубава, отколкото му се стори от разстояние. Изведнъж си спомни, че зад него чака графинята.

— Разрешете ми да ви представя лейди Касълмейн — започна той, ала за свое голямо учудване херцогинята вдигна още по-високо глава и погледна сурово.

— Нямам желание да се запознавам с нея — прекъсна го тя, обърна се с гръб към вцепенената компания и спокойно се загледа в реката.

За свое голямо учудване Рудолф Вайн усети, че се изчервява. Досега бе сигурен, че е живял твърде дълго в двора, за да може нещо да го изненада. Обаче това, че собствената му леля публично отказа да се запознае с най-ухажваната в двора жена, се стовари върху него с огромна сила и го остави съвсем объркан.

Не знаеше какво да каже, не знаеше какво да направи. Докато стоеше в поза, изразяваща жестока вътрешна борба, чу гневното възклицание на Барбара. Тя се завъртя и тръсна обратно към тази част на терасата, от която бе дошла. Едва тогава Рудолф усети, че някой постави внимателно ръка върху рамото му. Чу нежния шепнещ глас на Пентея.

— Съжалявам, искрено съжалявам.

След тези думи тя също му обърна гръб и застана до херцогинята. Рудолф остана сам. За миг се поколеба дали да последва лейди Касълмейн, която повече от сигурно бе изпаднала в едно от ужасните си настроения, или да направи опит да се сдобри с леля си. Пентея му помогна да вземе решение. Тя обърна глава и го погледна през рамо. Стори му се, че очите ѝ изразяват молба. Той веднага пристъпи към тях и застана до херцогинята.

— Много съжалявам, ако с нещо съм те огорчил, лельо Ан — каза той мазно.

— Вие изобщо не можете да ме засегнете или огорчите — възрази му тя. — Аз съм твърде старомодна и възискателна по отношение на това с кого да се запознавам, още повече с кого да запознавам племенницата си.

— Но лельо Ан, пред лейди Касълмейн са отворени всички врати.

— В Лондон — може би — отговори тя сприхаво, — но в провинцията все още има достатъчно достойни родове, които за нищо на света не биха я допуснали в домовете си.

— В такъв случай те биха отказали гостоприемство и на своя крал — възрази ѝ намусено Рудолф Вайн.

— Не мога да си разреша лукса да споря или обсъждам принципите и стандартите на Негово величество — обърна се почти свирепо към него леля му. — Живея съгласно собствените си разбирания. Можем само да се молим на добрия Бог сега, когато в Уайтхол влезе кралица, че тя ще възстанови благоприличието в двореца.

Рудолф Вайн въздъхна. Знаеше, че няма смисъл да спори с леля си. Ала бе безкрайно разочарован. Това, което бе стигнало в Лондон от Хамптън корт за отношенията между краля и кралицата, не бе особено окуражително. Огромните кринолини на роклите ѝ предизвикваха

насмешки сред всички около нея, дори сред ухажорите ѝ. Пристигналите от Португалия с нея придворни дами, които претендираха за благоприличие и възпитание, се съпровождаха от монаси, всеки от които бе довел със себе си по цял куп роднини.

Тези, на които бе разрешено да посетят Хамптън корт и да дадат тържествена клетва за вярност към новата си кралица, се оказваха пред една дребна жена с тъжно и сериозно лице.

Отличаваше се с изящни крайници, което бе за сметка на непривлекателните ѝ, леко стърчащи навън предни зъби. Тя бе истински влюбена в своя весел, чаровен и остроумен съпруг. Щеше ли обаче да има достатъчно качества, за да успее да измени лекия, търсец развлечения начин на живот на двора, на който не само кралят, но и всички останали се наслаждаваха след мрачната скованост по време на диктатурата на Кромвел?

За негов късмет в този момент се показаха първите лодки, предхождащи процесията на новобрачните, така че не стана нужда да търси подходящ отговор.

Над тълпата се понесе многохиладен вик на поздрав, когато тълпите видяха под червен балдахин на палубата на старинен кораб, седнали един до друг и хванати за ръце краля и тъмнооката му кралица.

Колкото повече приближаваше процесията, толкова по-напрегнат ставаше изразът върху лицето на Барбара Касълмейн. Тя бе замръзнала на едно място и нервно хапеше красивата си долна устна. За голяма изненада на всички присъстващи тя не направи опит да си пробие път напред, за да поздрави краля и кралица Катерина при слизането им на брега. Вместо това остана като изваяна статуя, наблюдаваща придворните, които правеха дълбоки реверанси и целуваха ръцете им.

Едва когато Чарлз тръгна да въведе младоженката в двореца, тя се приближи и направи такъв грациозен поклон, който накара всички преди нея да изглеждат като недодялани и тромави провинциалисти.

Кралицата отговори на поздрава като наведе глава. Чарлз спря за дълго време погледа си върху лицето ѝ и най-после сякаш насила отпрати разсеян поглед към двореца. На устните на лейди Касълмейн се появи триумфална усмивка. Тревогите ѝ бяха изчезнали. В очите на краля бе видяла, че нищо между тях не се е променило и може да очаква посещението му.

Тя тръгна, без да гледа, и се блъсна в Рудолф Вайн, който пък се бе загледал след леля си и Пентея, които се оттегляха в своите покои в двореца.

— Да не би внезапно да сте започнали да се впечатлявате от непорочни и целомъдрени девственици? — подигра му се тя открито.

— Барбара, моля ви, не ме ядосвайте повече. Не съм виновен за странното поведение на леля си. Опитах се да споря с нея, да я накарам да промени мнението си, но тя дори не пожела да ме изслуша.

— Не се оправдавайте — прекъсна го тя ядосано. — Вашите роднини не ме интересуват. Няма да се радват на добро отношение в двора, ако не се съобразяват с фаворитите на краля. Жал ми е за момичето, което явно е вързано за тази стара вещица.

— Колко сте добра — възкликна Рудолф Вайн, като се престори, че напълно вярва на думите ѝ. — Някой ден може би ще ми разрешите да доведе братовчедка си при вас, за да се запознаете. Тя се оказва приятно момиче.

Очите на Барбара се присвиха.

— Каква игра започвате, Рудолф? Търсите брак по сметка или вече се влюбихте от пръв поглед?

— Много добре знаете, че не съм влюбен в никой друг, освен във вас — започна да се оправдава той. — Моите кредитори обаче не се интересуват от това и непрекъснато ме преследват. А тя е богата, макар че, да ме вземат дяволите, нямам никаква представа откъде идват парите ѝ.

— Сигурен ли сте, че ги има? — попита Барбара с истинско любопитство в гласа.

— Може би трябва да се опитам да науча нещо повече. Ала по начина, по който говореше за купуването на коне, поръчването на карета и посещенията при бижутерите останах с убеждението, че разполага с много пари. Освен това леля Ан не би разрешила на никой от придружаващите я да прави дългове, ако не може да ги изплати.

Барбара Касълмейн се усмихна.

— Значи така, искате да се ожените по сметка, нали?

— Трябва да предприема нещо и то колкото може по-скоро! — отвърна ѝ той леко раздразнен. — Мога ли да използвам случая и да отправя една молба към вас?

— Каква е тя? — погледнаха го сладно две красиви сини очи.

— Преди два месеца помолих Негово величество да ми присъди титлата и имението Ставърли.

— А какво стои между вас и тази титла? — попита тя, без да може и този път да скрие любопитството, което бе една от характерните ѝ черти.

— Един братовчед, който трябва да бъде обявен за починал — отговори той сериозно. — От години никой нито го е виждал, нито е чувал нещо за него.

— Добре, ще видя какво мога да направя — обеща Барбара Касълмейн великодушно.

— Ще го направите? — Рудолф протегна възторжено ръцете си към нея. — Благодаря ви, Барбара, вие винаги сте била толкова добра с мен. Знайте, че винаги ще съм ваш покорен роб.

— Наистина ли?

Думите ѝ бяха предизвикателни и той се приближи към нея, като привлечен от силен магнит.

— Колко често трябва да повтарям, че ви обичам? — попита той с дрезгав глас.

— Непрекъснато, защото винаги се съмнявам дали ми казвате истината — усмихна се лукаво тя.

— Мога ли да ви го докажа? — попита той пламенно.

Барбара поклати отрицателно глава.

— Не, защото се прибирам, и то сама.

Рудолф бе готов да започне да спори с нея. Ала достатъчно добре познаваше интонациите на гласа ѝ. Сега разбра, че е излишно да я увещава. Съпроводи я до каретата и остана загледан след нея, докато тя се скри от погледа му.

След това се обърна и като си пробиваше с труд път сред тълпите придворни и специално пристигналите за събитието аристократи от провинцията, влезе в двореца. Тръгна по дългите коридори, премина през малки и големи зали и най-после стигна до апартамента на херцогинята на Дарлингтън. Едва сега си даде сметка, че той е разположен съвсем близо до покоите на Нейно величество. Запита се дали леля му не бе много по-важна персона, отколкото си мислеше. Може би щеше да е една от новите придворни дами на самата кралица.

Слуга в ливрея с отличителните знаци на херцогство Дарлингтън го въведе и по вътрешна стълба, стигнаха до обширна приемна, през

прозорците, на която се откриваше чудесна гледка към реката. Леля му почиваше на дивана с отпусната върху копринена възглавница глава, а до нея, седнала на ниско столче, Пентея ѝ четеше от някаква книга със стихове.

При влизането му и двете го погледнаха. Пентея стана и се усмихна сърдечно.

— Братовчеде Рудолф — приветства го тя с лек поклон и му предложи да седне в едно кресло до дивана.

— Е, Рудолф, твърде бързо се възползва от поканата, която ти отпратих да ни посетиш — каза херцогинята, докато той се навеждаше почитателно над ръката ѝ.

— Има толкова много неща, за вас, които бих искал да узная — отговори той и седна в предложеното му кресло. — Дочух, че може би ще идвате в двореца, лельо Ан, но никой не ме уведоми за точната дата на пристигането ви. Нито затова, че ще ви придружава братовчедка ми.

— Сигурна съм, че ако бях сама, нямаше толкова да бързаш да ме навестиш — каза херцогинята намръщено, следвайки хода на собствените си мисли.

— Защо съм бил държан в неведение, че имам такава очарователна братовчедка? — събра достатъчно смелост попита Рудолф.

— Може би е трябвало да ти изпратим официално съобщение? — попита сърдито леля му. — Мисля, че твоето положение в нашето семейство не ти дава такива права.

Рудолф се наведе напред като войник, готов да се хвърли в атака. Това бе точно началото, което му трябваше, за да изложи болката си.

— Лельо Ан, бих искал да говоря с вас по един въпрос. Знаете, че през последните години не съм поддържал връзки със семейството, но това не е по моя вина. Бях във Франция до Реставрацията. След като се върнах, ми бе особено трудно да живея от ден за ден, защото — както сигурно ви е известно — татко не ми остави почти никакви пари, а имението ни бе разграбено и разрушено от привържениците на Кромуел.

— Да, обаче чух, че самият ти си продал много от наследствените семейни съкровища — възрази му херцогинята.

Рудолф се размърда неспокойно в креслото.

— Всъщност от тях не беше останало кой знае какво. Пък и бе наложително да намеря пари по един или друг начин.

— Въпреки всичко, постъпил си глупаво — каза с укор в гласа възрастната дама. — Въпреки лишенията и трудностите, който го сполетяха, семейството на съпруга ми успя да запази имението. Бих искала да е така и със Ставърли.

— И мен, но за замъка Ставърли исках да говоря с теб, леля Ан — започна внимателно Рудолф. — Преди два месеца направих прошение до Негово величество да ми върне семейните имена, както и да потвърди удостоверяването ми с титлата маркиз на Ставърли по наследство.

Пентея, която стоеше до главата на леля си, направи крачка напред.

— Искате да кажете, братовчеде Рудолф, че вие сте следващият маркиз Ставърли? — попита тя със затаен дъх.

— Смятам, че мое е правото да наследя мястото на баща ви като глава на семейството, макар че искрено и дълбоко съжалявам за смъртта на вашия брат.

— Защо Ричард не остана жив? — изхлипа тя неудържимо. — Колко горд и щастлив щеше да е днес да може да види краля, когото толкова много обичаше и за когото даде и живота си.

Тя обърна глава, за да скрие сълзите си. Херцогинята заговори с неочаквано мек глас.

— Никой от нас, Пентея, скъпа, не забравя мъже като Ричард, които пожертваха живота си, за да може Чарлз Стюарт да се върне на законно полагаемия му се трон.

С огромно усилие на волята Пентея преглътна сълзите си.

— Извинете ме — опита да се засмее тя. — Опитвам се да не бъда егоистична. Обаче ми е трудно да повярвам, че Ричард го няма, а татко почина. За тях Ставърли означаваше всичко. А сега къщата е празна и се руши, градините обрастват с бурени, имението запада. Те го обичаха толкова много и вярваха, че ако успеем да го поддържаме докато Кромвел бъде унищожен, всичко, което ни бе отнето, ще бъде върнато. Надявах се, че тогава нашият род ще може да просперира отново както в миналото.

— Мисля, че разбирам какви чувства изпитвате — опита се да я успокои Рудолф. — Именно за това искам леля Ан да ми помогне, ако

има желание да го стори. Само дано кралят да ме признае за Четвърти маркиз на Ставърли. Когато Негово количество ми възстанови именията и ме обяви за техен законен собственик, ще ги възстановя в предишния им вид, точно такива, каквито са били по времето на вашия и моя баща.

— А откъде ще вземеш пари за всичко това? — попита подозрително, херцогинята.

Рудолф сви рамене.

— Когато ме обявят за законен наследник на титлата, парите сами ще дойдат.

— Но сигурен ли си, че именно ти си законният наследник на титлата? — попита настоятелно херцогинята.

— Напълно — отговори самоуверено той.

— Ами Лушиъс?

Рудолф замълча и едва след дълга пауза започна да говори:

— Вече много години не са го виждали, нито пък нещо се в чуло за него. По едно време се говореше, че е включен в списъците на онези, които е трябвало да бъдат арестувани поради роялистките си убеждения. Никой обаче не е чул да е бил убит или обесен. Няма съмнение, че не е между живите. Иначе досега щеше да се е появил.

— Интересно ми е защо си толкова уверен в това, което твърдиш? — заинати се старицата.

Пентея гледаше ту единия, ту другия.

— Но кой е Лушиъс? — попита тя с недоумение. — Струва ми се, че това име ми е познато. И той ли е наш братовчед?

— Разбира се. Той ти е втори братовчед и мой племенник също както и Рудолф — започна да разказва херцогинята. — Баща ми, Първият маркиз, имаше четири деца. Аз бях най-голямата. Джордж стана Вторият маркиз на Ставърли. Третият — Уилям имаше един син, който се казваше Лушиъс. Най-малкият ми брат се казваше Артър и Рудолф е най-големият му син. Джордж имаше няколко деца, от които оцеля само едно, което наследи титлата. Това бе твой баща, скъпа моя Пентея — завърши тя, като се обърна към замръзналото на едно място момиче.

— Тогава ако е жив, Лушиъс е законният наследник на титлата и трябва да стане Четвъртият маркиз на Ставърли. Така ли, лельо Ан?

Пентея се бе навела напред и попиваше всяка дума, казана от леля й или Рудолф. Той я гледаше и си мислеше, че никога не е виждал по-голяма красавица от нея.

— Да. Синът на Уилям и мой племенник Лушиъс трябва да наследи титлата и именията на семейството Ставърли.

— Но той е мъртъв — прекъсна я Рудолф. — И трябва да се съгласите, добра ми лельо, че следващият наследник съм аз.

— Това е точно така. Но за никакви твои претенции към титлата и дума не може да става докато не се убедим напълно, че Лушиъс е мъртъв и не е оставил свой жив наследник.

— Той е мъртъв, убеден съм в това — упорито повтори Рудолф.

— Чудя се какво те прави толкова уверен, че е мъртъв — каза замислено херцогинята. — Чух някакви слухове, макар и съвсем неясни, че когато войниците на Кромвел искали да арестуват Лушиъс, той избягал и започнал да броди по пътищата, както много други роялисти, които нямало къде да се подслонят.

— Аз също чувах, че Лушиъс е хванал гората — съгласи се мрачно Рудолф. — Това обаче бе преди много години. Досега сигурно е увиснал на бесилката край някоя ограбена от него странноприемница или пък е загинал в някой ров със забит в гърлото му куршум.

— Какво искате да кажете? — намеси се Пентея. — Какво точно е правил братовчедът Лушиъс? Обяснете ми, защото нищо не разбирам от това, което си говорите.

— Според един слух той е станал разбойник — обясни братовчед й. — Разбира се, че това е само слух, на който не вярвам. Все пак разбойничеството не е за благородници.

— Човек, когото преследват като диво животно, би могъл да извърши толкова странни неща — промълви херцогинята. — Аз се гордеех с Лушиъс и съм убедена в едно. Той не би могъл никога да направи нещо, което е недостойно.

— Зависи какво разбирате под „недостойно“, лельо Ан — възрази Рудолф. — Някои хора имат еднакво лошо мнение за крадците, независимо дали ходят пеша или яздят кон.

— Един благородник може да стане разбойник и въпреки това да остане верен, на традициите и идеалите си — възпротиви се старата дама. — Но жена, която продава тялото си, дори на един крал, е уличница, независимо от това колко и какви титли има.

Рудолф малко се смути от острия тон на леля си, после започна да я моли.

— Помогнете ми, лельо Ан, в името на запазването за поколенията на замъка и именията. Ставърли стои запуснат и безстопанствен. Вие някога сте живели там и сте го обичали. Той е бил дом и на Пентея. С. ваша помощ ще мога да го възстановя така, че той отново да се превърне в място, с което нашето семейство все още би могло да се гордее.

Изведнъж Пентея отиде до прозореца. Остана там неподвижна, загледана в бавно влачещите се води на реката. После попита съвсем тихо.

— Как изглеждаше Лушиъс?

— О, той беше със съвсем обикновена външност — побърза да каже Рудолф.

— Напротив, беше много хубав — не се съгласи с племенника си херцогинята. — Бе висок колкото си и ти, но беше много по-слаб и грациозен от теб. Яздеше превъзходно. Никога не съм чула някой да е казал нещо лошо за него. Беше идеалист и може би това е било причина да му се случи някоя беда. Обаче той винаги се държеше като истински мъж, на който една жена би могла да се довери да я защитава и пази.

— Очевидно Лушиъс ви е бил по-голям любимец от мен — каза кисело Рудолф.

— Как бихме могли да разберем дали още е жив? — попита Пентея, сякаш не бе чула думите на братовчед си.

Рудолф от своя страна не й обърна никакво внимание. Приклекна на едно коляно до дивана, на който почиваше херцогинята.

— Чуйте ме, лельо Ан. Аз ви уважавам за предаността и любовта ви към Лушиъс. Повярвайте ми, че ако бе жив, щях да направя всичко възможно, за да получи титлата, именията и да си върне в замъка Ставърли. Но след като нямаме никаква вест от него вече толкова години, единственото, което ни остава, е да приемем, че е мъртъв. В името на това, което родът Ставърли е бил в миналото, и в името на това, което трябва да бъде в бъдеще, ви умолявам да ми помогнете. Да помогнете на племенника си Рудолф да наследи титлата „Четвърти маркиз на Ставърли“.

Херцогинята го изгледа изпитателно. После, сякаш най-последно убедена в искреността му, тя каза провлачено и с много уморен глас.

— Добре, Рудолф. Когато ми се отдаде възможност, непременно ще говоря с Негово величество по този въпрос.

— Благодаря ви от сърце, леля Ан.

Гласът на Рудолф, като че ли насила изразяваше, неговата благодарност. Той наведе глава и целуна тънките ѝ пръсти. После се изправи и погледна Пентея. Златистата ѝ глава се очертаваше в рамката на светлия прозорец. Изразът на лицето ѝ го изненада. То бе загрижено, очите ѝ бяха широко отворени, като че ли бе видяла някакъв призрак.

— Братовчеде Рудолф, няма ли някакъв сигурен начин да научим дали Лушиъс все още скита по пътищата? — попита го тя и гласът ѝ бе пълен с тревога. — Властите не знаят ли поне имената на някои от тези разбойници?

Рудолф поклати глава и отговори.

— Те почти не използват истинските си имена. Дават им различни прозвища, като например Черния Джек, Джентълмена Джо, Едноръкия Дик, Каdifената маска — всичките все такива невероятни измислици.

Рудолф отмести погледа си от очите ѝ и по някакъв странен начин Пентея разбра, че се готви да я излъже. Не знаеше защо иска да направи това, но бе сигурна, че е точно така.

— Не зная какво прозвище са дали на Лушиъс — продължи той, без да смее да я погледне отново. — А то би ни помогнало много да установим със сигурност дали е жив или мъртъв. Освен това слуховете, че е станал разбойник, могат да се окажат чиста измислица. Знаете как се създават легендите и приказките, нали?

Говореше бързо и като че ли с преувеличена самоувереност. Колкото повече го гледаше, толкова повече Пентея се убеждаваше, че той премълчава нещо. Ала после, когато се сбогува с леля им и докосна с устни нейните пръсти, тя помисли, че може би греша и нещо преувеличава. Той се държеше като истински джентълмен. Когато говореше за желанието си да възстанови семейните имена и традиции, гласът му звучеше искрено и убедително. И въпреки всичко имаше нещо, което я караше да не му вярва напълно, нещо, което предизвикваше у нея неясни съмнения и странна тревога.

Дълго след като Рудолф бе излязъл от стаята и затвори, вратата след себе си, Пентея остана загледана през прозореца. Трепна, когато гласът на леля ѝ нахлу в света на мислите, в който се бе усамотила.

— Той не е човек, който върши добрини.

— Кой? — попита Пентея изненадано.

— Моят племенник Рудолф — отговори възрастната дама. — Говори правдоподобно, има красиво лице и може да очарова повечето жени, но не и мен. Спомням си какво лъжливо дете беше, въпреки приятната си външност. Лушиъс струва колкото дузина като него! Ако обаче е мъртъв, Рудолф ще бъде следващият маркиз Ставърли и ние не можем да направим нищо, за да предотвратим това.

— Но дали наистина е мъртъв, както каза братовчедът Рудолф — не се сдържа и изрази гласно мислите си младата ѝ компаньонка.

— И аз бих искала да узная — каза с въздишка херцогинята, после добави: — Ела, дете, трябва да се приготвим за вечерята. Тази вечер сме нейните придворни дами.

— Отивам да се преоблека — обеща Пентея и побърза да отпори вратата на леля си, която забърза към своята спалня.

Останала сама, Пентея като в сън отиде до библиотеката и върна на място книгата със стихове, от която четеше на леля си. След това излезе, пресече коридора и влезе в собствената си стая. Тя бе малка, но обзаведена с донесени от леля ѝ от нейния замък в Уилшир чудесни мебели. Това караше Пентея да се чувства не на чуждо място, а съвсем като у дома си.

В началото Пентея не бе приела с въодушевление заминаването си за Лондон. Макар че ѝ се искаше да направи своя дебют в двора, предпочиташе да не напуска дома, в който бе живяла четири години след смъртта на баща си. Все пак, когато опозна живота в двореца тя реши, че в него има нещо особено, интересно и типично само за него.

Естествено бе да се чувства объркана в огромния лабиринт от зали, апартаменти и градини, в които живееха не само кралят и кралицата, но също държавните министри, придворните, свещениците, дамите, прислугата и неизброимо число други хора, които представляваха обкръжението на кралската власт. Бе успяла да разгледа официалната част на двореца, да надникне в залата за почивка на Негово величество, където той допускаше само най-близките си

хора и където се намираше изключителната му колекция от стари часовници и модели на кораби.

В двореца тя видя съкровища и произведения на изкуството, за чието съществуване дори не беше предполагала, докато бе живяла в провинцията. Кралската църква с позлатените си орнаменти бе толкова по-различна от малкия каменен параклис, на който бе свикнала да отправя молитвите си към Всевишния.

Аленото и златното, които преобладаваха в обзавеждането на двореца, тежките тъмночервени завеси от брокат, позлатените огледала от Франция, мраморите, мозайките, лакираните дървени повърхности и безценните гоблени просто взеха ума ѝ. Изобщо не можеше и да става дума за сравнение с наредбата в замъците в провинцията, които бе посещавала през краткия си живот.

Всичко това бе неземно красиво и въпреки това то я плашеше. Сред цялото това великолепие тя се чувстваше съвсем млада и неопитна, да се справя с неприятните страни на своите ангажименти. Като например днес, когато леля ѝ отказа да се, запознае с лейди Касълмейн. Въпреки че винаги бе подозирала за съществуващите в двореца интриги, слухове и малки лични отмъщения, никога не бе очаквала така бързо да бъде въввлечена в тях. Не можеше да забрави израза върху лицето на красивата кралска фаворитка, когато херцогинята ѝ обърна гръб. Колкото и да бе неопитна, тя разбра, че двете жени бяха станали непримирими противнички.

„Графиня Барбара Касълмейн беше толкова красива“ — помисли си Пентея. Въпреки това в нея имаше нещо, което плашеше хората и ги караше да ѝ се подчиняват.

Тя спря в средата на спалнята си, обхваната от копнеж да се върне в Уилшир. Там можеше да тича на воля с кучетата из парка, да язди по безкрайните поляни, да храни златните рибки в басейна с водните лилии или да прекарва часове в оранжерията, заслушана в песните на птичките.

Животът там бе толкова тих и спокоен. Докато тук попадна в един шумен и опасен свят, в който не смееше дори да диша свободно, страхувайки се да не направи нещо не така, както трябва.

Младото момиче отиде до тоалетката и се загледа в блестящата повърхност на голямото огледало с красива позлатена рамка. То отразяваше собственото ѝ лице, чиято красота тя изобщо не съзнаваше.

Вместо него тя виждаше заслепяващата красота на Барбара Касълмейн, бялата ѝ като магнолия кожа, чувствените пълни устни, излъчващите странен пламък блестящи сини очи.

Когато чу глас зад себе си, подскочи от изненада.

— Време е да се преобличате, милейди.

Пентея се обърна и погледът ѝ се спря на Марта, прислужницата, която бе взела със себе си от замъка. Тя се усмихваше под бялото колосано боне, закрепено кокетно на главата ѝ. Бе на около тридесет години, възпълничка, с червени като ябълки бузи и олицетворяваше представата за истинска здрава и силна селянка. Имаше светла кожа, обсипана с лунички и кестеняво — червеникава коса, която бе в чудесна комбинация с топлите ѝ кафяви очи. Сякаш с нея в стаята нахлу свеж въздух с аромат на прясно сено и цъфтяща детелина.

— Как ме стресна, Марта! Не те чух кога си влязла в стаята — възкликна Пентея.

— Бяхте дълбоко замислена, милейди — отвърна прислужницата. — За симпатичния джентълмен, който току-що си отиде ли мислехте?

— Това бе господин Рудолф Вайн, който се оказа, че ми е втори братовчед. До момента, в който се представи на мен и леля на терасата, докато чакахме пристигането на Техни величества, дори не подозирах, че имам такъв братовчед.

— Той е много хубав мъж, милейди. Отдавна не сме срещали толкова привлекателен джентълмен. Обаче сега, когато сте вече в Лондон, сигурно ще имате възможност да се срещате с повече такива хора. Цял ден не вдигнах глава от новата ви рокля, която е толкова красива, че тази вечер всички ще гледат само вас.

— Не ти вярвам, Марта — възрази младото момиче и се усмихна мило. — Никой няма дори да ме погледне. Ти никога не си виждала толкова хубави дами като тези на терасата днес следобед. Дрехите, с които бяхме облечени аз и леля Ан, ни караха да изглеждаме като излезли от някакъв музей.

— Може и да не ми вярвате, но вие сте много по-красива от всичките тези благородни дами с техните кремове, червила и пудри. Обзалагам се, че не изглеждат толкова добре сутрин, след като са прекарвали цялата нощ на някой от онези приеми, на които се танцува, пие и играе карти до зори.

— Ако не си легна навреме, и аз няма да изглеждам добре започна да я убеждава Пентея. — По-добре да не говорим за глупости. Не трябва да закъснявам, така че, моля те да ми помогнеш да се преоблека.

Марта се приближи и започна да разкопчава роклята ѝ. Пентея взе гребен и замислено започна да вчесва дългите си руси коси.

— Марта, някога чувала ли си за друг мой братовчед, който се казва Лушиъс Вайн? — попита тя съвсем неочаквано дори за себе си.

Когато погледна в огледалото, видя как лицето на Марта побеля, а в очите ѝ се появи ужас. След дълго колебание, което бе ясно изписано на лицето ѝ, Марта отговори:

— Мисля, че да, милейди.

— Разкажи ми за него, Марта — почти извика тя от нетърпение. — Разкажи ми всичко, което знаеш за него!

Марта замълча и в очите ѝ отново се появи ужас.

— Не зная нищо, милейди, повярвайте ми. Никога не сте ме чували да споменавам името му.

— Но, Марта, ти трепериш — отбеляза Пентея, в която се загнезди подозрението. — Защо? Казах ли нещо, с което те разтревожих?

— Не... нищо, милейди. Заклевам ви се, абсолютно нищо — започна да заеква прислужницата, на която досега Пентея бе вярвала безусловно.

— Лъжеш ме, Марта — каза спокойно Пентея. — След всички тези години, през които бе с мен, не можеш да ме подведеш. Защо и от какво се изплаши? Та аз само споменах за някакъв мой братовчед, който се казва Лушиъс Вайн, а ти изпадна в ужас. Казаха ми дори, че е мъртъв. Защо тогава името му те хвърли в такъв смут?

Марта отвори уста, сякаш искаше да каже нещо. После я затвори. Пентея виждаше, че е силно разтревожена. Лицето ѝ бе бяло като колосаното боне, ръцете ѝ трепереха. Не смееше да я погледне и нервно мачкаше подгъва на престилката си.

— Кажи ми, Марта — започна да я увещава Пентея. — Моля те, кажи ми какво знаеш за него.

— Не мога, милейди. Не, не мога!

— Това ме кара да съм още по-сигурна, че знаеш нещо. — Значи има нещо, което е скрито и което трябва да излезе на бял свят. О,

Марта, повярвай ми, нищо от това, което ми кажеш няма да използвам срещу когото и да било. Кажи ми, моля те.

Марта бе забила поглед в подгъва на престилката си.

— Какво искате да знаете, милейди? — прошепна най-последно тя.

Пентея подбра внимателно думите си.

— Чух, че моят братовчед Лушиъс е станал разбойник. Това истина ли е?

Сякаш тръпка премина през цялото тяло на прислужницата. Ръцете ѝ конвулсивно стиснаха престилката и тя съвсем бавно каза:

— Може и да е така. Чувах такова нещо...

— А какво е било прозвището му, Марта? Как е бил известен, защото съм твърдо убедена, че не би използвал истинското си име.

Марта преглътна тежко, но не каза нищо.

— Говори, Марта, моля те. От това няма да причиниш зло на никого. Заклевам ти се, че няма да кажа на никого!

Марта отново преглътна и заговори почти шепнешком.

— Бях чувала, милейди, че го наричали... Бялото жабо.

Пентея инстинктивно вдигна ръце към шията си, сякаш да спре надигащия се в гърдите ѝ вик. Тя знаеше, бе уверена в това от първия миг, в който стана дума за него. Разбира се, че разбойникът, който я бе спасил, можеше да бъде само Лушиъс.

ГЛАВА ТРЕТА

Пентея остана известно време безмълвна. Различни мисли блуждаеха в главата ѝ, докато наведена Марта откопчаваше обувките ѝ с пръсти, които трепереха така силно, че бе повече от ясно, че се е захванала с тази работа само и само, за да се занимава с нещо. Известно време тя търпя неловките опити на прислужницата да откопчее сребърните закопчалки на обувките ѝ. След това обаче я подхвана под мишниците, изправи я на крака и я погледна право в лицето с питащи очи.

— Марта, трябва да бъдеш откровена с мен!

Ала прислужницата се измъкна от ръцете ѝ:

— Моля ви се, госпожо, не ме разпитвайте повече! Няма нищо друго да ви кажа, кълна се, че е така. Вече говорих повече, отколкото трябваше. Умолявам ви, оставете ме! Това не е моя работа.

Гласът ѝ се задави от ридания. За безкрайно учудване на Пентея внезапно тя се обърна и избяга от стаята. Вратата се затръшна след нея и младото момиче остана само.

В цялото ѝ държание имаше нещо, което тя не можеше да разбере. Дългите години, през които бе нейна прислужница, Марта не бе постъпвала по такъв странен начин. Дъщеря на главния градинар в Ставърли, тя дойде съвсем млада в къщата да помага в разсадниците и на страшната стара бавачка, която се грижеше с желязна ръка за Ричард и Пентея.

Когато остаря, бавачката започна да се държи диктаторски и неотстъпчиво със селяните. Затова ѝ дадоха в края на имението една малка и удобна къща, в която да прекара последните си години. Лична прислужница на Пентея стана Марта. Тя бе добро и послушно момиче и се привърза дълбоко към младата си господарка. Когато отиде да живее при старата си леля в Уилшир, Пентея бе признателна, че Марта тръгна с нея.

В нейно лице виждаше повече приятелка, отколкото прислужница и въпреки че бе дванадесет години по-голяма все пак бе

достатъчно млада, за да продължава да играе на нейните игри. Оказа се, че имат много общи слабости — еднакво обичаха красивите неща и се радваха на малките удоволствия, които им предлагаше провинцията. Сега и двете се бяха озовали пленници на кралската столица.

Пентея мислеше, че никога не би забравила първите си впечатления от обградения със стени Лондон. Полята и ливадите се простираха до самите му стени и навсякъде се усещаше естественият аромат на плодове, цветя и живи същества, които растяха и живееха в тях. Ала веднъж преминали градските порти, двете с широко отворени очи така се вторачиха в изпълнените с файтони, фургони, двуколки и остъклени каляски и карети на богатите лордове и дами улици, че лейди Дарлингтън се разсмя и им каза, че приличат на истински селянки. Още повече, че сега градът не бе така хубав, както в дните на нейната младост.

Обаче Пентея не чу думите на леля си. За нея всичко бе вълнуващо — от модните облекла на дамите, техните къси, разрязани и украсени с панделки ръкави и блузи от сатен и бродат, до чудовищните люлеещи се табели по пътищата, водещи към Чаринг крос или глашатаите, които крещяха: „Часът е един, студено е и има поледица!“.

Въпреки това, когато пристигнаха в Уайтхол, прострял се на повече от петстотин метра по продължение на реката, Пентея изпита известно спокойствие, че Марта е с нея — толкова помпозно и заплашително грамадно бе всичко наоколо. Лейди Дарлингтън възприе промяната съвсем нормално, тъй като често в миналото бе живяла там. Марта също бе изпълнена със страхопочитание и младата ѝ господарка бе доволна, че до нея има някой, когото да може да споделя емоциите си и да обсъжда странните хора и предмети, които предизвикваха у нея вълнение и интерес.

Ако само преди няколко дни някой ѝ бе казал, че Марта има тайни от нея, Пентея би се учудила и без никакво съмнение би отхвърлила подобно смехотворно предположение. Сега беше безкрайно изненадана не само от поведението на прислужницата си, но и от факта, че Марта се държеше като напълно чужд човек, усамотил се по един недружелюбен и потаен начин в някаква своя крепост, до която тя нямаше достъп.

Какво означаваше човекът, наричан Бялото жабо, за Марта и защо само споменаването на името му я бе разтревожило толкова много?

Озадачена и обърквана, тя седна до тоалетната си масичка и изведнъж пред очите ѝ изплува споменът за онази нощ преди пет години. Тогава го бе видяла как се приближава между дърветата. Тя не стана свидетел на това как странният разбойник бе убил човека, който се бе оженил за нея само няколко часа преди това. Чуваше само звука на стоманата, срещаща стомана. Не смееше да погледне какво става. В този момент ѝ се стори, че внезапно от дете се е превърнала в жена, защото си бе представила твърде ясно какво я очаква като съпруга на Кристиан Драйсдейл в случай, че разбойникът загуби.

Цялата вечер бе изтъкана от ужаси. Кулминацията настъпи в потресаващия миг, когато мъжът ѝ уби кучето и тя отново се убеди какъв звяр е той. Винаги бе подозирала, че е жесток. Съдеше за това по начина, по който бе дошъл да я измъчва в Ставърли, по грубия му пазарлък да стане негова жена, ако иска Ричард да остане жив.

Никога преди в нейния спокоен и сигурен живот не бе се сблъсквала с такава преднамерена бруталност, с човек, който използва своята жестокост и сила срещу беззащитните, който изпитва към нея желание, за което въпреки младостта и неопитността си знаеше, че е изпълнено със злоба и животинска страст. Човек, който можеше с един удар да унищожи едно животинче само защото тя го обичаше!

Сърцето не ѝ даде да наблюдава двубоя, защото не можеше да си представи човека, който ѝ бе станал приятел и бе тръгнал да я спасява в момент, когато тя най-силно се нуждаеше от помощ, да лежи ранен в краката на мъжа, когото презираше и мразеше. Защото с отчаяние разбра, че друг изход от дуела не може да има. Кристиан Драйсдейл изглеждаше безспорно по-едър и по-силен от разбойника. Може би собственият ѝ страх от този, който бе неин съпруг, го правеше да изглежда толкова ужасяващ. Или пълната безнадеждност в сърцето ѝ не ѝ даваше дори най-малка надежда за това, че тя би могла да бъде спасена.

Отпусна се на колене и роклята ѝ от сатен се разпростря върху изсъхналите листа и клонки, които лежаха под дърветата. Земята бе влажна, но тя не забелязваше как роклята ѝ попива калта. В състояние

бе само да стои на колене и като дете да шепне молитва, чиито думи бяха несвързани, но в която влагаше цялата си душа.

Дочуваше звъна на шпагите им. От време на време долитаха неясни ругатни или някакви звуци, подобни на животинско ръмжене. И отново шпагите дрънчаха. Не знаеше колко време бе стояла на колене, когато внезапно настъпи странна тишина. Тя бе още по-заплашителна, защото ушите ѝ напрегнато бяха я очаквали. Разбра, че изходът на борбата бе настъпил.

Като трепереше с всяка частица на тялото си, тя бавно повдигна глава и отвори очи. И тогава го видя как се приближава между дърветата с осветена от лунните лъчи покрита глава и с ослепително бяло на фона на тъмното му палто дантелено жабо.

Бе оставил настрана шпагата си. Докато се приближаваше, свободните му вече ръце се протегнаха към нея и я задържаха. Тя замря и се отпусна в тях. Прислони се безмълвна към него, все още овладяна от ужаса. В този миг съзнанието ѝ проумя, че всичко е свършено. Гледайки бледото ѝ, мокро от сълзите лице, разбойникът изглежда я разбра добре, защото докато я придържаше ѝ каза с топъл и успокояващ глас, като на сестра:

— Всичко е наред, мила. Всичко свърши. Сега можете да си отидете в къщи.

— Вкъщи? — глупавият въпрос сам излетя от устните ѝ, без да събере воля да го спре.

— Да, вкъщи! — каза той спокойно. — Кошмарът приключи. Вие, малка Пентея, можете да се върнете в Ставърли. Преди това обаче ми кажете кой знае за този брак?

Тя не му отговори, защото изведнъж осъзна какво в действителност бе извършил той заради нея. Мисълта за постъпката му прониза и сгря цялото ѝ същество като слънчев лъч и тя зарови лицето си в гърдите му.

— Той... мъртъв ли е? — едва успя да прошепне тя.

— Не се безпокойте, повече няма да ви безпокои — нежно каза разбойникът, погледна през рамо и добави: — Елате и поседнете няколко минути! Трябва да свършим някои неща, които е по-добре да не виждате.

Тя обаче вече бе видяла какво става. Кочияшите копаеха дълбок гроб под един дъб, а тялото на омразния бирник лежеше с прострени

напред ръце върху отъпканата поляна.

— Елате и седнете — повтори той и я заведе до едно паднало дърво край потока.

Избърса с ръка снега от дънера и когато тя се отпусна върху него отново зададе въпроса, на който тя не бе отговорила:

— Кой знае за брака ви?

— Никой — отговори Пентея. — Аз се измъкнах от къщи, когато всички спяха. Той ме отведе в една черква, разположена на няколко километра в края на гората. Там служи един сляп свещеник. Той... извърши церемонията по сключването на брака.

— А защо бе необходима цялата тази секретност? — заинтересува се разбойникът.

— Той... ми каза — отговори Пентея, — че за него няма да е добре, ако стане известно, че се е оженил за роялистка. Каза също, че ще ме държи скрита в една къща в провинцията няма да каже на никого за брака си докато пропадналото посещение на краля не бъде напълно забравено. Бях радостна, когато разбрах това, защото се срамувах приятелите ми да узнаят, че съм се омъжила за кръглоглав.

— Това не ме учудва. Странно ми е как не сте разбрал навреме що за човек е той?

— Винаги ни беше страх от него. Когато идваше да събира данъците, баща ми казваше, че Драйсдейл измъква и последния грош от него. Той бе жесток и несправедлив, ала нищо не можехме да сторим. Не смеехме да откажем да изпълняваме исканията.

— Това е правил навсякъде — каза мрачно разбойникът. — Сега трябва да го забравите. Ще ви отведе у дома. Може би никой не е забелязал вашето отсъствие. Ако някой е разбрал, че ви няма, ще се наложи да измислите някаква дребна причина. Обаче нали разбирате, че никому не трябва да казвате какво се случи през тази нощ? Искам самата вие да забравите това, да забравите, че някога сте били омъжена.

Пентея го погледна с благодарност и каза нежно:

— Никога няма да забравя какво направихте за мен.

Стори й се, че очите зад маската погледнаха ласкаво. Отговорът му обаче прозвуча почти грубо:

— Трябва да забравите и мен! За вас всичко, което се случи тази нощ, трябва да остане само един лош сън, от който сте се събудили.

— Въпреки това аз никога не ще ви забравя! — повтори Пентея. Имаше чувството, че е важно той да разбере и запомни това.

— Ако трябва да ме помните — каза разбойникът, — тогава се молете, когато дойде време да срещна смъртта, да сторя това със същата смелост, с която го направи вашият брат.

— Но вие не трябва да умирате! — изкрещя тя. — Нима не можете да се завърнете заедно с мен? Моят баща ще ви скрие. В Ставърли има стая за вас, има тайни входи. Там ще бъдете в безопасност поне известно време.

— Благодаря ви, драга моя, но баща ви си има достатъчно други грижи. Щом като брат ви е бил обесен като предател, без съмнение отмъщението ще бъде насочено сега към вашето имущество. Ще плащате нови данъци, но поне бирникът ще бъде друг.

— А вие? Какво ще правите вие?

— Каквото досега — на устните му се появи внезапна усмивка. — Ще обирам онези, които заслужават това. Не съм толкова изпаднал, колкото сигурно си мислите. Имам приятели, които никога не са ми изневерявали. Имам и коне, а за мен те са нещо, което не бих могъл ви обясня с думи.

— Животът ви сигурно винаги е изложен на опасност. Трябва да е обявена и награда за главата ви. Непрекъснато ви преследват. Може би ще се намерят хора, които ще ви предадат.

Той поклати глава.

— До утре ще бъда далеч от тук. Не се безпокойте за мен. Отивайте си вкъщи и растете, за да станете жена. Вие сте едно дете, Пентея. Дете, чиято красива главица не трябва да се тревожи за трудностите и неприятностите на живота!

— Мисля, че вече не съм дете — отговори тя с дълбок глас. — Даже тази вечер, когато се промъквах навън, не ми бе много ясно какво върша. После в каретата започнах постепенно да проумявам какво съм направила. Добре че преди да умра от ужас при мисълта за това, което съм направила, се появихте вие и ме спасихте.

— Забравете го! — гласът му бе настойчив. — Забравете всичко, което се е случило както тогава, така и сега. Отивайте си вкъщи, малка Пентея. Изморена сте и отдавна трябваше да сте в леглото.

Тя протегна импулсивно ръце и стисна неговите.

— Нали ще ми обещаете да се пазите?

— Обещавам — каза леко той след моментно колебание. — В края на краищата кой знае, може би един ден ще имате нужда от мен? Ако някога ви се случи нещо, знайте, че винаги ще съм готов да ви помогна.

— Как бих могла да ви намеря? — запита го тя със сериозен тон, който бе в дисонанс с неговия — весел и изпълнен със смях.

— Може би съдбата ще пресече отново пътищата ни — каза разбойникът.

— Да предположим, че имам нужда от вас — продължи да настоява Пентея. — Как бих могла да ви потърся, след като не знам даже вашето име.

Като каза това тя отметна решително главата си назад, в този момент той видя цялото ѝ лице, осветено ясно от лунната светлина. Тя бе прелестна с очи, впити в неговите, нежният овал на личицето ѝ и светлото злато на блестящата ѝ коса бяха като живи на фона на сенките на вековните дъбове. Той я изгледа продължително и след това рязко се изправи на крака.

— Казах ви да ме забравите! — гласът му бе дрезгав. — Отивайте си у дома, Пентея! Ставърли ви очаква.

Тя също се изправи бавно.

— Той ви наричаше Бялото жабо. Това ли е името, с което сте известен?

— Да, така ме наричат — отговори разбойникът. — Бяло жабо, защото винаги нося на врата си жабо от венецианец дантела. Събратята ми по професия обикновено не са толкова безразсъдни, че да предлагат подобна цел на враговете си. Да са ми това име наполовина като признание и наполовина като уважение за това, че съм по-упорит в глупостта си от повечето играещи същата опасна игра.

В думите му се чувстваше горчивина, ала настроението ѝ се промени. Той се засмя и като постави ръка върху рамото ѝ и я поведе през гората към полянката.

— Можете ли да яздите седнала пред друг човек?

— Разбира се. Когато бях малка, баща ми ме развеждаше по този начин, когато обикаляше имението.

— В такъв случай тази вечер ще се завърнете в Ставърли по този начин.

Когато излязоха на празното от дървета място, нямаше и следа от тялото на Кристиан Драйсдейл. Кочияшите се бяха отдалечили от купчината прясна пръст под дъба. Когато разбойникът се показва, те застанаха безмълвни, сякаш очакваха нова заповед от него.

Той извади няколко монети и им ги подхвърли.

— Прибирайте се вкъщи по възможно най-бързия начин — каза той — и забравете за случилото се тази вечер. Ако някой ви попита какво е станало, ще отговорите, че след като сте изминали десетина километра бирникът ви е освободил. Заменили са ви други двама души, за които не знаете нито кои са, нито откъде са. Заплатил ви е добре и имате пари да докажете това. Изглежда е имал важна мисия и затова е пътувал без придружител. Повтарям, пътувал е сам. Ясно ли е?

— Аха, господине.

По-възрастният от двамата прокара ръка през разрошената си коса.

— Сигурен съм, че не желаете да си навлечете неприятности — продължи разбойникът. — Ако се разприказвате няма съмнение, че ще ви арестуват. Кой тогава ще повярва на думите ви? Затова не казвайте нищо, дръжте си устите затворени! Убеден съм, че не искате да бъдете разпитвани от военните.

— Амче няма да говорим, сигурен да си — заяви единият от тях.

— Добре. А сега веднага изчезвайте!

Те започнаха да се въртят.

— Ами каретата, конете?

— Това не е ваша работа. Хайде, побързайте! Ако тръгнете веднага, призори ще си бъдете в селото.

Мъжете погледнаха златните монети и се отправиха с твърда походка по пътя. Разбойникът ги изпрати с очи докато се скриха от погледа му. След това се обърна към спътника си, който стоеше в сянката на дърветата.

— Разпрегни конете, Джек, и ги пусни.

Джек безмълвно пхна пистолета, който държеше в джоба си, прекоси пътя и започна да разпряга двата едри сиви коня, които бяха теглили каретата. Пентея гледаше всичко това и се чудеше какво ли е намислил разбойникът. За нейно голямо учудване той отвори вратата.

Видя го как опипва седалките и когато не намери нищо, разкъса тапицерията им. Пентея пресече пътя и застана до него.

— Какво търсите? — попита го тя, като произнасяше ясно всяка отделна дума.

— Пари — бе краткият отговор.

— Мислите ли, че ще ги е държал някъде в каретата?

Сякаш вместо отговор на въпроса ѝ в същия момент разбойникът възкликна и с рязко движение отпра парче плат от тавана.

Изведнъж на пода се изсипа дъжд от златни монети. Той продължи да търси и в следващия момент измъкна изпод покрива две големи торби. Пентея извика от учудване.

— Данъците за месеца — отбеляза разбойникът, като отнасяше торбите от каретата. Лунната светлина се отразяваше в златото. — Господин Драйсдейл всеки месец обикаля този окръг. Той си бе тръгнал за вкъщи, когато уреди да ви прибере по пътя. Отпрати предварително истинския кочияш и нае двама от селото, за да не разберат в дома му коя сте. Без съмнение е имал готова някоя правдоподобна лъжа и вие щяхте да станете член на едно известно семейство кръглоглави, принудена да скривате собственото си име.

— Това е нещо, за което никога нямаше да му се подчиня — заяви горещо Пентея.

Разбойникът я изгледа и думите замръзнаха на устата ѝ. Тя си спомни за силата на Кристиан Драйсдейл. За начина, по който се бе освободил от Бобо, който го бе ухапал, защитавайки любимата си стопанка. Би ли могла тя, едно тринадесетгодишно дете да му се противопостави с някакви шансове за успех? Отговорът бе ясен и тя се изчерви от срам, защото разбра колко наивни са били думите ѝ.

Разбойникът завърза отново една по една отворените торби.

— А това е ваше — каза спокойно той. — Те са предопределени за вас, защото човекът, комуто принадлежаха, бе ваш съпруг, макар и за няколко часа. Не казвайте на никого какво притежавате и ги пазете за извънредни случаи. Те могат да накажат баща ви, понеже синът му е обесен като предател. Могат да наложат под някакъв благовиден предлог нови страхотни данъци върху имението. Тези пари ще ви спасят. Бих желал да са повече, но и това е достатъчна гаранция срещу бъдещи изненади.

За миг тя не можа да намери думи, за да му отговори, а след това извика:

— Защо вършите всичко това за мен? Защо е необходимо? Вие самият се нуждаете от тях. Ако сте решили да го лишите от тях, защо не ги вземете вие?

Потърси с очи лицето му, сякаш то щеше да ѝ даде търсения отговор. Ала зад черната маска бе трудно да се види каквото и да било.

— Може би един ден ще намерите отговора на тези въпроси. Сега не е нито моментът, нито мястото за това.

Взе наметалото ѝ от каретата и я загърна с него. Подсвирна тихо, но ясно, и черният жребец, който с доволен вид хрупаше трева, начаса се намери до него. Вдигна Пентея и я постави на седлото, после се метна зад нея.

— Ще се върна колкото е възможно по-скоро, Джек — извика той на помощника си, който бе освободил конете и наблюдаваше как препускат по пътя.

— Тук ли да ви чакам, сър? — запита с уважение Джек.

— Да. И изгори каретата така, че да не може да бъде разпозната.

— Всичко ще бъде направено както желаете, господарю.

Разбойникът хвана юздите и насочи коня в посоката, обратна на тази, поета от конете.

Не след дълго се отклониха от пътя. Пресичаха поля, пребориха се с един поток и за учудващо кратко време се озоваха в горите, които граничеха с имението Ставърли. Изглежда, че той знаеше прекрасно пътя, защото нито веднъж не спря коня и не се поколеба коя посока да следват. Яздеше уверено напред с вид на човек, който познава отлично къде точно се намира.

Когато най-последно дръпна юздите, Пентея видя, че стоят на едно възвишение и под тях се простира Ставърли. Луната вече бледнееше. Въпреки това все още бе достатъчно светло и езерото блестеше като разтопено сребро, а големият замък със заобикалящите го тераси приличаше на безценен камък от скъпоценна огърлица.

Гледката бе повече от прелестна. На Пентея обаче ѝ се струваше, че има нещо тъжно и самотно в къщата с нейните тъмни прозорци и обгърналата я гробна тишина на нощта. Сякаш всичко бе пусто и изоставено.

Докато гледаше сребристата вода, тя си спомни внезапното предчувствие за нещастие, което я бе обзело само преди няколко седмици, когато Ричард бе дошъл да ѝ каже, че трябва да отиде в Лондон. Тя потрепери и разбойникът, сякаш усетил душевните ѝ терзания, обърна глава и я попита:

— Студено ли ви е?

— Не, наметката ме топли.

Не можеше да намери подходящи думи, за да изрази странното чувство, което я завладяваше — чувство на тъга и раздяла, на нещо, което губи. В нея се затвърди убеждение, че този момент от нейния живот ще остане завинаги в паметта ѝ.

— Време е да се приберете в замъка и да си легнете — каза разбойникът и пришпори коня към оградата.

Спряха до една странична портичка, водеща към парка и която бе най-близо до вратата, през която Пентея бе напуснала къщата няколко часа по-рано. Той скочи от коня, внимателно я повдигна и я постави върху земята. Тя бе схваната и разбита от дългата езда и когато той я остави, за момент се притисна към него от страх да не падне.

— Лека нощ, Пентея!

— Кажете ми как мога да ви се отблагодаря?

— Не можете! А не е и необходимо.

— Трябва! — повтори тя.

Остави тежките торби с пари, които държеше, протегна ръце така естествено и сладко, както би го направило едно дете и ги обви около врата му.

— Благодаря ви, много ви благодаря! Никога няма да забравя какво направихте за мен. Моля ви никога да не ме забравяте, защото аз винаги ще ви помня!

Говореше с такова вълнение и по такъв спонтанен начин, който показваше, че думите идват направо от сърцето ѝ. Той я целуна по бузата. След миг на двоумение изведнъж я прегърна и я притисна към себе си. Устните му нежно докоснаха нейните. След това бързо, сякаш го беше страх да остане по-дълго, се отдръпна от нея и скочи на седлото.

Като в сън си спомняше своя собствен глас, който го зовеше, преди да изчезне с лъчезарна усмивка в буен галоп през парка, сякаш по петите му бе самият дявол. Не откъсна очи от него докато не се

скри от погледа ѝ. Тогава усети, че лицето ѝ е обляно в сълзи. Не разбра защо плаче. Може би защото никога не бе преживявала нещо подобно, дори не бе и помисляла, че е възможно да се случи точно това с нея.

С усилие вдигна тежките торби със злато и се вмъкна с тях в замъка. Когато влезе в спалнята си, с облекчение видя, че всичко бе както го бе оставила. Никой не бе забелязал отсъствието ѝ. Бележката за баща ѝ бе все още на тоалетната масичка. Тя бързо я взе и я скъса на хиляди парченца. Чак тогава се хвърли по лице върху леглото и заплака с дълбоки и разтърсващи ридания на дете, което продължава да плаче и след като това, което го е изплашило, е отминало.

И сега, когато се гледаше в огледалото, тя си спомни как онзи плач бе преминал в дълбок отморяващ сън. Няколко часа по-късно я събуди лаят на кучетата. Огледа се със сънени очи и видя, че лежи върху леглото в собствената си спалня, облечена в най-хубавата си сатенена рокля върху подплатено с кожи наметало. Тогава скочи от кревата и бързо се съблече. Още предишната вечер бе скрила торбите със златните монети в най-далечния ъгъл на гардероба. Когато Марта влезе със сутрешния ѝ шоколад, я намери както винаги облегната върху пухкавите възглавници.

Добре си спомняше, че през целия ден тогава се бе движила като насън. Сутринта проумя горчивата истина за смъртта на брат си, ала нямаше сили да говори с никого за това. Нямаше да може да отговори на въпросите как е научила за неговата смърт, преди да са получили официалното известие.

На другия ден се случи нещо странно. Едно полунормално момче дойде на кухненската врата и поиска да я види. Слугите се опитаха да го накарат да им каже по каква работа я търси. То обаче не казваше нищо, а само повтаряше едно и също — че иска да види лейди Пентея Вайн.

Когато тя дойде при него, то я отведе настрана и мушна в ръката ѝ една смачкана хартийка. Преди да успее да го попита каквото и да е, то побягна с бързината на заек.

Разтвори бележката и прочете: „Когато останете сама, надникнете в пещерата“.

Гледаше като хипнотизирана бележката, без да може да разбере каквото и да е. Изречението бе написано грамотно, а почеркът бе

обработен и несъмнено бе на образован и културен човек.

Изведнъж се изчерви. Бе отгатнала от кого е бележката. Може би той я очакваше, може би искаше да я види пак. Усети как я завладява силно желание да се срещне с него веднага. Обаче си спомни, че по този начин би могла да го изложи на опасност. Трябваше да постъпи точно така, както пишеше в бележката. Тя се върна в замъка, без да обръща внимание на любопитните погледи на слугите, които бяха учудени защо идиотчето бе настоявало толкова да я види. Продължи да се занимава с ежедневните си работи. Когато се убеди, че никой не я наблюдава, се спусна през градината към малката пещера.

Тя се намираше в построен от камъни заслон от другата страна на езерото срещу замъка. През пролетта от двете страни на пътеката, която водеше до него, цъфтяха множество цветя. Самата постройка бе обкръжена от рододендрони и азалии, както и от красиво спускащи се клони на една плачеща върба. Сега дървото и храстите бяха голи, а пътеката — покрита с лед и толкова хлъзгава, че Пентея трябваше да пристъпва много предпазливо. Независимо от това, не можеше да се сдържи да не бърза. Огромно бе разочарованието ѝ, когато видя, че пещерата е празна. По стените ѝ се стичаше вода и мястото, на което през лятото можеше да се седи с такова удоволствие, сега бе тъмно и покрито с лепкав мъх, разнасяше се миризма на гнило. Когато се огледа по-внимателно с някакво чувство на излъгана надежда забеляза, че в един от ъглите бе оставен обкован с желязо сандък. Приблужи се и върху него видя листче хартия подобно на това, което бе получила.

„Това също във ваше. Пазете го добре.“ Прочете няколко пъти тези думи, написани със същия почерк. Чак тогава разгледа сандъка. Приличаше на онези, в които баща ѝ пазеше парите. Забеляза, че в бравичката имаше ключ. Завъртя го с лекота и вдигна тежкия капак. Бе пълно със златни монети. Нямаше съмнение, че бяха много повече от намерените в каретата на Кристиан Драйсдейл. По всяка вероятност разбойникът ги бе намерил в къщата на бирника и ѝ ги беше донесъл.

Толкова пари тя въобще не бе виждала през живота си. Въпреки това не я напускаше чувството, че е измамена. Не сандък с пари бе очаквала тя да намери в пещерата.

Дори всичките тези пари не бяха достатъчни, за да бъде предотвратено разграбването на Ставърли и изгонването на собствениците му от привържениците на Кромуюел. Баща ѝ умираше,

когато войниците го изхвърлиха от леглото и от дома му. Той издъхна, докато пътуваха с каретата.

Така може би бе по-добре за него. Защото едва ли би искал да живее в малката, неудобна къща в края на имението, която им бяха оставили.

За късмет на Пентея на нея също не ѝ се наложи да живее дълго там. Съвсем скоро след като погребва баща си, тя се премести с Марта да живее в Уилшир при леля си, херцогинята на Дарлингтън.

Макар и изненадана от огромното състояние, което Пентея донесе със себе си и което трябваше да бъде прибрано на сигурно място, лейди Дарлингтън не зададе излишни въпроси. Сигурно бе решила, че племенникът ѝ е бил достатъчно мъдър да предвиди неминуемата конфискация на имението и се е подготвил за всички изненади. Може би си помисли, че Пентея с нейната неопитност в паричните работи едва ли би могла да отговори на въпросите, които интересуваха старата дама.

Както и да е тя прие като напълно естествен факта, че Пентея е наследила значителна сума пари. Внесе всичко, с изключение на неголяма сума, необходима за тоалетите на младото момиче, при един солиден златар. През следващите години в резултат на натрупаната лихва сумата бе нараснала значително. Пентея упорито мислеше дали не би било възможно да откупи с тях помилването на братовчед си Лушиъс, независимо от това какви престъпления му преписваха. Тя бе толкова сигурна, че той е жив, колкото бе сигурна, че Рудолф няма да се спре пред нищо, за да получи титлата и всичко, което вървеше с нея. Беше убедена, че евентуалната смърт на Лушиъс би го улеснила в намеренията му.

Първата ѝ мисъл бе да разкаже всичко на леля си, ала след това се разколеба. Бе пазила тайната толкова години... Дали бе разумно да я разкрие сега и то по такъв странен повод? Освен това не бе изключено възрастната жена случайно да каже нещо пред Рудолф и той да използва това против братовчед си.

Той бе заинтересован да приемат, че братовчед им Лушиъс е мъртъв. Още по-изгодно за него би било, ако това действително е така. Да предположим, че той крои планове как да окачи Лушиъс на бесилото. Пентея реши, че притежава достатъчно сила, за да защити една справедлива кауза. Трябваше на всяка цена да намери някакъв

начин да възстанови Лушиъс на мястото, което законно му принадлежеше. Нямаше представа как може да постигне това. Знаеше само, че както той я бе спасил някога, така сега и тя трябва да му се притече на помощ.

Помисли си колко е била глупава да не разбере досега, че разбойникът, който ѝ бе помогнал преди толкова години, е от техния род. Та той знаеше името ѝ, с такава увереност и лекота бе говорил за Ставърли! Когато сега се връщаше мислено към миналото, тя разбра, че се е обърнала към Лушиъс с онзи инстинкт, който кара децата и животните да се доверяват само на тези, които са искрени и напълно заслужават тяхното доверие. Без да му задава каквито и да било въпроси от първия миг, в който той се появи, тя бе разбрала, че ще ѝ помогне.

Всяка нощ бе мислила за него докато заспи. Обаче никога, даже за момент, не бе проявила достатъчно заинтересованост, за да си зададе въпроса кой все пак е той. В това нямаше нищо странно, тъй като досега тя дори не бе и подозирала за неговото съществуване.

Леля ѝ винаги проявяваше сдържаност, когато ставаше дума за семейството Вайн. Пентея не можеше да разбере защо, докато чак след много години съвместен живот не се натъкна случайно на причината за това.

Разбра, че лорд Дарлингтън е бил човек с труден характер, властолюбив и изключително ревнив. Не обичал шуреите си, защото съпругата му била привързана към тях и с чувство на собственик, което в известен смисъл е било ласкателно за нея, я държал в пълна изолация от роднините ѝ. Правел всичко, което било по силите му, тя да забрави за самото им съществуване.

Издадал в ярост само при споменаването на братята ѝ или живота ѝ в Ставърли. Така след петдесет години брак, който в много отношения бил изключително щастлив, леля Ан бе отвикнала да говори за своите роднини от рода Вайн.

В известен смисъл Пентея бе имала късмет, че когато остана напълно сама и отиде да живее при леля си, лорд Дарлингтън бе умрял. Не подлежеше на съмнение, че ако все още бе жив, не би я търпял у дома си. Въпреки неговите странности лейди Дарлингтън е била щастлива с него. Тя тъгуваше искрено по починалия си съпруг и

винаги говореше за него така, сякаш без него животът ѝ би бил пълен мрак, едно наистина непоносимо бреме.

Всъщност лейди Дарлингтън харесваше статута си на вдовица. Откровена и решителна по характер тя се убеди, че сега, когато бе останала сама, вече няма кой да я контролира или да ѝ прави забележки, да я принуждава да се подчинява, въпреки инстинктивната си съпротива, да я ревнува и притежава така, че да бъде принудена да крие от него даже най-естествените си симпатии към някои от общите им познати.

Херцогинята бе доволна, че е отново в Лондон, както и от това, че бе поканена за почетна дама на Нейно величество кралицата. Това не бе получено даром. За да постигне целта си, тя използва най-различни комбинации и интриги. И накрая бе доволна, че всичко, което постигна, бе благодарение само на личните ѝ качества. Сега, когато съпругът ѝ бе умрял, бяха останали съвсем малко хора, които биха се осмелили да се противопоставят на волята на овдовялата херцогиня.

Пентея с огромно учудване наблюдаваше ходовете на леля си. В същото време тя малко се страхуваше от нея. Както и доста други хора. Лейди Дарлингтън обикновено казваше това, което мислеше, колкото и неприятно да беше то за слушателя.

Ето защо Пентея реши, че ще бъде по-разумно да не ѝ разкрива това, което бе научила за Лушиъс, както и за събитията от преди няколко години. Освен това не знаеше чак толкова много неща, които да ѝ разкаже...

Знаеше само, че разбойникът, който я бе спасил от жестокия ѝ съпруг, беше нейният братовчед Лушиъс Вайн.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Барбара Касълмейн седеше в спалнята на новите си покои. С победоносен поглед тя съзерцаваше изискано обзаведеното помещение, както и гледката, която се разкриваше през отворените прозорци към вътрешната градина. Приличаше на генерал, който се наслаждава от победата си над значително превъзхождащ го по сила противник. Победа, измъкната буквално от зъбите на врага. Кое то в действителност бе самата истина.

Тя знаеше, че всички, включително най-големите ѝ приятели, бяха очаквали от нея да се оттегли от полесражението ако не напълно разгромена, то поне достатъчно обезкървена.

Вместо това последната защита бе паднала под нейните атаки и цитаделата, която тя бе обкръжила, ѝ се бе предала по най-унизителен начин.

Дълбоко в сърцето си тя знаеше, че ѝ бе провървяло много повече от това, на което се бе осмелила да се надява даже когато със самоуверен вид бе демонстрирала, че не очаква нищо друго, освен победа.

Отново огледа спалнята си. Да, тя бе победила. Намираше се тук, в двореца Уайтхол, където ѝ бяха предоставени специални апартаменти, които ѝ се полагаха като на почетна дама на Нейно величество кралица Екатерина.

Никой нямаше да узнае какво бе преживяла, когато името ѝ бе зачеркнато от списъка на почетните дами на кралицата. Никой никога нямаше да разбере каква ярост я бе обхванала, когато научи, че тази мръсна португалка се бе заклела да я върне при родителите ѝ, камо ли да остави в собствената си свита любовницата на своя съпруг.

И въпреки всичко Барбара бе спечелила! Една битка между интелекта на две жени. От една страна, този на младото, неопитно и без житейски опит момиче от Португалия, което не знаеше как да се държи с привлекателния, обаятелен и неуравновесен мъж, чиято съпруга бе станало. От друга — Барбара с нейната поразяваща,

искряща красота и безкрайни амбиции, жената, в чиито нозе бяха лежали повече от две години сърцата на най-чаровните мъже на Британия.

Да, Барбара бе победила въпреки горчивата враждебност на по-уважаваните и високопоставени дами от двора, въпреки интригите срещу нея от страна на много от личните съветници на краля. Тя бе спечелила и сега, когато враговете ѝ бяха объркани, кроеше планове как всеки един от тях да получи възмездие за това, че се бе осмелил да издигне глас срещу нея.

Като се разхождаше из обширната спалня по дантелено бельо, с наметнат върху голите рамене бял халат и несресани коси, Барбара изглеждаше по-млада от нейните двадесет и две години. Може би сега бе по-прелестна от когато и да било преди и никой мъж не би се отказал от ласките ѝ, да не говорим за самия Чарлз, който не само имаше слабост към всички красиви жени, но бе твърде мекушав, за да откаже на желанието на жена, която му е родила дете.

Обаче онова, което учудваше всички, бе, че Чарлз, чието непостоянство беше добре известно, беше верен толкова дълго време на Барбара и търсеше утешение само при нея. В двора имаше толкова много по-млади, по-свежи и по-привлекателни красавици, жадуващи за неговия поглед. Между царедворците вече се разпространяваха слухове, че тя притежава някаква особена магия, с която го обвързва или използва някакви заклинания, за да ѝ бъде верен. Тези приказки щяха да се говорят на все по-висок глас, да се разпространяват все повече през следващите години и в историята щяха да останат само намеци за много скрити и странни пороци, без никога да бъдат назовани по име.

А истината бе съвсем проста. Барбара не бе чудовище, екзотично или неестествено същество. Тя беше просто една жена, за която страстта бе естествена както дишането и която сякаш бе нейно призвание. Не се различаваше от другите жени с нищо, освен може би с необикновената си кожа, така гладка и копринено — нежна като листенце от магнолиев цвят.

Привлекателността ѝ за Чарлз се криеше във факта, че между двамата съществуваше магнетизъм, взаимно възбуждане, нещо като постоянно разпалващ се огън. Трябваше им само да се погледнат дълбоко в очите, за да усетят пламъка, който се разгаряше и

разрастваше, поглъщаше ги и караше всеки нерв в телата им да вибрира с неописуема сила.

Това не бе любов, защото Барбара беше обичала само един мъж и това бе прословутият развратник — графът на Честърфийлд, който я беше прелъстил още шестнадесетгодишна. Тя бе обичала този майстор на шпагата и най-голям мошеник в Англия с цялото си сърце и душа и както веднъж бе заявила малко тъжно — до последната си капка кръв.

Тя го беше обичала. Той обаче, макар пленен и очарован от прелестното дете, каквото бе тогава Барбара, се беше оженил за друга жена и не ѝ бе подарил сърцето си.

От момента, в който го бе загубила окончателно, тя никога не се бе влюбвала в друг. Някои от тълпящите се край нея мъже възбуждаха интереса ѝ и дори ѝ завъртяваха временно главата. Те обаче я интересуваха само дотолкова, доколкото да задоволят плътските ѝ желання. Когато им се насищаше, тя ги захвърляше и забравяше за съществуването им.

Това не се случи единствено с Чарлз, защото интересите и амбициите ѝ, свързани със силата и престижа, зависеха от тази ѝ връзка. Тя съзнаваше отлично, че ако той я изостави, веднага щеше да бъде прогонена и от кралския двор, и от обществото. Сега обаче, когато победоносно се радваше на кралското разположение и отлично разбираше, че никой не може да оспорва първенството ѝ в кралския двор, Барбара бе изключително щастлива и напълно уверена в себе си и своето бъдеще.

Мислите ѝ бяха нарушени от почукване на вратата. Без да се обръща, тя извика: „Влез!“ Когато дочу стъпки зад гърба си, бързо се извърна. Бе очаквала краля, тъй като по това време той обикновено я посещаваше. Ала през стаята към нея се приближаваше Рудолф Вайн. Когато го видя, Барбара учудено вдигна вежди.

— Не те очаквах днес — каза му тя.

— Извини ме, но трябваше да те видя.

Той се наведе и целуна бялото ѝ рамо, разголено от хлъзналата се встрани наметка, която разкриваше красотата на изпъкналата ѝ гръд, както и гладката кожа на прелестната ѝ шия. Това бе лека и фамилиарна целувка на човек, който върши това с чувството на собственик.

Барбара не се помръдна при неговата милувка и той хвърли върху стола украсената си с пера шапка. После се настани на дивана, разположен до голямото легло с балдахин.

— Уморен съм, Барбара — каза той, като я погледна умолително.

Рудолф изглеждаше внушително в украсеното си с бродерия кадифено палто с ръкави, през разреза, на които се виждаше червена копринена подплата, и с панталони до колената, краищата, на които бяха украсени със сребърна дантела. Косата му бе накъдрена на вълни от най-модния парижки фризьор, който се намираше на улица Сент Джеймз, а златните копчета на палтото му проблясваха при всяко негово движение.

— Какво те тревожи сега? — попита Барбара.

За момент тя критически разгледа лицето му: То бе доста красиво. Всъщност той бе един от най-красивите мъже в кралския двор. Въпреки това нещо му липсваше. Не бе съвсем сигурна какво точно, ала винаги, когато го виждаше, констатираше, че нещо му липсва.

— Искам да ми помогнеш, Барбара!

— Пак ли?

Червените ѝ устни се изкривиха в надменна гримаса. Тя презираше слабостта у мъж, който иска винаги да бъде не благодетел, а облагодетелстван. Току-що идвам от лорд — управителя на кралския двор — започна Рудолф. — Запознах го с моя иск относно графството Ставърли. Той ми каза — и думите му прозвучаха наистина странно, — че Негово величество се въздържа да вземе решение по този въпрос. Не мога да разбера какво означава цялата тази работа.

Барбара взе от тоалетната маса една гривна, украсена с изумруди и диаманти, и започна да я поставя на китката си.

— Говорих с краля — отговори му тя най-после — и той ми каза същото. Не го разпитвах подробно и настоятелно за източника на колебанията му. Смятам, че няма да бъде разумно ако си помисли, че твърде много се интересувам от неговите работи. Както знаеш, той е предразположен към ревност.

— Убеден съм, че си направила всичко възможно и съм ти изключително благодарен за това — каза Рудолф и се изправи рязко на крака, прекоси стаята и започна да барабани с пръсти по перваза на прозореца. — Разбираш ли обаче, че не мога да търпя това отлагане!

— Сигурно кредиторите ти проявяват нетърпение, а? — запита го Барбара, макар да знаеше отлично, че отговорът е положителен.

Рудолф кимна с глава.

— Това е най-меко казано. Ако не успея да убедя Негово величество да действа бързо, ще ми се наложи да напусна страната.

— Нима си я докарал дотам? Трябва да си бил съвсем безразсъден, Рудолф.

— Бог ми е свидетел, че се опитвах да икономисвам — отговори той. — По-добре да не приказваме излишни неща, те няма да ми помогнат. Само Негово величество може да ме спаси. Не можеш ли да го накараш да вземе решение по този въпрос?

Тя се усмихна с изкривени устни.

— Ще се постарая да го склоня, обаче знай, че го правя само заради теб.

— Да бъдеш благословена за добрината си! — каза Рудолф като отиде при нея, изправи я властно и силно я прегърна. — Никой мъж не може да ти откаже нищо — добави той със страстни нотки в гласа, като я гледаше право в очите.

Тя остана неподвижна, само в ъгълчетата на устните ѝ играеше лека усмивка, а тежките ѝ тъмни мигли се спуснаха, като оставиха само малък процеп, през който синият блясък на очите ѝ я издаваше, че го наблюдава.

— Господи, ти ме влудяваш — измърмори той, целуна устните ѝ и усети как силна тръпка премина през цялото ѝ тяло.

— А какво стана с богатата ти братовчедка? — попита Барбара нежно. — Още ли не си успял да се добереш до торбите ѝ с пари?

Думите ѝ му подействаха като студен душ. Рудолф я пусна и рязко се извъртя върху токовете си. Прекоси няколко пъти стаята и чак тогава ѝ отговори:

— Остави я тази кучка! Тя е неуловима като слънчев лъч в ноемврийска мъгла. Аз я ухажвам, а тя се преструва, че възприема всичко, което правя, само като привързаност на братовчед. Държи се приятелски, ала създава такава стена помежду ни, че трябва да съм акробат, за да я прескоча.

— Искаш да кажеш, че пренебрегва красивото ти лице и сладките ти приказки? — запита го Барбара с насмешка.

— Точно така и ти добре го знаеш — озъби се гневно Рудолф.

— Нищо такова не зная — парира го тя. — Трябва да разбереш, че нито братовчедка ти, нито превзетата ти леля ме интересуват. Когато влизам в банкетната зала, двете се правят, че не ме забелязват, а когато ме срещат във вътрешната градина, се обръщат на другата страна. Обаче само почакай, те ще си платят за всяка дума, която не са ми казали, за всеки поглед, с който не са ме удостоили, и за всяка своя проява на неуважение към мен. Лейди Дарлингтън стоеше зад отказа на кралицата да ме приеме за почетна дама. Тя е отговорна за много от обвиненията на кралицата срещу мен пред Негово величество. Нищо не съм забравила и няма да забравя! Един ден тя непременно ще си плати, както и онова глупаво, бледалико същество, което ти би взел за жена.

Докато говореше, Барбара постепенно изпадна в едно от истеричните си състояния на гняв. Очите ѝ мяхаха мълнии, ръцете ѝ се свиваха в юмруци, гърдите ѝ се вълнуваха, а думите излизаха от присвитите ѝ устни като пръски отрова от зъбите на змия. Когато изпаднаше в ярост, тя цялата трепереше, искреше от красноречие. Всичко това ѝ придаваше някаква своеобразна привлекателност.

Малко са жените, които могат да се гневят, без да станат грозни. Барбара притежаваше качеството да изглежда в яростта си едва ли не още по-вълнуващо красива. Рудолф, който в момента я наблюдаваше както неведнъж при подобни нейни състояния в миналото, почти нищо не чуваше от това, което тя говореше. В яростта ѝ имаше нещо възбуждащо, което привличаше мъжете по такъв съблазнителен и сигурен начин, както други жени ги омайват с нежен шепот.

Докато я наблюдаваше, Барбара грабна тънката наметка от рамената си, хвърли я на пода и я стъпка. Полугола, с трепереци около нея дантели на богатото ѝ бельо, тя изкрещя:

— Те наистина ще пострадат, чуваш ли ме! Ще стъпча глупавите им физиономии така, както тъпча това! Ще ги изхвърля от двора така, както хвърлям ей тази четка на земята.

Грабна четката си за коса от масата и я хвърли през стаята.

Златната четка, обсипана с разноцветни скъпоценни камъни, проблесна във въздуха и изчезна през рамката на отворения прозорец. За момент двамата я проследиха с поглед и след това се спуснаха към прозореца. Долу, във вътрешната градина по това време се разхождаха дамите и господата от кралския двор.

Четката беше ударила един възрастен господин по главата и му беше свалила шапката. Когато Барбара и Рудолф погледнаха през прозореца, го видяха точно как се навежда да вдигне четката, как се вторачва в нея, като че ли беше изгубил разсъдъка си докато шапката му лежеше на земята, а перуката върху плешивата му глава се бе изкривила на една страна. Те го наблюдаваха известно време, след това се спогледаха и едновременно прихнаха в смях.

Гневът на Барбара изчезна така внезапно, както светкавицата озарява за миг лятното небе. Сега слънцето отново се бе показало и смехът ѝ бликаше, като гледаше нещастния господин и изкривеното в гримаса лице на Рудолф.

— Бог да ни е на помощ, защото няма да се учудя, ако този господин предприеме нещо за нанесена му обида възкликна Рудолф.

Като се кискаше, Барбара протегна ръка и го погали по бузата.

— Ти си твърде изискан, за да се погубваш с тази глупава провинциална флѐрца, с нейните превземки и невинни очички. Когато станеш маркиз, бих могла дори да се омъжа за теб.

Смехът се изпари от лицето му.

— Въпросът е кога ще стане това — каза злобно той.

— Ще направя каквото мога — обеща му Барбара. — А сега по-добре си върви. Ако кралят те заvari тук, едва ли това ще се отрази добре на целите, които си поставяш.

В този момент и двамата чуха глас зад вратата. Тя го погледна предупредително, а той бързо започна да оглежда стаята. Втори вход нямаше. За момент се поколеба и я погледна. Разголените ѝ рамене имаха предизвикателен вид, а от бялата ѝ наметка, простряна на пода, както и от небрежно разпилените по лицето ѝ кичури тъмна коса лъхаше някаква разюзданост.

Барбара видя как върху лицето му се изписа ужас и преди да разбере какво смята да направи, Рудолф се прехвърли през перваза на прозореца. Когато го видя да се спуска навън, тя издаде малко истеричен, но бързо овладян вик. В следващия миг от него се виждаха само върховете на пръстите му, а после, преди тя да се помръдне или даже да поеме дъх, изчезнаха и те.

Усети как вратата зад нея се отвори. Без да се обръща, тя се втурна и погледна през прозореца. Рудолф бе паднал долу в тревата.

Здрав и читав той се изправяше, а срещу него замръзнал от изненада стоеше малък шишко, който държеше в ръка златната четка.

— От какво си толкова впечатлена? — дочу тя глас зад себе си.

— Навън е пълно с народ, Ваше величество — бързо отговори тя. — Не бих искала да чуят сладките неща, които ще си кажем.

— Радва ме това, че те ще бъдат сладки — каза Чарлз капризно.

— Миналата нощ се скарахме заради това, че отказах да ви предоставя акциза върху лимоната и бирата в провинцията.

— Постъпихте твърде дребнаво, ако ми разрешите да отбележа, Ваше величество!

Тя се приближи малко до него. Очите му бяха впити в бялата ѝ кожа. Барбара стоеше с гръб към прозореца и лъчите на залязващото слънце я обгръщаха като огнени езици. Той повдигна очи към устните ѝ. Бяха леко разтворени. Стори му се, че когато ги погледна, те леко трепнаха, сякаш от внезапно желание.

— Да предположим, че коригирам своята дребнавост — каза нежно Чарлз — и ако това те удовлетворява, можеш да получиш акцизните права.

След тези думи очите им най-после се срещнаха. И двамата дишаха все по-бързо, ала никой не се помръдваше. И двамата се бяха отдали на съзнателното очакване на сладострастното удоволствие, което щеше да бъде тяхно само след няколко мига.

Навън Рудолф чистеше тревата и калта от палтото си. И тогава си спомни, че е оставил шапката си в спалнята. За момент бе обзет от паника. Как би могла да обясни присъствието на една такава вещ! После сви рамене. По нищо не можеше да се разбере, че това е именно неговата шапка и когато утре си я прибереше обратно, щеше да ѝ сложи пера с друг цвят.

Пригответи се да тръгва и точно тогава дребният шишко, който го бе наблюдавал с учудване и интерес, го запита:

— Вие обикновено по този начин ли влизате в градината, сър?

— А защо не? — заинтересува се Рудолф. — Да влезеш просто през портите е доста прозаично, не намирате ли?

Онзи си почеса главата.

— Не съм се сещал за тази страна на въпроса.

— Цялото изкуство на приятното съществуване — продължи Рудолф като си придаде философски вид — се крие в неочакваното.

Виждам, господине, че говоря с човек, който явно вече е открил тази истина. Какво имате например в ръката си вие? Това не е бастун, сър, нито шпага, а четка за коса, украсена с брилянти. Брилянтна и оригинална идея, която говори достатъчно добре на всички, чиито глави не са толкова ограничени, че да не оценят тази ваша оригиналност.

Дебелакът неуверено закашля, за да прочисти гърлото си.

— Значи вие... смятате това за израз на индивидуалност и оригиналност, така ли? — запита той колебливо.

— Сигурен съм в това — отговори Рудолф. — И нека бъда първият, който ви поздрави за чудесната идея, сър. — Докато говореше, той се поклони. — Името ми е Рудолф Вайн. Винаги на вашите услуги!

Дебелакът отговори с поклон.

— Приятно ми е да се запознаем. Аз съм Филип Гейдж, мирови съдия.

— Приятно ми е, че ви срещнах, сър — възкликна Рудолф.

— И на мен — отговори сър Филип не по-малко любезно. — Аз съм нов в кралския двор и не познавам много хора. Министърът на правосъдието, който е мой стар приятел, ме помоли да окажа съдействие на Негово величество, като го посъветвам по какъв начин да бъдат наказани крадците и измамниците, които тровят града и околностите му.

— Че те толкова ли са много? — запита Рудолф. Интересът му изчезваше. Погледна към хората, които се разхождаха из градината, с надежда да види някой приятел и да намери оправдание, за да сложи край на скучния разговор.

— Много ли? — отзова се сър Филип. — Ако ви кажа колко са на брой, драги ми господине, вагабонтите и злодеите, които са известни на властите, вие ще бъдете поразен. Да, поразен! Да вземем за пример разбойниците по пътищата. Само през последните два месеца има докладвани не по-малко от триста случая на извършени обири. Триста случая! Не е ли това позор за нашето време, след като се гордеем, че притежаваме една цивилизация, която едновременно е и просветителска, и разумна?

— И какво предлагате да се направи? — едва успя да прикрие една прозявка младият красавец.

— Да се направи? Да се направи? А вие какво очаквате? — от устата на сър Филип хвърчаха слюнки. — Преди всичко трябва да бъдат заловени. Заловени и обесени на най-близката бесилка или на някое дърво!

— Разбойници по пътищата? Така ли казахте? Изведнъж интересът на Рудолф започна да нараства.

— Точно за тези негодници говорех, господине — каза надутото сър Филип.

— Тогава сте точно човекът, когото търся! Нали не бихте имали нищо против да се почерпим в някоя кръчма. Бих искал да споделях с вас някои важни неща.

— С удоволствие, драги ми господине, но... кралят? Може би той ще изпрати да ме повикат! Ако Негово величество има нужда от мен... и изпрати да ме потърсят... — новопристигналият царедворец явно не знаеше как да постъпи.

— Мога да ви дам думата си на благородник, че през следващите няколко часа Негово величество няма да ви потърси — каза самоуверено Рудолф. — Можете да бъдете напълно сигурен в това. Хайде, сър, само по една чаша вино. Убеден съм, че и двамата имаме нужда от него.

— Добре, щом правите това чудесно предложение, бих искал да ви призная, че съм наистина жаден — съгласи се сър Филип.

Той поправи шапката и перуката си, погледна още веднъж замислено четката в ръката си и тръгна до Рудолф през градината, а после двамата мъже излязоха на Даунинг стрийт.

Именно в този момент ги забеляза Пентея, която идваше по една от многобройните алеи.

— Вижте — обърна се тя към леля си, — това е братовчедът Рудолф. Разхожда се без шапка и говори с някакъв нисък дебеланко, когото никога не съм виждала.

Херцогинята вдигна лорнета към очите си.

— Да, виждам Рудолф, но нямам представа кой е другият мъж.

— Мога да ви кажа кой е той — обади се услужливо придружаващият ги лорд Сент Винсът.

Лордът беше женствен и доста отегчителен младеж. Постоянно преследваше Пентея от момента, в който бе чул слухове за нейното

богатство, което растеше едновременно с приказките за него. Накрая сумата достигна невероятни размери.

Що се отнасяше до нея, лорд Сент Винсът я интересуваше дотолкова, доколкото представляваше един неизчерпаем източник на информация за всичко и всеки в кралския двор. Той не само бе клюкар, но и авторитет по историята на двореца. Ако беше само един обикновен ухажор, Пентея досега да се бе отървала от него без дори да се замисли. Обаче като справочник и информатор тя го намираще толкова полезен, че бе готова да търпи присъствието му няколко часа на ден.

— И така, кой е той? — попита го тя, като продължаваше внимателно да наблюдава как Рудолф и спътникът му се отдалечават толкова увлечени от разговора, че и през ум не им минаваше, че някой ги следи толкова внимателно.

— Това е сър Филип Гейдж, мирови съдия. Изпратен е тук от министъра на правосъдието да съветва Негово величество краля как да създаде общество, което да спазва законите. Сигурно с времето ще разбере, че докато както във висшите кръгове, така и сред простолудието съществува такава корупция, това ще бъде изключително трудна работа.

— Ако може да посъветва нашия крал как да разпръсне джебчиите около театъра ще бъде нещо — намеси се лейди Дарлингтън. — Снощи докато лейди Сиърс е чакала Нейно величество са ѝ отмъкнали от ръката златна гривна, а на двама познати господа са претърсвали джобовете, докато са стигнали до входа на самия театър.

— Съгласен съм, че това са позорни факти — продължи лорд Сент Винсът, — ала не мисля, че сър Филип ще се занимава с джебчиите или другите крадци. Той се интересува само от едно нещо и това е унищожаването на разбойниците по пътищата. Разправят, че на самия него са му отмъкнали семейните скъпоценности, когато ги е пренасял в Лондон за коронацията. Както и да е, поради тази или друга причина той не може да понася вида или гласа на тези разбойници. Разправят също така, че само за последните осемнайсет месеца той е обесил повече такива разбойници, отколкото който и да е друг съдия за десет години.

— Също една добра работа, тъй като те са заплаха за мирните пътници — съгласи се лейди Дарлингтън. — Кълна се, че когато пътувахме за Лондон от Уилшир нито за миг не затворих очи от страх, че ако ми се наложи да ги отварям, ще видя пистолет, насочен през прозореца право в сърцето ми. Спомняш ли си, Пентея, колко бях нервна по време на пътуването?

Тя се огледа и видя, че докато двамата с лорд Сент Винсът се бяха разхождали по меката трева в градината, Пентея бе останала при входа и наблюдаваше Рудолф и сър Филип Гейдж, които вече се скриваха в далечината.

— Пентея — извика я леля й, — ела насам, мила! Трябва да си тръгваме, време е за обяд.

Пентея чу, че я викат, и побърза да ги настигне. Докато пресичаха градината и влизаха в каменната галерия, тя не се присъедини с нито една дума към разговора им. След като се сбогуваха с кавалера си, двете се качиха в техния апартамент.

— Този млад мъж е удивително интересен — каза херцогинята. — Ако не бе така суетен в облеклото си и с такъв посърнал вид, два пъти щях да си помисля, преди да ти позволя да го отблъснеш.

Пентея се засмя.

— Човек може да го слуша, лельо Ан, обаче не трябва да го гледа. На слабо осветление никога не съм сигурна дали е мъж или жена. А това едва ли е ценно качество за един бъдещ съпруг.

— Върви и се преоблечи, немирнице! — каза й с нежност възрастната дама. — Бог ми е свидетел, че не искам да се лишавам от такъв събеседник като теб, но с темпото, с което отхвърляш предложенията за женитба, ще си умреш стара мома.

— Ще поема този риск — засмя се Пентея и се наведе да целуне старата дама по бузата. — Достатъчно щастлива съм с вас, за да търся нещо друго в момента.

Обърна се и влезе в стаята си, докато херцогинята с щастлива усмивка на тънките устни тръгна към своите покои.

Сама в стаята, Пентея затвори вратата зад себе си със сериозен израз на лицето. Не й беше нужно да се пита какво прави Рудолф със сър Филип Гейдж. Тя знаеше. Известно й бе, че братовчед й прави отчаяни опити да бъде признат за маркиз Ставърли и да му бъде разрешено да направи иск за замъка и имението. От деня, когато бе

дошъл и помолил за съдействие леля си, Пентея бе усетила неговото нетърпение и бе разбрала, че то се превръща в неотложна нужда.

Трудно му бе да остане по-дълго време в компанията на херцогинята, без да засегне тази тема. Пентея не знаеше дали лейди Дарлингтън е разговаряла с краля за това.

От онзи странен случай, когато бе узнала от Марта кой е Лушиъс, тя никога не бе успяла да измъкне повече информация от нея или да я принуди да разговаря по този въпрос. За първи път откакто се знаеха, прислужницата бе проявила твърдо нежелание да говори за нещо, от което младата ѝ господарка се интересува.

— Нищо не знам — повтаряше тя безкрайно и на Пентея ѝ стана ясно, че Марта е сложила катинар както на езика, така и на чувствата си, когато ставаше дума за този човек. Разбра, че никога повече не ще може да измъкне нещо от прислужницата си, засягащо един от многото разбойници по пътищата, известен сред хората като Бялото жабо.

Пентея имаше чувство, че винаги когато искаше да получи някаква информация за Лушиъс, пред нея сякаш израстваше непреодолима стена. Въпреки това едно необяснимо вътрешно предчувствие ѝ подсказваше, че с постоянство и търпение постепенно ще научи нещо. Тя следеше Рудолф, насърчаваше го да приказва, опитваше се да изтръгне някое признание от него или да го предизвика да ѝ даде някакъв ключ за тайните на своя братовчед, които по неведоми пътища му бяха станали известни.

Ала той бе твърде хитър за нея. Както и да го отрупваше с въпроси, Рудолф успяваше да се изплъзне от най-опасните от тях, като повтаряше безкрайно едно и също: че бедният Лушиъс сигурно е мъртъв — обесен или застрелян в някоя канавка.

Много ѝ беше трудно да се опитва да получи някаква информация и в същото време да не покаже на Рудолф любопитството ѝ към всичко, свързано с Лушиъс. Само като се преструваше, че се интересува от Рудолф, тя успяваше да го накара да говори за себе си и така да разбере какви са планове му за бъдещето. Понякога се чувстваше толкова неолитна и неспособна да постигне това, което така силно искаше, че започваше да плаче заради собствената си безпомощност.

Мъчеше я предчувствие, че скоро ще се случи нещо важно, ужасно и страшно. Обаче не ставаше нищо, което да заслужава

внимание. Можеше само да се движи пипнешком като човек, който търси пътя си сред гъста мъгла. И днес, тя бе сигурна в това, се появи нещо ново. Защо Рудолф ще се интересува от сър Филип Гейдж, освен поради една причина?

Двамата вървяха заедно и тя реши, че са тръгнали за някоя кръчма или към жилището на сър Филип Гейдж, където ще разговарят приятелски. Дали Рудолф имаше някакви сведения за един разбойник по пътищата, които би могъл да предостави на сър Филип? За един разбойник, от чийто арест и смърт би спечелил повече от всичко друго.

Пентея закри с ръце лицето си. Какво би могла да предприеме? Все пак трябваше да има нещо, което би могла да направи. Мислите ѝ се върнаха към това, което лорд Сент Винсът ѝ бе казал. Спомни си, че семейните скъпоценности на сър Филип са били откраднати от разбойник, когато е пътувал към Лондон, за да вземе участие в коронацията. Първата крачка бе открита: скъпоценностите означаваха, че сър Филип има жена! Тук се откриваше възможност за действие. Пентея трябваше да убеди леля си още на другия ден да посети лейди Гейдж. Жените са по-приказливи от мъжете. Може би това бе начинът да узнае нещо за планове на Рудолф.

Възхитена от собствената си идея Пентея звънна за Марта и започна да се преоблича. Двете с леля ѝ щяха да бъдат на вечеря в голямата банкетна зала. Сигурно щеше да е весело както обикновено. И като обличаше роклята си от бял сатен върху блуза от синя тафта, общита с перли, Пентея почувства да я обхваща възбудата от това, което я очакваше.

Във величието и великолепието на банкетната зала имаше нещо, което винаги я изпълваше с трепет. Тръбачите и барабанистите в яркочервените си костюми, общити със сребро, с окачени на сребърни ширити тръби и висящи от тях златни знамена, всичко това ѝ се струваше като картинка в книга с приказки. Звуците на струнните инструменти я караха да се чувства като принцеса. Лордовете и придворните дами се движеха в безкрайна процесия, цялата зала се изпълваше с аромата на цветя и любимия на краля френски парфюм.

А когато Техни величества — кралят и кралицата влизаха в залата, започваше вечната, изпълнена с всеобща възбуда, суетня. В самата личност на Негово величество имаше нещо, което я караше да го възприема като някакъв романтичен герой — висок, строен и

тъмнокос, с ироничен блясък в уморените си, но винаги усмихващи се очи. Даже сега, след две години, тя виждаше как екзалтираните рицари не откъсват поглед от своя крал, за когото толкова много от тях тайно бяха вдигали наздравици, бяха мечтали и очаквали със затаен дъх връщането и възкачването му на трона.

Той бе техният крал, човекът, който въпреки страданията, бе запазил чувството си за хумор. Чарлз Стюарт бе изключително великодушен и сърдечен човек, който обичаше децата си и бе страстно привързан към животните, който изпитваше удоволствие от танците, музиката и театъра, който със задълбочени познания обсъждаше въпроси от областта на астрономията и химията, интересуваше се от създаването на паркове и притежаваше неизчерпаем репертоар от разкази, които почти винаги бяха остроумни, но не съвсем изискани.

Нямаше нищо чудно в това, че за много от по-прозаичните му сънародници кралят бе една загадка. Може би защото те разбираха най-добре обичта му към спорта, необикновеното му умение на тенис корта, където започваше игра преди шест часа сутринта, увлечението му от лова и ездата в ранните, хладни утрини до Хамптън корт, както и удоволствието от гребането, поради което голямата му лодка бе винаги готова на намиращия се пред дворцовата стена кей.

Той бе непонятен, културен човек с изключително добри обноски и неизтощима енергия. Когато влизаше в банкетната зала, следван от великолепно мъже и очарователни жени, които бяха част от разкоша на неговия двор, едно момче от Франция изпълняваше любовни песни.

Понякога Пентея усещаше как сълзи напират в очите ѝ, когато се взираше в седящия сякаш сам със себе си крал, човекът, който бе изстрадал бедност и изолация, изгнание и злочестие в продължение на толкова години. Когато забелязваше как дребничката кралица го поглежда с очи, пълни с обожание, тя с мъка трябваше да признае, че неговият поглед блуждаеше по масата към мястото, където Барбара Касълмейн излагаше на показ екзотичната си и екстравагантна красота.

Тогава Пентея ставаше тъжна. Вълшебната приказка свършваше с друг край. След като най-после си бе възвърнал трона, Чарлз трябваше да заживее щастливо. Обаче лейди Касълмейн се появяваше и приказката не свършваше по обикновения щастлив начин. Внезапно илюзията за неземна красота изчезваше и вместо нея Пентея виждаше

как обикновените човешки чувства, вълнения и скърби закриваха възшебните видения.

Кралицата бе разтревожена и притеснена, да не би да загуби даже доброжелателството на височайшия си съпруг. Барбара Касълмейн, граблива и алчна, искаше да получава от всичко и по много: от вниманието и времето на краля, от личния му бюджет, повече подаръци в пари и предмети, с които той и без това така щедро я обсипваше.

Пред Пентея изплуваха като от мъгла и други лица. Загриженият председател на Камарата на лордовете, изпълняващ едновременно и длъжността министър на правосъдието, който се опитваше да запази баланса между краля и парламента. Похотливите очи на порочния Бъкингамски херцог, чието увлечение по графинята на Шроусбъри беше последният дворецов скандал. Грубата и плебейска външност на главния монах, когото никой не бе назовал с новата му титла — херцог на Албемарл, и неговата болнава, сприхава жена, която, преди да се омъжи за него последователно бе изпълнявала задълженията на шивачка, перачка и метреса и която всички наричаха „Магарешката херцогиня“. Имаше толкова много лица, всички с отпечатани върху тях индивидуални мисли и чувства, желания и копнежи.

От време на време през залата или на масата до нея Пентея виждаше лицето на братовчед си Рудолф и се чудеше за какво ли си мисли той. Понякога той ѝ се усмихваше в старанието си да привлече нейното внимание. Много по-често обаче тя го изненадваше в момент, когато очите му бяха втрени като хипнотизирани в Барбара Касълмейн. Много рядко в очите му се появяваше израз, който младото момиче мразеше и от който изпитваше смъртен страх.

Дълго тя не можеше да определи с точност този израз даже за самата себе си. След това истината се стовари върху ѝ със страшна сила, когато този израз се появи по време на първия разговор на братовчед ѝ с леля ѝ, в който той сподели амбициите си. Тогава лейди Дарлингтън му бе казала, че законният наследник на титлата и всичко, което бе свързано с нея, е Лушиъс. През следващите дни твърде често бе изненадвала братовчед си с този израз на лицето и в очите. Макар да не бе видяла, беше сигурна, че такъв е изразът му и когато разговаря със сър Филип Гейдж.

Често лицето на Рудолф изразяваше отчаяние и тревога, както и нетърпение да удовлетвори амбициите си, да получи това, което желаше почти с някакво безумие. Обаче зад всичко това, спотаено като смъртоносна змия, прозираше желание да убива. Да убива и знае, че вече между него и целта, която преследва, не стои сянката на разбойника от пътищата, известен с прозвището Бялото жабо.

ГЛАВА ПЕТА

Двете възрастни дами не преставаха да кимат с почти допрените си една до друга глави.

— Разправят, че графът отишъл във Франция, за да постъпи в манастир.

Лейди Дарлингтън издаде звук, който достатъчно ясно изразяваше неодобрението ѝ.

— Не е чудно — изсумтя тя, — че е отвратен от поведението на жена си.

Лейди Гейдж — слаба, с мъртвешки бледо лице, което удивително приличаше, на конска глава, се наведе напред.

— Казват, че пак ще има дете.

— Това не би ме учудило — отбеляза мрачно лейди Дарлингтън. — Фактът, че жена като нея заема такова положение в двора на Негово величество, е национално бедствие.

До тях с бродерия в скута седеше Пентея. Струваше ѝ се, че никой не говори за нищо друго, освен за лейди Касълмейн. Тя бе слушала тези приказки неведнъж, а стотици пъти. Въпреки клюките, които се разпространяваха за нея, Барбара Касълмейн продължаваше триумфалното си издигане, държейки краля изцяло в своята власт.

Тя дори прояви достатъчна прозорливост и успя да се сприятели с кралицата. Никой не знаеше как бе постигнала това. Ала нямаше съмнение, че кралицата не само бе приела неизбежното, когато се беше съгласила фаворитката на съпруга ѝ да стане нейна почетна дама, но и публично демонстрираше доброто си отношение към нея. Това бе едно твърде унижително положение за останалите придворни дами.

Това беше и тъжна несполука за онези, които бяха съветвали Нейно величество да не приема графинята при каквито и да било обстоятелства. Това бе едно унижение за тях. Беше повече от очевидно, че малцина от тях бяха готови да не отстъпват и продължаваха усилията си за отлъчването на победилата ги в момента Барбара Касълмейн.

По-младите придворни дами от самото начало участваха с неохота в борбите, а сега без изключение бяха напуснали бойното поле, оставяйки само пет-шест гневни, безсилни и безпомощни старици да шушукат и клюкарстват помежду си, неспособни да сторят каквото и да било повече.

Лейди Гейдж, която беше отскоро в двора, едва ли постъпваше умно, мислеше си Пентея, като позволява да бъде въввлечена на страната на губещите в това остро противопоставяне, тъй като бе очевидно, че чувствата ѝ към лейди Касълмейн бяха резултат единствено на нейната горчива завист, която една грозна жена изпитва към друга, която е напълно уверена в силата на своя чар и в способността си да го използва винаги, когато пожелае.

— Чух, че лорд — канцлерът е отчаян от сумите, които кралят изразходва от личния си бюджет за нея.

— Чух, че кралят е обещал да ѝ купи Бъркширската къща на Сейнт Джеймс за пет хиляди фунта.

— Тя е ненаситна. Вчера лорд — канцлерът каза: „Тази жена ще продаде всичко“.

Пентея не различаваше гласове. Чуваше само думи, които я заливаха като кален поток. Когато повече не можеше да издържа, стана и тихо напусна стаята. Старите дами дори не забелязаха, че тя излезе. Техните криви носове, който приличаха на папагалски човки, се набиваха още повече в очи, докато повехналите им устни предъвкваха и повтаряха последните скандали.

„Така никой до никъде не стига“ — мислеше отегчено Пентея, като вървеше по коридора към стаята си. Тя лично не можеше да не се възхищава от лейди Касълмейн, която бе толкова весела, така непринудено се смееше и правеше още по-забавно всяко увеселение, на което присъстваше. Ако нещата стояха по-различно, на Пентея би ѝ било приятно да се сприятели с красивата, макар и ползваща се с лоша слава графиня. Ала сега това бе изключено. Леля ѝ беше оскърбила жената, към която кралят бе привързан и чиято власт в двора беше неоспорима. Херцогинята бе в лагера на заклетите врагове на лейди Касълмейн и тя, Пентея, като нейна племенница автоматично беше отнесена към същата категория.

Тя много често се чудеше с какво Барбара успява да задържи мъжете така сигурно и близко до себе си. Рудолф уверяваше Пентея, че

я обича, но тя много добре съзнаваше, че неговите очи почти винаги гледаха красивата Барбара с оня израз, който бе забелязала върху лицата на други мъже, впили погледите си в това хубаво и капризно лице. Това я караше да мисли, че проявите на любовта са неизброими и необясними.

И все пак неспирните клюки, приказки и недомлъвки срещу Барбара Касълмейн я отвращаваха. Тя чувстваше, че има нещо примитивно и дивашко в начина, по който по-старите жени изпитваха удоволствие от всяка нова клевета срещу нея. Знаеше, че ако могат, те биха хвърляли мръсотия и кал по обекта на своята омраза и завист не с думи, а с ръце.

Почти нямаше разлика между изтънчените дами от двора, които плюеха отрова в уединението на стаите си, и тълпите, които осмиваха и заплюваха жените, завързани голи на позорните стълбове, тълпите, които се забавляваха да гледат биещите се помежду си душевноболни в Бедлъм.

Беше хубав следобед с топло, златно септемврийско слънце и съвсем лек ветреца, долитащ от реката и развяващ знамената по покривите на двореца и панделките на дамите, които се разхождаха по крайбрежната улица.

„Денят е чудесен за езда“ — помисли си Пентея. Повика Марта и ѝ поръча да изведат коня ѝ от конюшните, както и да ѝ помогне да облече сапфиреносиния кадифен костюм за езда. Знаеше, че леля ѝ няма да я потърси още няколко часа. Толкова най-малко щеше да продължи размяната на клюки между двете така високопоставени дами.

Пентея често си спомняше със съжаление, че именно тя бе инициаторът на новото страстно приятелство, като напомни на леля си да върне визитата на съпругата на сър Филип. Надеждите ѝ, че по този начин ще научи нещо повече за връзките на Рудолф със сър Филип бяха обречени на провал. От самото начало лейди Гейдж бе дала ясно да се разбере, че заниманията на мъжа ѝ я отегчават до смърт.

Когато Пентея се опита майсторски и дипломатично да я разпита, тя сви рамене и обяви, че не ѝ е известно с какво се занимава съпругът ѝ в дадения момент.

— Всички мъже са толкова скучни, когато говорят за своето хоби — бе казала тя. — За съжаление сър Филип не е изключение. Някои

мъже се интересуват от стрелба, бой с петли, дразнене на бикове и нещо подобно, а моят съпруг е превърнал гоненето на крадци и разбойници в нещо като спорт. По същия начин, както хрътката изпитва удоволствие да изтощи заека. Това му доставя огромно удовлетворение. Мен тези неща изобщо не ме интересуват и когато той говори за арестите и бесилките, аз въобще не го слушам и се старая да мисля за други неща.

„Лейди Гейдж не може да помогне“ — реши бързо Пентея и даже изпита съжаление към пълничкия и добродушен сър Филип, когато разбра, че лейди Гейдж е едно от онези противни същества от женски пол, които презират мъжете си до такава степен, че даже не им доставят елементарното удоволствие да ги слушат какво им говорят.

Още по-неприятно бе това, че когато лейди Гейдж стана близка приятелка на леля й, тя дори не направи опит да дойде с мъжа си по време на някоя от многобройните си визити. А когато те отиваха в къщата на Чаринг крос, където се беше настанило семейство Гейдж, сър Филип винаги отсъстваше. За Пентея бе съвсем ясно, че трябва да намери някакъв друг достъп до него. Ден след ден измъчваше мозъка си да измисли нещо, но за съжаление не можа да намери начин да постигне целта си.

Когато се опитваше да разпита Рудолф, той се показваше извънредно необщителен.

— Видях те със сър Филип Гейдж онази вечер — каза му тя веднъж. — Нейна Милост е вече близка приятелка на леля Ан, а аз все още не съм се запознала с него.

— Той не е интересен събеседник за младо момиче като теб — отговори й Рудолф Вайн, но и тя успя да забележи, че я погледна със странно любопитство.

— Защо не — невинно продължи Пентея. — Чух, че е много способен в работата си и че кралят високо го цени. Едва ли е много лесно да изправяш хората пред съда и да се опитваш да запазиш закона и порядъка в една страна, чийто народ иска само да забрави за насилието и оковите от последните години.

Рудолф винаги говореше важно и Пентея се досещаше, че той повтаря думи, казани от самия сър Филип.

— Толкова ли сме зле със спазването на законите? — поинтересува се тя. — Чувала съм да говорят за грабежи. Но наистина

ли са толкова много?

— Нямам представа — отвърна и Рудолф. — Ще трябва да попиташ сър Филип, като го срещнеш.

Пентея разбра, че братовчед ѝ нарочно избягва разговора и че тя не може да направи нищо повече. Знаеше, че трябва да бъде внимателна, за да не предизвика неговото подозрение, че е лично заинтересована от някои разбойници и техните дела. Затова с нежелание бе принудена да смени темата. И понеже беше заета със своите мисли и вълнения, Рудолф се възползва от това и започна по-настойчиво да я ухажда.

— Като те погледна, сърцето ми се разтуптява, братовчедке Пентея — успяваше да каже той с тих глас и преди тя да успее да му отговори, добавяше: — Знаеш, че те обичам. Няма ли да ми позволиш да ти кажа колко много?

Пентея бързо се изправи.

— Ние сме братовчеди и приятели — отговори решително и твърдо. — Нека не разваляме нашите отношения. За мен е толкова интересно да бъда с леля Ан в двора, че нищо друго не ме интересува.

— Но аз те обичам, Пентея, и искам да станеш моя жена — продължи да настоява Рудолф.

Пентея поклати глава.

— Не бива още да ми казваш такова нещо — мърмеше го тя. — Ние се познаваме много отскоро. Любовта не е нещо, което се обявява с лекота или импулсивно.

— Поне ме смятай за свой ухажор — помоли се Рудолф.

Тя обаче поклати глава и му се усмихна, за да смекчи евентуална обида от отказа си. Много добре знаеше, че начинът, по който се изплъзва, го дразни и нервира и тя трябваше да полага невероятни усилия, за да запази приятелските им отношения. „И все пак — каза си малко тъжно Пентея, — тези методи не ми помагат с нищо, за да попадна на някакви следи от моя братовчед Лушиъс.“

Когато Марта я облече, тя сложи върху русите си коси черна кадифена шапка с щраусово перо, взе украсения със сребро камшик и като придържаше широките си поли затича надолу по стъпалата, покрай галериите и навън в двора, където я чакаше конят.

Хари, конярят, когото бяха довели със себе си от Уилшир, бе яхнал една хубава кафява кобила, която леля ѝ бе поръчала специално,

след като бяха дошли в Лондон. Той носеше ливреята на семейство Дарлингтън, а черната му шапка беше украсена със златна дантела. Едно момче държеше коня на Пентея — едно грациозно, чистокръвно животно, бяло като декемврийския сняг. Тя го яздеше през последните пет години. Конят на име Сократ изцвили леко в израз на удоволствие, когато Пентея се появи, и мушна муцуната си в ръката ѝ, за да изяде ябълката, която му беше донесла.

Тя го яхна и подкара по калдъръма. Старият Хари я следваше на респектиращо разстояние. Пентея се насочи към парка на Сейнт Джеймз. Там имаше тълпи от хора, които се радваха на слънцето и разглеждаха подобренията на канала, които бяха направени от краля веднага след завръщането му в Лондон. Негово величество наскоро беше населил езерото с патици и разни чудновати птици, които с голямо удоволствие хранеше всяка сутрин.

Това, че кралят, който обичаше всички животни, искаше да превърне парка си в техен дом, бе предизвикало много коментари и голямо оживление. Дивите птици не бяха единствените живи същества, които го населяваха. Зад езерото имаше елени, антилопи, кози, лосове и дори една арабска овца. Навсякъде в парка имаше цветя, пътечки и дървета, които превръщаха всичко около сивите стени на Уайтхол в един зелен рай.

Пентея премина през Сейнт Джеймз и влезе в Хайд парк. Тук имаше много каляски, с които се разхождаха изтънчени господа и дами, излезли на въздух. Както очакваше Пентея, сред ездачите беше и самият крал. Чарлз бе не само неуморим. Той почти винаги успяваше да има свеж и бодър вид дори в ранните утринни часове, а и обичаше да спортува.

Пентея беше замислена. Тя не забеляза кога се озова срещу Негово величество, който се беше приближил до нея, заобиколен от малка кавалкада придворни. Изглеждаше чудесно. Кожата му беше естествено бледа, ала въпреки това от нея лъхаше здраве. Когато се смееше, както правеше в момента, очите му губеха циничната умора и изражението, което караше младото момиче понякога да си мисли, че илюзиите му са били разбивани една по една и че му е останала само възможността да се усмихва на целия свят, включително и на себе си.

Като я наближи, кралят бе готов да я поздрави. Тя не очакваше повече от това да свали със замах широкополата си шапка. За нейно

безкрайно изумление обаче той не се ограничи само с протоколния поздрав, а подкара коня си към нея.

— Яздите сама, лейди Пентея — заговори той. — Какво е станало с кавалерите от моя двор, че никой не ви прави компания?

— Понякога предпочитам да бъда сама, Сир — отговори тя с наведени очи.

— В това отношение дори най-обикновеният поданик на тази страна е в по-изгодно положение — продължи той, — защото аз никога не мога да остана сам!

Имаше нещо в начина, по който говореше, а може би и в демонстративно нещастния му израз, което накара Пентея да се засмее.

— Наистина, Сир — позволи си да му отговори тя, — вие говорите самата истина, като казвате, че никога не сте сам. Защото където и да отидете, Купидон неизменно е до вас като втори невидим ездач върху вашия кон.

Кралят отметна глава назад и се разсмя.

— Хубава идея, лейди Пентея! Обаче си мисля, че ме ласкаете.

— Напротив — отвърна усмихнато тя.

Не ѝ се случваше често да се чувства толкова свободно в присъствието на краля. Днес обаче, може би поради слънцето, или защото беше сама, а не с леля си, тя чувстваше удивителна лекота, която бе изпълнила сърцето ѝ.

— Елате да яздите с мен — каза кралят — и ще видим дали Купидон не е яхнал и вашия кон, както моя.

Пентея знаеше, че придворните я гледат и по очите им познаваше какво мислят — че в двора се е появила още една фаворитка. Това не я безпокоеше, предпочиташе да се наслаждава на ездата под висящите клони на огромните дървета, през които далеч напред можеха да се видят сребърните отблясъци на реката.

— Кажете ми какво мислите за Лондон — попита кралят, докато се движеха заедно напред. — Ако не се лъжа, през по-голямата част от живота си сте живели в провинцията.

— Лондон е очарователен град — отговори Пентея, — ала често тъгувам за Ставърли, който бе мой дом, преди да почине баща ми.

— Спомням си вашия баща — отбеляза Чарлз.

— А спомняте ли си брат ми, Сир? — не можа да се въздържа да не попита тя. — Той бе обесен, след като Ваше величество се върна

във Франция.

— Спомням си го отлично — каза Чарлз. — Той беше предаден, както и аз, от някой, на когото вярвахме.

За момент Пентея нищо не каза. Тя си спомняше Ричард така, както го видя за последен път — очите му, искрящи от възбуда, сърцето му, пламтящо от вяност.

— Кажете ми — каза изведнъж кралят — какво мислите за вашия братовчед Рудолф? Държите ли на него?

За секунда Пентея се запита дали да каже истината. Дали да каже, че не му вярва? Дали да не се довери на краля? Преди обаче да реши как да отговори, тя видя сър Филип Гейдж, който препускаше към тях.

Кралят не беше забелязал неговото приближаване, очите му гледаха Пентея в очакване на нейния отговор. Обаче тя разбираше, че сър Филип щеше да познае Негово величество, макар да бе с гръб към него. Той изправи коня си на задните крака и каза високо: „Ваш слуга, Сир“ — и свали шапката си.

Кралят се обърна към него. На лицето му се изписа негодувание. Сър Филип бе толкова близо до него, че не можеше да се направи, че не го вижда.

— А, сър Филип — каза той с ленива полуусмивка. — Виждам, че и вие се радвате на кратка почивка от неприятностите на службата.

— Напротив, Ваше величество — отвърна сър Филип възбудено. — Току-що се връщам от важна среща, на която получих важна информация. Тя напълно заслужава да ви бъде докладвана незабавно. Бях тръгнал да помоля за аудиенция.

— Нека да оставим формалностите — отговори кралят, който бе възвърнал доброто си настроение. — Никога не бива да оставяме хубавите новини да изстинат от чакане. Елате с нас, сър Филип, и ни кажете какви са те.

Като се изчерви от удоволствие, сър Филип обърна коня си и го подкара до черния жребец на Негово величество. Придворните и господата отзад се мъчеха да се приближат, колкото се може повече, за да могат да чуят новините, които сър Филип бе донесъл. Той обаче заговори толкова тихо, че само Чарлз и Пентея можеха да чуят какво казва.

— Откакто по ваша повеля съм в двора — започна важно дребният човек, — винаги съм се стремил да изпълня мисията, с която ме натоварихте и да изчистя околностите на този град от мошеници и убийци. Днес направих важна стъпка и вярвам, че се натъкнах на следа, която ще доведе до арестуването на един от най-опасните и най-известни разбойници, който тормози пътуващите, по северния път.

— Това наистина са добри новини — съгласи се кралят.

— Моля ви, Ваше величество — продължи сър Филип, — да наредите през следващите двадесет и четири часа на мое разположение да бъде предоставена една рота войници.

— Ваши са, сър Филип — каза Негово величество добродушно. — Но не може ли да чуем повече подробности? Тази банда, която очаквате да заловите, е прочута с престъпленията си, така ли?

— Да, Ваше величество, тя е успявала да се противопостави на властите прекалено дълго. Води я един разбойник, чиито дързости през последните четири-пет години са се превърнали в истинска легенда.

— Така ли? — попита кралят с лукава усмивка. — А аз чувал ли съм за него?

— Всички са чували за Бялото жабо, Сир — отговори шишкавият дребосък. — За него има много разкази, прекалено много, за да ви занимавам с тях, а и сигурно ще бъдат скучни на Ваше величество. Сигурен съм, че съвсем наскоро е освободил поне трима мошеници от затвора по един или друг начин. Миналия месец той осуети едно обесване, качи осъдения на коня си и избяга с него. Никой не можа нито да го настигне, нито да предотврати тази гавра с правосъдието.

— Спомням си, че чух за този случай — отговори Чарлз и след като помисли известно време продължи: — Доколкото си спомням, това момче трябваше да бъде помилвано?

— Помилването щеше да пристигне твърде късно — отговори сър Филип, — но не там е работата, Сир. Това, че изпълнението на смъртната присъда е било прекъснато по такъв скандален начин, е истински позор за нашето правосъдие. Ако всеки разбойник, който реши, че е извършена някаква несправедливост и трябва да я предотврати, то с нашия авторитет ще бъде свършено.

— Все пак това бе една несправедливост, — упорито каза кралят.

— В този конкретен случай, да — съгласи се сър Филип, — но всички останали хора, които той е спасил от затвора, са били осъдени от магистрите с присъди за грабеж и браконьерство.

— И какво е направил този разбойник, когото както си спомням нарекохте Бялото жабо, с всичките тези спасени от него престъпници?

— Не знаем това със сигурност, Сир, ала предполагаме, че са образували банда. Те са опасни мъже, Ваше величество! Опасни и въоръжени и затова моля да ми бъде дадена поне една рота войници, за да можем да ги заловим живи или мъртви.

— Разбирам — съгласи се кралят. — А къде е скривалището им?

Пентея не смееше да си поеме дъх. Сър Филип погледна през рамо.

— С вашето височайше позволение бих искал да запазя това в тайна, поне докато извършим арестите. Достатъчно е най-малкото подозрение или някоя непредпазлива дума и те ще разберат, че сме открили следите им и ще изчезнат. Неслучайно през всичките тези години Бялото жабо е успявал да избяга от справедливостта на правосъдието.

— Разбирам!

Кралят говореше замислено и тихо, а Пентея искаше да крещи от разочарование и безсилие.

— Е, сър Филип, явно ще трябва да проявим търпение докато ни докладват следващия път.

— Благодаря ви, Сир. Мога ли да взема войниците?

— Намерете шефа на охраната и му кажете, че по моя воля трябва да бъдете подпомогнат в това дело.

— Благодаря, Сир, благодаря.

Сър Филип, който по някакъв абсурден начин приличаше на дебелото добродушно яйце Хъмпти-Дъмпти от известното стихотворение за деца, се поклони ниско над врата на коня си, след което го обърна и препусна в галоп. За момент кралят запази мълчание и макар да знаеше, че нарушава протокола, Пентея се обади.

— Вие казахте, Сир — започна бързо тя, — че сте чували за този разбойник — Бялото жабо. Какво знаете за него?

— Точно това се опитвам да си спомня — отговори той. — Зная за него нещо, което в момента ми се изплъзва от ума.

— Може би, Сир, той е ваш привърженик. Човек, който е жертвал живота и сигурността си по времето на Кромвел, за да служи на вашата кауза.

— Може би — отговори кралят, — в което искрено се съмнявам. Тези, които са ми служили, бяха достатъчно бързи и дойдоха в Уайтхол с петиции за връщане на имуществото, титлите и парите — всичко, което са загубили. Моля добрия Бог да ми помогне да удовлетвори всичките им желания, макар да знам, че това е невъзможно.

Кралят въздъхна. А Пентея си спомни тълпите безпарични, но изпълнени с надежда благородници, които изпълваха залата за аудиенции ден след ден, и си помисли колко несправедливи са хората, които казваха, че кралят е забравил тези, които са му били верни по времето на Кромвел.

Дже всичките богатства на Изтока не биха могли да покрият нуждите на едно обедняло и измамено поколение. Роялистите бяха страдали жестоко, обаче земите им в някои случаи, бяха преминали през дузина господари, след като са били отнети от преследваните им собственици. Домовете, които по принцип са били отнети от тези, на които са принадлежали, са били прекупувани и препродавани от няколко поредни семейства, всяко от които е изразходвало средства за тяхното поддържане и би било абсолютно несправедливо да бъдат изселени без никакви компенсации.

Дори младата и неопитна Пентея знаеше, че отговорността на онези, които трябваше да решат този изключително труден и деликатен проблем, е много голяма. Изведнъж я обхвана истинска благодарност към краля, който в този момент яздеше до нея и чиято щедрост трябваше да бъде изпитание за благодарността му към неговите верни привърженици.

Помисли си, че е абсурдно да ангажира ума си с каквото и да било друго, освен да измисли начин и да помогне на човека, който някога я бе спасил от деградация и кошмар, за който дори сега не можеше да помисли, без да потръпне от смразяващ страх.

Тя бързо се обърна към краля.

— Имам причина да вярвам, Сир — каза тя, — че този разбойник, Бялото жабо, не е обикновен човек.

Тя искаше да продължи, ала кралят вдигна ръка и възпря думите, които бяха на устните и.

— Имам чувството — каза той, — че вие ще се опитате да се намесите в работата на правосъдието. Много са вашите желания, лейди Пентея, които с радост бих изпълнил, ако бихте ми позволили, обаче не искайте от мен нещо, което е мой дълг да ви откажа. Сър Филип е упълномощен да вземе мерки срещу това, което е едно постоянно растящо зло. Този човек, Бялото жабо, е просто един от многото злодеи, които позорят и загрозяват нашата прекрасна страна.

— Но, Сир — проплака Пентея развълнувано, — нима не чухте, че самият сър Филип призна, че момчето, което Бялото жабо е спасил от бесилката, е било несправедливо осъдено? Че е било помилвано, но съобщението за това е щяло да пристигне твърде късно, за да предотврати неговата екзекуция.

— Да, чух това — отговори кралят с леко нетърпение, — ала не трябва да позволяваме на никого да се подиграва със законите. Моите хора са буйни и ако няма здрава ръка, която да ги възпира, кой знае какво може да се случи. А сега, лейди Пентея, нека говорим за по-приятни неща.

Това беше заповед и Пентея със свито сърце и пресъхнала уста трябваше да се подчини. Тя почти се зарадва, когато малко по-късно видя как една карета спря под дърветата и как погледът на Чарлз се отправя натам. Изпита истинско облекчение, побърза да се сбогува с краля и обърна коня обратно към двореца. Бързаше твърде много, за да забележи мрачните ядосани погледи, които ѝ бяха отправени от особата в каретата. Беше твърде далеч, за да чуе ниския топъл глас на лейди Касълмейн да казва на краля:

— Какво, правите, Сир, с тази малка усойница? Заклела съм се, че в най-скоро време ще почувства крака ми върху главата си?

Пентея наистина нито чуваше, нито усещаше, нито виждаше каквото и да било друго, освен две очи, които я гледат през черната маска, и волеви устни, които я утешават, докато тя ридае за смъртта на брат си. Трябваше поне да се опита да спаси разбойника, беше длъжна да го направи. Знаеше, че по-скоро би умряла, отколкото да научи, че и той е заплашен да загине с въже около врата си.

Цялото си щастие през последните пет години тя дължеше на него, всяка дреха, която носеше на гърба си, всяка покупка, която бе

направила, всяка стотинка, която бе похарчила, тя имаше благодарение на неговата щедрост, на неговата доброта. Сега се чудеше как е могла да остане толкова дълго в Уилшир. Как не бе осъзнала необходимостта да го потърси, да го намери и да му благодари.

Наистина тя мислеше за него всеки ден. Молеше се за него, молеше се да бъде в безопасност. Чак сега разбираше, че мислите ѝ за него са правели дните ѝ по-интересни, че бъдещето ѝ по някакъв странен начин е било свързано с него.

Пентея яздеше толкова бързо, че стигна двореца много преди стария Хари. Тя слезе от коня и вече беше в галерията, която водеше към апартамента на леля ѝ, когато той нахлу като вихър в двора.

Пентея изтича нагоре по стъпалата към спалнята си. В салона чу шум от гласове и разбра, че лейди Гейдж още е там и разговаря с леля ѝ. Тогава забърза към стаята си и позвъни.

Марта се отзова бързо на припрените сигнали. Докато я чакаше, Пентея успя да свали шапката и ръкавиците за езда от ръцете си. Тя стоеше в средата на стаята, потропвайки от нетърпение с крак по пода. Марта се усмихваше, розовите ѝ бузи бяха зачервени, сякаш бе прекарала приятно времето си някой от надзирателите или с кискащите се прислужнички, които висяха по коридорите на двореца, обменяйки интимни подробности за натруфените ливреи слуги.

Когато прислужницата видя лицето на Пентея, усмивката ѝ изчезна.

— Затвори вратата — каза Пентея с глас, който изведнъж бе станал заповеднически.

След като вратата беше плътно затворена, тя пристъпи напред и сложи ръце върху раменете на момичето.

— Слушай, Марта — каза тя. — Слушай внимателно, защото това, което ще ти кажа, е много важно. В продължение на седмици ти отказваше да говориш за разбойника Бялото жабо. Аз те придумвах, умолявах, заповядвах, ала нищо не бе в състояние да те накара да ми кажеш това, което знаеш. Сега обаче трябва да говориш и то бързо, защото няма време за губене.

Тя стискаше здраво с пръсти раменете на Марта. Лицето на прислужницата пребледня, очите ѝ потъмняха, обаче устните ѝ останаха безмълвни. На Пентея дори ѝ се стори, че изразът ѝ бе станал каменен и показваше инат, който тя познаваше достатъчно добре.

— Ако не проговориш сега — продължи Пентея, — тогава в бъдеще няма да има нужда да те питам, защото, Марта, слушай внимателно! Току-що идвам от краля. Негово величество даде на сър Филип една рота войници, които ще заведе там, където се крие Бялото жабо. Съдията знае къде е неговото скривалище и аз със собствените си уши чух да го казва на Негово величество, нашия крал. Ако продължаваш да мълчиш Бялото жабо ще бъде арестуван само след няколко часа. Не само той, но и всички, които са с него.

За момент Марта се олюля, сякаш щеше да припадне.

После с вик вдигна ръце към лицето си.

— О, м'лейди, м'лейди, — изстена тя, строполи се на пода и се сви в краката на Пентея, като продължаваше да повтаря като обезумяла все същите думи.

Пентея я погледна за момент, коленичи до стенещото момиче и дръпна ръцете му от лицето.

— В името на Бога, Марта — каза тя, — кажи ми каквото знаеш.

С невероятни усилия Марта успя да заговори.

— Сигурна ли сте, м'лейди? — попита тя задъхано.

— Кълна ти се, че говоря истината — каза Пентея. — Яздех с Негово величество в Хайд Парк, когато сър Филип се присъедини към нас. Той каза на краля, че знае къде се крие Бялото жабо. Беше сигурен, че ще го арестува заедно с привържениците му.

Марта конвулсивно изхлипа.

— О, Джек, Джек — мълвеше тя, — ако те заловят, този път няма надежда и за двама ни!

— Джек? — повтори изумена Пентея.

И в този момент си спомни за слугата, който изпълняваше заповедите на Бялото жабо, човека, който трябваше да подпали каретата. Разбойникът го беше нарекъл Джек.

Тя протегна ръка и повдигна лицето на Марта към своето.

— Да, Джек също ще бъде заловен — каза тя. — Ако не проговориш сега, за да мога да предупредя и двамата, той със сигурност ще бъде обесен заедно с Бялото жабо.

— Но аз се заклев, м'лейди, дадох клетва. Положих ръка върху Библията и се заклев във всичко, което е свято за мен. Не мога да говоря, не смея!

— Предпочитащ да умрат, погубени от твоето мълчание, така ли?
— развълнувано запита Пентея.

Марта пак започна да плаче със слабите, безпомощни сълзи на жена, измъчена повече отколкото може да понася. Пентея изведнъж я хвана за раменете и я разтърси.

— Трябва да ми кажеш, Марта, трябва да ми кажеш! — повтаряше тя като заклинание. — Какво значение има глупавата ти клетва в сравнение с живота на Бялото жабо, и на Джек, и сигурно на още много техни другари?

Разтърсването изненада Марта. Тя вдигна глава, отвори уста и започна бавно, много бавно да говори, като че ли някой вадеше думите от устата ѝ с ченгел:

— Ще кажа всичко, което знам, милейди. Ще ви кажа и Господ да ми е на помощ.

— Бързо тогава — заповяда Пентея и остана неподвижна, докато все още плаещата на пода Марта изливаше своята история с накъсани, хлипащи звуци.

— Джек ме ухажваше, м'лейди. Ние се обичахме още от деца. Аз се промъквах навън и се срещахме даже когато ме беше ужасно страх, че бавачката ще разбере за тайните ни срещи. Тогава, една нощ, когато си отивал вкъщи, чул врещенето на заек, попаднал в капан. Той много обичаше животните и никога не би наранил, което и да е от тях. Чувайки нещастното животно, той не могъл да си отиде и да го остави да страда. Затова се навел и го освободил. Било му нужно много малко време, за да извади захапаното от зъбите на капана зайче. Когато се изправил с животното в ръце, видял да го наблюдават.

— Кой? — попита Пентея.

— Войниците, м'лейди. Тези, които се промъкваха нощем около замъка, за да заловят Негова милост брат ви, ако случайно се върне от Лондон.

— Значи това е станало в Ставърли, когато Ричард... замина в Лондон да се срещне с краля.

— Да, точно така, м'лейди.

— А какво стана с Джек? — попита Пентея.

— Войниците го отведоха пред съдията. Ако господин Урднър, пазачът, го беше намерил, нямаше да каже нищо. Той знаеше, че Джек е добро момче и не би убил нищо в имението, даже ако трябва да

гладува. Но съдията осъди Джек веднага на каторга далеч оттук. Затвориха го за през нощта и на следващия ден войниците трябваше да го откарат в Лондон. Бяхме в отчаяние. Тази нощ аз се измъкнах от къщи и отидох в неговия дом. Майка му и много от съседите плачеха, но не можеха да сторят нищо, за да му помогнат. Самата аз бях толкова отчаяна, че изпитвах желание да умра. По-добре смърт, отколкото живот без Джек. Знаех, че ако го изпратят на каторга, никога няма да се върне жив. Докато всички ние плачехме в кухнята, бащата на Джек дойде и ме извика.

— Ела тук, Марта — каза ми той. — Има някой, който иска да те, види.

Аз се зачудих и излязох. Беше тъмно. Той ми посочи портата в края на градината. Там видях един човек и макар да го познах веднага, не можех да повярвам на очите си, мислех, че сънувам. Беше Джек, м'лейди, Джек свободен и сам. Изтичах към него и той ме прегърна. „Това е само да ти кажа довиждане, Марта, момичето ми. Когато мога, ще ти изпращам известие“. „Но Джек, Джек, как стана така, че си свободен?“ — попитах го аз. Тогава той ми разказа всичко, м'лейди.

От затвора го спасил господин Лушиъс. „Когато дойдат за мене сутринта, ще ми видят ушите“ — каза той и започна да се смее. Трудно ми беше да повярвам, че след всичко това, което му се случи, той наистина се смее. След като ме целуна, м'лейди, Джек изчезна в тъмното. Аз стоях там шашната и изобщо, без да знам дали стоя на главата си или на краката си. Тогава бащата на Джек дойде при мен. Отведе ме зад къщата и сложи Библия в ръката ми. Накара ме да се закълна, че никога на никого няма да кажа какво е станало или кой е спасил Джек. Хората от цялото село мислеха, че са го изпратили на каторга някъде много далеч и се чудеха защо не жалеем.

— И този, който го е спасил, е бил Лушиъс, моят братовчед Лушиъс? — попита Пентея тихо.

— Да, м'лейди. Знаехме, че броди по пътищата от няколко години. След като станало известно, че е помогнал на краля да избяга във Франция. Това ми каза Хари, бащата на Джек.

— Хари ли? — каза Пентея с въпросителен тон. — Хари? Старият Хари е баща на Джек?

— Да, м'лейди.

— Кой от двама ви знае къде е той сега?

— Аз мисля, че Хари знае, м'лейди. Понякога той ми носи вести от Джек, понякога ми дава изпратеното от сина му цвете или панделка, с които той, все едно че ми казва, че още ме обича.

— Значи веднага трябва да отида при Хари — каза Пентея.

— Но м'лейди, забравихте ли за вечерята? Вече е време да се обличате.

Пентея погледна часовника до леглото — скъпа красива играчка, която си купи в пристъп на екстравагантност, след като пристигна в Лондон.

— Пет и четвърт е — каза тя, — а ние ще вечеряме с Техни величества в шест. Задължително трябва да присъствам, защото няма извинение, което бих могла да измисля и то да бъде прието. Трябва да изчакам докато вечерята свърши. Тогава ще имам възможност да отида без някой да ме види.

— Да отидете къде, м'лейди? — изумено попита Марта.

— Да предупредя Бялото жабо — отвърна тихо, но твърдо Пентея и добави: — Моя братовчед Лушиъс.

ГЛАВА ШЕСТА

Пентея си мислеше, че вечерята никога няма да свърши. Всяка друга вечер тя би останала възхитена от лукса и красотата на тълпата в голямата зала. Ала сега ѝ беше трудно да се съсредоточи даже за няколко минути върху разговора на господата, които седяха от двете ѝ страни, или храната, на която френският готвач сигурно бе отделил много часове. Поднасяните деликатеси и екзотични блюда за нея имаха вкус на стърготини.

Дори и новодошлият в трупата на кралските музиканти млад французин, който пееше любовни песни с ангелски глас, я остави равнодушна. Едва след като най-послед успя да се измъкне незабелязано, докато очите на всички присъстващи бяха приковани в играчите на басет, тя си пое спокойно дъх и чувството, че е затворена в клетка, от която не може да излезе, я напусна.

Лейди Дарлингтън бе учудена, че Пентея иска да си отиде по-рано, обаче и самата тя не би имала нищо против да има малко повече време за почивка, защото напоследък зачестиха случаите, когато задълженията им при кралицата приключваха в ранните утринни часове.

— Добре ли си, дете мое? — попита я лейди Дарлингтън, когато двете се изкачваха по стълбата от полиран дъб, която водеше към техните покои.

— Разбира се — побърза да каже Пентея, като не съобрази, че едно неразположение може да бъде използвано чудесно като извинение за желанието ѝ да си тръгне по-рано. — Макар че в залата бе твърде задушно и малко ми се зави свят...

— Предполагам, че си преуморена — ласкаво каза леля ѝ.

— Би трябвало да кажа на Марта да ти донесе горещ билков чай и да не те оставя да духнеш свещта, преди да си го изпила. Казват, че това е също така най-доброто средство и срещу чумата!

— Не съм чак толкова неразположена, че да очаквам такива тежки болести. Моля те да не се безпокоиш за мен — успокой я Пентея

и се наведе към сбръчканата буза на старата дама. — Спи спокойно. Надявам се, че тази нощ нищо няма да те разтревожи.

— След като веднъж заспя, нищо не може да ме тревожи — отговори възрастната жена и влезе в спалнята си.

В стаята си Пентея завари Марта, която я очакваше. Костюмът за езда бе готов и поставен върху леглото.

— Бързо, Марта, разхлаби панделките на роклята ми — задъхана разпореди Пентея. — Вече мислех, че тази вечер никога няма да свърши. Успя ли да говориш с Хари?

— О, м'лейди не можех да го намеря. Отидох долу към конюшните, ала там имаше твърде много скитащи се без работа слуги, които започнаха да ме задяват и питат, кого от тях търся. Тъй като ми бяхте казали да внимавам, не посмях да стоя там, за да не привличам излишно внимание. Трябваше да се върна, без да намеря Хари.

Пентея промърмори нещо недоволна, обаче веднага се усети и каза ласкаво:

— Е, няма как, Марта. Сигурна съм, че си направила всичко възможно. Неприятното е, че не разполагаме с никакво време.

— О, м'лейди, ами ако не го намерите?

— Дори и да не го заваря на мястото, където ношува, ще го почакам. Нали рано или късно все ще се върне — успокои я Пентея. — Къде спи Хари, над конюшната ли?

— Да, м'лейди. Всички коняри имат стаи на горния етаж. Пентея дори не помисли за това, че конят ѝ няма да е готов за езда. Когато бе тръгвала за вечерята, тя нареди на Марта да намери Хари и да му предаде, че той и конете ще ѝ трябват, а също и да бъде изключително предпазлива. Неприятно ѝ беше, че първата стъпка към лудото приключение се оказа несполучлива. Ала тя бе взела твърдо решение да не се предава. Виждаше колко разтревожена е Марта, затова реши, че самата тя на всяка цена трябва да запази пълно спокойствие.

Преоблече се много бързо, като замени роклята от сатен и дантели с кадифен костюм за езда. Не се замисляше как ще изглежда в него. Вече беше облечена, когато хвърли един поглед към огледалото и видя колко много подхожда тъмносиният костюм на бледата и нежна кожа на лицето ѝ и на мекото злато на косите ѝ. След това взе ръкавиците и камшика и се обърна към Марта, която бе пребледняла от вълнение.

— Стой тук и пази тази врата, Марта — каза тя. — Никой не трябва да знае, че съм излязла от двореца. И се моли на Бога да успее да извърши това, което съм намислила. Мъжете, които отивам да спася, ще имат нужда от твоите молитви.

В отговор Марта само отрони въздишка, която идваше сякаш от дълбините на душата си.

— Да ви пази Господ, скъпа госпожо — каза тя и се наведе да целуне ръка на младата си господарка.

Пентея вдигна пръст и го сложи предупредително на устните си. После откряна съвсем малко вратата и погледна. Коридорът бе осветен само с три факли, които бяха поставени в сребърни поставки, закрепени високо на стените. Пентея знаеше, че трябва да се пази от срещи с нощната стража, която обхождаше двореца, както и с лакеи и прислужници, чакащи господарите си да се върнат от банкетната зала.

За щастие старият дворец бе пълен с много тъмни кътчета и дълбоки сенки, в които можеше да се скрие от любопитните очи на случаен минувач и от колебливата светлина на свещниците, с които хората се разхождаха по тези коридори. Тя тръгна, като се придвижваше от една сянка към друга.

По едно време Уилям Чифинч, кралският паж от личните покои, мина толкова близо до нея, че почти я докосна с крайчето на ръкава си. Този добре охранен и облечен в коприна младеж с торбички под очите бе предмет на постоянни ухажвания и подкупи, защото много от придворните вярваха, че той има влияние върху краля що се отнася до много неща, засягащи придворните. Младото момиче обаче бе чуло и нещо друго. В двореца шепнеха, че той редовно получава пари от лейди Касълмейн, за да шпионира и да я осведомява за всичко, което я интересуваше.

Тя много добре разбираше, че ако я забележи, той на всяка цена ще научи къде е тръгнала. Ала имаше късмет. Чифинч току-що се бе нахранил повече от добре и сега си подсвиркуваше.

Вървеше с олюляваща се походка на добре почерпен, намиращ се в прекрасно настроение кралски любимец.

Пентея го изчака да се отдалечи и излезе от своето скривалище. След няколко минути вече беше пред конюшната. Усети миризмата на сено и на полирана кожа, чу как едно от животните тихо изцвили в тъмнината. Дузина коне тутакси откликнаха на призива му. По

каменните плочи зачаткаха копита на прибиращи се отнякъде коне. Отдалеч долитаха звуци на селска песен, с която конярите вероятно се развличаха.

Не ѝ бе трудно да се ориентира в лабиринта от коридори и клетки. Тя често идваше тук да храни Сократ. Конят сигурно я беше познал по стъпките, защото преди още да стигне до него, вдигна високо главата си и халката, към която бяха закачени юздите му, задрънча по стената.

Тя приближи и започна да се оглежда дали наоколо няма някой. В този момент от тъмнината изникна Хари. Носеше лампа. Беше само по брич и разкопчана до кръста риза без яка. За първи път Пентея забеляза, че косата му е съвсем бяла и си даде сметка, че той вече е един стар и уморен човек. Бе свикнала да го вижда в униформа бодър и спретнат, и да мисли за него като за автомат, а не като за жив човек, който винаги, когато имаше нужда от него, ѝ бе под ръка.

И сега беше така учтив и изпълнителен както винаги, още от първия ден, когато изкара огромния кафяв жребец на баща ѝ пред главния вход на Ставърли, взе я от ръцете на бавачката, вдигна я високо и я настани на седлото.

Сякаш чу гласа на бавачката си:

— Бъди внимателен с Нейна светлост! Гледай да не падне от това огромно животно и да не се уплаши до смърт!

— Нейно сиятелство няма да падне — бе отвърнал Хари със спокойния си глас. — Колкото по-рано се научи да язди, толкова по-добре. Никога не е много рано да започнеш да яздиш, това казвам аз!

— Глупости! Нейна светлост е твърде малка да мисли за езда — бе отговорила бавачката. — Дай ми я тук веднага! Тя рискува живота си с този коварен звяр. Само като си помисля, изпадам в ужас.

Тогава Хари послушно свали Пентея от седлото на земята. За негово огромно удоволствие малкото момиченце се разплака и поиска пак да я качат на коня.

— Искам да яздя! Искам да яздя на конче — викаше тя.

В този момент се появи баща ѝ. Той слезе по стълбите и спря да попита какво става с детето. Когато разбра защо дъщеря му плаче, той остана по-доволен и от Хари.

— Каквато е породата, такава е и природата, нали, Хари? — каза той. — Избери за Нейна светлост едно пони, по-кротко, разбира се. И я

извеждай всеки ден по един час без дните, когато има лов.

На тези разходки Пентея си приказваше с Хари за свои неща, разправяше му за мечтите и страховете си, за радостите и разочарованията. Постепенно тя порасна и се научи да язди не по-зле от самия Хари, ако не и по-добре. Сега не можеше да си обясни как се получи така, че престана да споделя с него своите мисли. Той се превърна в добре трениран слуга, точен и безпристрастен като машина.

И сега Пентея си спомни разходките на малкото момиченце с Хари, колко много означаваха те за нея тогава. Без да се замисля, тя пристъпи напред и протегна ръце към него.

— Хари — възкликна тя, — благодаря на Бога, че те намерих!

Той я изгледа стъписан, сякаш не вярваше на очите си. Когато почувства докосването ѝ до голата си ръка, той възкликна:

— Господи Боже милостиви! Ама че ме изплашихте, Ваше сиятелство!

Пентея се огледа.

— Тук може ли някой да ни подслуша? — тихо попита тя.

Вместо отговор Хари я заведе в задното помещение, от което бе излязъл. Там нямаше никой. В момента, в който влязоха вътре, в двора нахлуха коняри. Те се смееха, викаха с все сила и гонеха един от тях, който носеше цяла чиния сладкиши, които вероятно бе задигнал от масата в двореца. Невъзможно беше да се говори в този шум и се наложи да ги изчакат да отминат. Тогава Пентея погледна към Хари и под слабата светлина на лампата видя, че лицето му е угрижено.

— Вие сте в беда, милейди? — попита той.

— В голяма беда, Хари. Днес следобед научих, че член на моето семейство може да бъде заловен тази нощ, ако не успея да го предупредя.

— Член на семейството, милейди?

— Да, Хари, и само ти можеш да ми помогнеш да го намеря. Тази нощ ще бъде изпратен отряд войници, които трябва да хванат прочутия разбойник Бялото жабо.

Хари се стресна така, сякаш някой го бе боднал с меч и вдигна ръка да избърше потта от челото си. Без да дочака неговия отговор, тя побърза да добави:

— Нямаме време за губене. Ти знаеш, къде се крие братовчед ми Лушиъс. Заведи ме при него, трябва да го предупредя.

— Но, милейди... това е опасно... Вие... вие трябва да останете тук — с мъка изговори Хари.

— Идвам с теб. Оседлай конете и по пътя ще ти разкажа всичко най-подробно.

Отначало й се стори, че Хари ще откаже. Обаче изгражданият цял живот навик надделя и той се подчини. След пет минути те напуснаха двора и потеглиха по тесните улички. От време на време светлината на едва мъждукащи факли осветяваха изкривените лица на уличните крадци, чакащи да им падне някой веселяк, който преплитайки крака се тътри към къщи от някоя кръчма или вертеп. Пентея не искаше да говори докато градът не остана зад тях и не излязоха в открито поле. Тя разбра, че се движат на север и бе радостна, че появилият се на небето тънък сърп на луната осветява пътя им. Нощта беше великолепна, небето — обсипано със звезди, въздухът — чист и свеж. Всичко това бе особено приятно след топлия задушен ден.

Хари нито веднъж не спря и не се подвоуми. Той със сигурност я водеше по заплетени пътеки и пътища, конят му се движеше в спокоен тръс и Пентея трябваше да удържа по-нетърпеливия и бърз Сократ.

Бяха пропътували около две мили извън Лондон, когато Хари най-сетне попита:

— Марта ли ви каза, милейди, че зная къде можете да намерите мистър Лушиъс?

— Не трябва да й се сърдиш, Хари! Тя не искаше да ми каже нищо. Чак когато разбра, че животът на Джек е в опасност, ме насочи към теб.

Хари въздъхна.

— Джек беше добро момче, милейди — каза той, — преди тази неприятност да се стовари върху главата му.

Скоро излязоха на добре отъпкан и прав като стрела път, обрасъл от двете страни с гъста трева. Конете препускаха в галоп. Вече не беше нужно да му напомня, че всяка спечелена минута може да се окаже съдбоносна. След около час бърза езда те стигнаха до една гъста гора. Тук Хари опъна юздите на коня си.

— От тук нататък ще продължа сам — каза той. — Ще ме изчакате ли, милейди?

— Не, Хари, идвам с теб! Има много неща, които само аз мога да кажа на братовчед си.

— Много добре, милейди, обаче ви моля да позволите да ви завържа очите. Дал съм честната си дума, че нито една жива душа няма да научи къде се крие мистър Лушиъс. Надявам се, че Ваша светлост ще ме разбере.

— Да, разбирам — съгласи се Пентея, извади от джоба си носна кърпа и му я подаде.

— Завържи ми очите, ако това те успокоява. Знай обаче, че не съм шпионка и мога сама да ги затворя.

Носната ѝ кърпа от фина батиста бе обшита по края с дантели. Грубите и корави пръсти на Хари все не успяваха да направят възел на тила ѝ. Наложил се тя да му помогне. Когато очите ѝ бяха вече превързани, тя весело му каза:

— Аз съм сляпа като еднокракия просяк, който стои пред входа към Кок Пит. Какво ще правим сега?

— Ще водя Сократ за юздите, милейди — отговори Хари и тя усети как той взе юздите от ръцете ѝ и бавно тръгна с двата коня в тъмнината.

Сигурно яздеха през гората. Тя се досещаше, че от двете им страни има дървета, чуваше как някъде наблизко бързо пробягват дребни животни и пърхат птици — все шумове, които можеха да се чуят само в дълбините на гора в тиха нощ. Някъде изкряска кукумявка, гугутка излетя от близкото дърво, разтревожена от нощните пътници. Сърцето на Пентея заби по-силно, вълнуващо очакване се надигаше в гърдите ѝ, устните ѝ пресъхнаха.

Струваше ѝ се, че пътуват безкрайно. Хари не проронваше нито дума. Тя също. Движеха се много тихо. Звукът на конските копита се заглушаваше от гъстата трева и само лекият звън на сребърните дрънкулки по юздите издаваше тяхното присъствие.

Най-сетне спряха. Пентея чу как Хари слиза на земята, как привързва конете към някакъв стълб или ограда. След това усети, че ръцете му я хващат през кръста.

— Бихте ли слезли, милейди — каза той съвсем тихо.

Тя предпазливо се спусна от седлото. Когато стъпи на земята се почувства безпомощна като бебе и се страхуваше да направи и най-малкото движение, за да не падне. Хари я поведе за ръка. Тя пристъпваше внимателно, като поставяше първо единия, после другия крак. Изведнъж усети силен опияняващ аромат. Това беше миризмата на рози — гъста, сладка и по-приятна от всякакъв парфюм!

Внезапно Пентея, разбра къде се намира. Само в едно кътче в целия свят розите ухаеха толкова нежно и силно. Още през детските си години тя се опияняваше от миризмата на белите рози, които растяха в изобилие и покриваха стените на терасите в нейния роден замък. В Ставърли!

Тя бе у дома! Ето къде я доведе Хари. И си помисли, че би трябвало да се досети, че Лушиъс ще се крие във фамилия замък, който трябва да наследи и е негов по право. Това със сигурност бе единственото място, където никой нямаше да го търси.

Пентея не промълви нито дума, ала усещаше как вълнението я завладява, как дъхът ѝ спира. Струваше ѝ се, че всеки нерв в тялото ѝ е напрегнат до скъсване. Вече пристъпваше със сигурност, тъй като краката ѝ знаеха всяка плоча на терасата. Хари се спря и тя се досети, че се намират пред високите врати — прозорци на библиотеката. След известно колебание почука три пъти по дървения капак.

Настъпи пауза. След това Хари почука отново, но само два пъти. Мина една минута, втора... След това се чу леко скърцане, сякаш някой отваряше прозореца отвътре. Хари пак чукна, много рязко и само веднъж. Мезето на капака се отвори. До слуха на Пентея достигна глас, който жадуваше да чуе повече от пет години:

— По дяволите, Хари? Не съм очаквал да ме посетиш тази нощ.

— Милорд, вода ви гост.

В гласа на Хари се долавяше безпокойство и нещо подобно на молба. Пентея чакаше, замръзнала на мястото си. Не можеше да види нищо, обаче бе сигурна, че Лушиъс я наблюдава внимателно. Струваше ѝ се, че усеща пламенния му поглед през кърпата, закриваща лицето ѝ. Преди да бе успяла да отвори устата си, Хари каза:

— Нейна светлост има да ви съобщи, милорд новина от извънредна важност, която касае вашата безопасност.

— Защо тогава е със завързани очи? — попита Лушиъс. — Ако идва като приятел, има право да разчита на нашето гостоприемство,

колкото и скромно да е то.

Пентея искаше да вдигне ръце и да свали кърпата от очите си, ала някой я изпревари. Тя усети как ръцете му бързо и сръчно развързват възела. Кърпичката бе махната от очите ѝ и тя можеше да вижда отново. Макар да не бе чула стъпки, Лушиъс стоеше съвсем близо до нея. Тя вдигна очи към него и си помисли, че е забравила колко е висок. В следващия миг разбра и нещо друго.

За пръв път го виждаше без маска и си помисли, че той е красив, по-красив, отколкото тя си го бе представяла във въображението си. В него имаше нещо от Рудолф и все пак колко различни бяха двамата, въпреки очевидната прилика. Очите му бяха сиви и много ласкави, а на устата му играеше чаровна усмивка.

— Добре дошли в Ставърли — каза тихо той. — Бих желал предварително да зная, че ще дойдете, за да можем да се подготвим за вашето посещение.

Тя почти не го чуваше. Очите ѝ поглъщаха всяка черта и всяка подробност на лицето и израза му. Той не е очаквал посетители и все пак беше облечен така, сякаш току-що се връщаше от банкетната зала в двореца. Черното му палто бе извезано със сребро, панталонът му бе от блестящ сатен. Под волевата му брадичка вместо яка имаше жабо от безценни венецианска дантела, толкова снежнобяла и безукорно чиста, че почти светеше на фона на черното палто и тъмното небе над него.

Той бе с елегантни и модни дрехи, които не можеха да скрият силното и гъвкаво тяло. Години наред той беше живял на седлото, без лукс и без удобства. В сравнение с този силен и волеви мъж всеки друг би изглеждал слаб и женствен. Той взе ръката на Пентея, която почувства топлината на пръстите му и потрепери, сякаш това най-невинно докосване запали непознат пламък в душата и сърцето ѝ.

— Не сте много пораснала, моя малка братовчедке — нежно каза той, усмихна се и я поведе за ръка към отворения френски прозорец.

Знаеше, че ще я заведе в библиотеката. За нейно учудване в стаята беше уютно и топло, в огнището гореше огън. От двете му страни бяха поставени кресла както някога. До прозореца имаше бюро със стол, който бе отместен, може би затова, че Лушиъс, чул сигнала на Хари, бързо бе скочил от него. Пентея оглеждаше стаята с чувството, че сънува сън. Едва чу думите на Лушиъс, който каза:

— Ще намериш Джек в кухнята, Хари.

Вратата тихо се затвори след коняря. Те останаха сами. Като на сън Пентея вдигна ръце, свали шапката, остави я и оправи с ръцете слегналите се под нея коси. Дълги златни къдрици паднаха от двете страни на бялото ѝ лице, миглите ѝ, дълги, тъмни и извити на края, се спуснаха, бузите ѝ леко заруменяха. Тя не смееше да го погледне от свян, макар да знаеше, че той я гледа вторачено и чака.

С треперещи пръсти оправи косата си и отново застана неподвижно. Усещаше, че той ѝ повелява да вдигне очи. Няколко мига тя се противеше, изплашена от собственото си желание да се подчини на неговата воля. След това като хипнотизирана повдигна глава и го погледна в очите.

Той я гледа дълго, много дълго, след което промълви:

— Знаех, че като пораснете, ще станете красавица. И вие настина сте станала такава, каквато мечтаех да ви видя. Все пак във вас е останало нещо от малкото момиче, попаднало в гората.

Тези думи ѝ напомниха за какво е дошла и колко опасна може да се окаже за него всяка минута бавене.

— Аз... аз дойдох да ви предупредя — бързо продума тя. — Трябва да заминете веднага. Грози ви опасност, ужасна опасност. Цял отряд войници идва насам. Искат да ви заловят.

Стори ѝ се, че Лушиъс не я чува, защото все така не сваляше очи от лицето ѝ, виждаше страха в големите ѝ очи, треперещите ѝ устни, внезапния тревожен жест, с който вдигна ръце към гърдите си.

— Да, вие сте още по-чаровна от момичето, което помня — каза той най-сетне много, много тихо.

Повече не можеше да го гледа в лицето и се принуди пак да сведе очи надолу.

— Трябва да ме послушате, братовчеде — замоли го тя. — Днес бях с краля, когато сър Филип Гейдж му каза, че му станало известно мястото, където се криете.

— И кой му го е издал, бих желал да зная аз — отвърна ѝ Лушиъс бавно и, както ѝ се стори, равнодушно.

— Това е Рудолф, сигурна съм, че е Рудолф, защото той ви мрази и много иска да сте мъртъв — отговори Пентея.

— Да го вземат дяволите! — възкликна Лушиъс. — Какво толкова съм направил на това момче? Та ние не сме се виждали от десетина години!

— Нима не разбирате, че той иска да наследи имота и титлата? — каза Пентея. — Той вече е подал молба до краля да получи Ставърли. Беше молил леля ми, лейди Дарлингтън, да ходатайства за него пред Негово величество. Той прави всякакви интриги, за да го признаят за най-старши в рода ни и да стане Четвъртият маркиз Ставърли.

Лушиъс вдигна глава и се разсмя.

— Нима това означава толкова много за него? — попита той. — Е, защо пък не? Всъщност аз тъй или иначе не съществувам. Аз съм мъртъв за света, който някога познавах и в който Рудолф желае да живее. Ще ми струва много грижи да се изнеса оттук и да намеря друго толкова удобно скривалище, но щом това толкова много значи за братовчед ми, аз незабавно ще напусна. Замъкът е негов!

Когато заговори, гласът на Пентея бе силен и звънлив и той видя, че младото момиче вече не го гледа свенливо, а че е най-меко казано разгневено.

— Как можете да говорите така! Как може Ставърли да значи толкова малко за вас! Както и законното ви място — та вие сте главата на нашия род! За баща ми този замък и всичко, което той символизира в историята на нашето семейство, значеше повече, отколкото мога да изразя с думи! Той почина със сломено сърце, защото синът му не успя да стане наследник на Ставърли. Обаче малко преди да умре, той ми каза: „Щом на Ричард бе съдено да си отиде, радвам се, че той загина като верен и предан слуга на краля, каквито са били всички в историята на нашия род от самото му начало. Ричард е мъртъв, но фамилията де Вайн ще пребъде. Смятам, че мога с чест да предам фамилното ни име и имение на тези, които ще дойдат след мен...“

Гласът на Пентея трепна, тя потисна една въздишка и продължи още по-ожесточено:

— Неговото наследство бе предадено на вас. Дали светът го признава или не, вие сте сега маркиз Ставърли. Вие заемате мястото на баща ми. Вие нямате право да се отнесете лекомислено към своето положение и да отхвърлите правата, които са ваши по рождение.

Тя цялата трепереше от вълнение и когато Лушиъс се приближи към нея, не можеше да предположи какво ще направи. За нейна най-голяма изненада той коленичи пред нея, взе ръката ѝ и я целуна.

— Простете ми — каза той съвсем тихо. — Свикнал съм да се присмивам на нещата, които за мен са по-свещени от всичко на света, само защото ако не се смея, ще трябва да проливам сълзи. Ставърли за мен означава толкова много, колкото и за вас, колкото винаги е означавало за целия ни род. Аз го обичам и ако се наложи, ще умра за него.

Устните му отново докоснаха ръката ѝ и той се изправи.

— Благодаря ви, малка Пентея — добави той след кратка пауза.

— За какво? — с учудване попита тя.

Гневът я бе напуснал и на негово място в душата ѝ се появяваше друго, много по-различно чувство, което я накара да затрепери цялата само от докосването на неговите устни.

— Благодаря ви за това — каза той, — че макар и за няколко минути вие ме накарахте да повярвам, че все още представлявам нещо, че не съм просто парий, човек извън закона, чиито деяния са поставили преграда между него и неговите приятели, обществото и всички цивилизовани форми на живот.

— Да, вярно е, че за главата ви има обявена огромна награда — каза разпалено младото момиче. — Обаче това, което сте извършили, сте го сторили в името на нещо много важно. Марта ми каза, че тъкмо верността ви към краля ви е направила изгнаник в собствената ви родина. Нима сега, когато кралят си възвърна трона, не можете да го помолите за милост и прошка, както правят толкова много други хора?

Лушиъс поклати глава:

— Прекрасна идея — каза той, — но невъзможна за изпълнение. Разправят, че наградата, обещана на този, който ме залови, е хиляда гвинеи, защото престъпленията ми са легендарни и с всеки ден стават все повече. Аз имам прекалено много врагове и те ще се погрижат да стане така, че моята петиция за милост по никакъв начин да не стигне до Негово величество, преди да стане твърде късно.

— Ще я предам на краля със собствените си ръце — започна да го уверява Пентея.

Той обаче отново поклати глава.

— Няма да позволя да се опетните с калта на моите деяния.

— Вие просто не ме разбирате — започна да протестира тя. — Това е необходимо. Длъжни сме да намерим начин да получите прошка и разбиране от страна на краля, в противен случай...

Думите замряха на устата ѝ.

— В противен случай какво? — попита Лушиъс.

— Сигурна съм, че Рудолф ще се помъчи да ви предаде в ръцете на съдебните власти. Ако не успее този път, ще се опита отново. Знам го от израза на очите му и без някой да ми е казал, аз съм сигурна, че отдавна замисля нещо такова. Между него и Ставърли стои само един човек и това сте вие. И за да се разправи с вас, той си е осигурил цялата сила и мощ на закона.

— Първо ще трябва да ме заловят — весело каза Лушиъс. — За първи път ние с вас се срещнахме преди пет години, а аз все още съм жив и играя нечестивата си игра като ограбвам онези, които заслужават това, и помагам на тези, които нямат откъде да чакат помощ.

— Чух, че сте спасили трима души от бесилката — живо му каза Пентея.

— Да не говорим за моите подвизи — прекъсна я Лушиъс.

— Разкажете ми за себе си. Щастлива ли сте?

— Благодарение на вашето великодушие мога да живея така, както иначе не бих могла да си позволя — обясни Пентея. — Може би ще ми разрешите да отпавя към вас, макар и с малко закъснение най-сърдечните си благодарности за парите, които бяхте оставили за мен в пещерата. Това беше огромна сума, толкова огромна, че аз се страхувах хората да не започнат да се интересуват откъде имам такова богатство.

— Тази стара скръндза Кристиан Драйсдейл беше укрил в дома си цяло състояние — отговори Лушиъс. — Ако имах повече време за търсене, сигурен съм, че щях да намеря много повече. За съжаление бях принуден да бързам и да оставя златните и сребърните съдове, които бе заграбил от роялистките семейства, бижутата, които бе отнел от овдовели жени и скърбящи майки.

— Дори сега, като си спомня за него, започвам да треперя — каза Пентея.

— Забравете го — спокойно промълви Лушиъс. — Той вече няма да помрачава живота ви. На вас ви остава само да сте щастлива и аз не се съмнявам, че около вас има хиляди галантни кавалери, готови да ви предоставят това щастие.

На Пентея ѝ се стори, че в гласа му изведнъж се появиха горчиви нотки и ѝ стана приятно, защото на всяка жена е приятно, когато я

ревнуват. Тя обаче бе неопитна и не знаеше как да хитрува и да дразни един мъж, за да засили неговата привързаност към себе си.

— Получавам много предложения за брак — откровенно призна тя, — ала ми се струва, че повечето от тези, които ми ги отправят, се интересуват не толкова от самата мен, колкото от парите ми. Пък и все още не съм харесала нито един мъж.

Не успяла още да изговори тези думи, Пентея вече знаеше, че не казва истината. Имаше един мъж, за когото тя мислеше постоянно, откакто го бе видяла за пръв път. Сега тя разбираше, че тъкмо заради спомена за него всички други мъже ѝ се струваха безжизнени и скучни. Неговият глас я беше омагьосал от минутата, в която го бе чула, и тя не можеше да забрави как устните му бяха докоснали нейните.

Стори ѝ се, че тайната ѝ е изписана ясно на лицето ѝ и както и да се стараеше, не се осмеляваше да го погледне в очите.

— Толкова мъже търсят ръката ви! — каза той замислено. — Братовчедът Рудолф не е ли между тях?

Бузите ѝ пламнаха.

— Той иска парите ми — каза тя тихо. — Ако обича някого, струва ми се, че това е лейди Касълмейн.

Лушиъс рязко се обърна настрана и тя отчаяно се запита с какво ли го е огорчила. Той отиде на другия край на стаята и без да се обръща към нея каза:

— Значи Рудолф иска да му станете съпруга! Защо не приемете неговото предложение и не дойдете да живеете тук? Ще ми бъде приятно да мисля, че вие сте следващата маркиза Ставърли.

Пентея не му отговори. Без да разбира защо, неговите думи я направиха неизразимо самотна и нещастна. Стори ѝ се, че той е готов да обърне гръб на всичко — и на Ставърли, и на самата нея.

— Ще приемате гости в Сребърния салон — продължаваше Лушиъс. — Мога да си представя как ще го украсявате с цветя. Червени рози на фона на сивите тапети! Ще се разхождате в градината, където растат билки, ще нареждате по рафтовете на килера шишенца и гърненца, пълни с балсами за всякакви болести. Ще седите на мястото на домакинята зад голямата маса в столовата и ще гледате как вашите гости се хранят от златни чинии и пият от кристални чаши, гравирани с фамилния герб. И от прозорците на същата тази стая ще наблюдавате

как вашите деца ловят риба в езерото или играят с топка на ливадата, а наоколо весело тичат и лаят кучета. Така виждам вашето бъдеще.

— Но не с Рудолф, не с Рудолф!

Думите се откъснаха от устата ѝ против нейната воля и като ги чу, той рязко се обърна и я погледна. На лицето му се беше появило изражение, каквото тя не бе виждала.

Стори ѝ се, че стояха цяла вечност с впити един в друг погледи. След това сякаш с една крачка той се озова до нея и я грабна в прегръдките си. Притисната до него, тя цялата трепереше, без да откъсва очи от неговите. Прекрасните ѝ устни бяха полуотворени, сякаш го канеха за целувка. Той много дълго гледа прекрасното ѝ лице. То светеше с едно вътрешно излъчване, което го правеше неотразимо красиво, по-хубаво от когато и да било. Най-сетне с несигурен глас, пресипнал от твърде силното чувство, той каза:

— О, скъпа моя любов, как мога да се разделя с теб! Аз толкова те обичам.

Устните му потърсиха нейните и те се сляха в едно. Той я целуваше като човек, който бе умираше от жажда и изведнъж е усетил живителни капки влага да оросяват устните му. Двамата не можеха да се откъснат един от друг, потопени в небивал екстаз. Струваше им се, че ги обхваща някакъв божествен пламък, че се възнасят към златни райски висини.

Ала през цялото това време страхът и ужасът от раздялата не ги напускаха. Прегърнати, те усещаха колко безкрайно се нуждаят един от друг, защото знаеха, че над главите им като остър меч е надвиснала злокобна заплаха.

— Обич моя — повтаряше Лушиъс с треперещ глас.

Пентея усети устните му върху очите си, върху разгорещеното си лице, върху закръглената брадичка. След това те потърсиха нежната ѝ шия и тя почувства, че ще загуби съзнание от силните чувства на неизмерима радост и екстаз, които той пробуждаше в нея.

Най-после ръцете ѝ се осмелиха да обвият врата му, да се потопят в гъстата коса и да усетят топлината му.

— Аз също те... обичам! О, скъпи мой, така те... обичам... Тя шепнеше тези думи, докосвайки го нежно с устни. — И те отново се сляха в безкрайна целувка.

Пентея не знаеше колко време бяха останали така, омагьосани от любовта. Светът бе забравен, Уайтхол беше някъде далеч, ако изобщо съществуваше. Лушиъс я бе отвел в едни вълшебна страна, където съществуваха само той, тя, тяхната любов и стремежът им един към друг.

Изгоряло дърво се срути в огнището и събуди Пентея от унеса. Тя трепна в объятията на Лушиъс и го отстрани от себе си:

— Скъпи, заплашва те страшна опасност. Всеки момент тук ще се появят войниците. Не можех да дойда при тебе веднага след като научих какво възнамерява да прави сър Филип, тъй като трябваше да присъствам на вечерята. Ако има кой да им показва пътя, те ще дойдат съвсем скоро! Бягай! Предупреди своите хора и оседлайте конете!

— Не мога да те оставя — каза Лушиъс. — Какво значи някаква опасност, когато зная, че ме обичаш!

— Скъпи мой, бъди разумен — започна да го умолява Пентея. — Ако те хванат, аз ще поискам да арестуват и мен. Ако ти загинеш, аз искам да умра заедно с теб!

Думите ѝ най-сетне го накараха да разбере, че заплахата, за която тя говори, е съвсем близо. Той отново я прегърна, но целувката му беше кратка. След това отвори вратата и извика към тъмния коридор:

— Джек, ела тук!

Пентея чу стъпки и на вратата се появи Джек. Той много приличаше на баща си, но беше по-мускулист. Гъстите къдрици на косата му с тъмно меден цвят плътно прилепваха към главата му.

— Кажи на останалите, че трябва незабавно да тръгнем — каза Лушиъс. — Заличете следите, доколкото това е възможно! Нека да мислят, че къщата е необитаема.

— А огънят? — каза Пентея. — Ако в къщата е горял огън, те ще се досетят, че тук е имало някой.

— Ще трябва да рискуваме — отговори Лушиъс. — Конете, Джек!

— Добре, милорд.

Джек се обърна и изтича от стаята. Лушиъс гледаше Пентея, без да промълви дори една дума.

— За какво си мислиш? — попита тя, макар отлично да знаеше отговора. Въпреки това съвсем по женски искаше да го чуе, от неговата уста.

— Мисля си — тихо каза той, — че на света няма мъж с по-голям късмет от моя и по-щастлив от мен.

Ръцете ѝ се протегнаха към него, лицето ѝ се озари от щастие, тя направи крачка напред... Изведнъж застина на място, неподвижна и вледенена, сякаш се бе превърнала в камък.

И двамата едновременно чуха шум — шум от маршируващи крака, приближаващи се по пътя, който водеше към замъка.

ГЛАВА СЕДМА

Известно време нито Пентея, нито Лушиъс можеха да си поемат дъх. След това Пентея каза с глас, треперещ от тревога:

— Това са войниците. Бягай, бягай бързо!

— И да те оставя тук? — попита той.

Тя разбра, че Лушиъс е решил да не я оставя сама, и се опита да го отблъсне:

— Разбира се! Защо да не ме намерят тук? Това е моят дом, в който идвам да тъгувам по отминалите времена. Това обяснява защо в огнището има огън и къщата е обитаема.

Лушиъс започна да се колебае и тя добави:

— О, бягай, любими! По-бързо!

Видя, че изразът на лице му се промени и разбра, че донякъде е успяла да го убеди.

— Помисли за Джек! — каза тя. — Ако го хванат сега, това ще убие Хари. Помисли и за останалите. Без теб те няма да тръгнат.

Напомнянето ѝ за задълженията му към тези, които го следваха безпрекословно, го накараха да вземе решение. Лушиъс взе шапката и камшика си от стола, където сигурно ги бе хвърлил, когато тя влезе в библиотеката. След това, макар на Пентея да ѝ се струваше, че стъпките на маршируващите войници са вече ужасно близо, той се обърна и я прегърна силно.

В течение на една блажена минута устните им се сляха и тя усети как силно бие сърцето му до нейните гърди. В следващия момент бе изчезнал. Врата се хлопна и тя чу бързите му стъпки по дървения под, които постепенно ставаха все по-тихи и по-тихи, като накрая съвсем заглъхнаха. Пентея не можеше да помръдне от мястото си, макар че по шума от стъпките на войниците да разбираше, че отрядът е вече под самите прозорци.

Чу се някаква заповед. Въпреки че не разбра думите, тя се досети, че войниците обкръжават замъка. Започна да шепне първата молитва, която ѝ дойде наум, така пламенно, както никога досега.

Дали Лушиъс ще успее? Дали ще има време да яхне коня си? Конюшните бяха зад къщата и тя знаеше, че за да стигне дотам, трябва да се промъкне през дългите веранди, на които те с Ричард обичаха да играят като малки и които свършваха чак при стаите на слугите. Оттам една врата водеше право към големия правоъгълен двор на конюшната, над който се извисяваше гълъбарник. Там птиците, бели на фона на синьото небе, призивно гукаха по цял ден...

Ако човек познаваше къщата добре, щяха да му трябват секунди, за да стигне конюшната, да изведе коня, да излезе през северните порти и в галоп да изчезне в тъмните сенки на дърветата, които плътно се гушеха от другата страна на сградата.

Тя много добре си представяше всичко това и все пак знаеше, че по този път могат да се случат много неща, които да попречат на бягството на Лушиъс. Имаше вероятност част от войниците да са изпратени да претърсят най-напред конюшната. Това би било една разумна мярка, защото без конете си набедените разбойници не биха могли да избягат. Конете им можеха да не са оседлани и поставянето на седлата да отнеме скъпоценно време. Ако ли пък не бе успял да предупреди всичките си хора, в този случай той нямаше да ги изостави. По-скоро би оставил да заловят самия него, отколкото да пожертва дори един от хората, които му бяха доверили живота си.

Да, много бяха страшните и ужасни неща, които можеха да се случат и да попречат на бягството. При мисълта за тях тя стисна още по-здраво ръцете си и устните ѝ замърдаха в усърдна и сърдечна молитва.

На терасата се чуха стъпки. Тя бързо си спомни, че е предложила да изиграе определена роля, че тази роля трябва да бъде изпълнена отлично, а капациите на прозорците бяха отворени. Пентея бързо грабна от масичката, поставена пред камината, първата попаднала ѝ пред погледа книга, отвори я и я сложи на коленете си. Беше успяла тъкмо навреме. В следващата секунда прозорците с трясък се отвориха. Тя се обърна и видя двама войници с мускети на рамо.

Тогава извика като страшно учудена и изплашена жена, изненадана от нещо, което съвсем не е очаквала да види. Ехото от този вик още не беше стихнало в стаята, когато вратата се отвори и в библиотеката нахлуха Рудолф Вайн и сър Филип Гейдж.

През целия си живот Пентея не беше виждала толкова изненадан човек, колкото бе Рудолф в момента, когато я видя седнала до огнището с томче латинска проза в кожена подвързия, което тя държеше до гърдите си, сякаш се бранеше от нещо. Устата му буквално се отвори от изненада, а очите му щяха да изскочат от орбитите си.

Що се отнася до сър Филип Гейдж той също се учуди и затова още по-силно заприлича на шишко, какъвто си беше, ала с увиснали бузи. Пръв дойде на себе си Рудолф.

— Братовчедке Пентея! — възкликна той. — Да вярвам ли на очите си?

— Наистина — отговори Пентея с раздразнение, — не разбирам какво става тук. Обаче настоявам тези ужасни хора до прозореца да свалят мускетите си. Страхувам се, че някой, без да иска може да отнесе главата ми.

— Какво... какво правите тук, мадам? — измърмори изуменият съдия. — Случайно да сте видели тук човека, когото търсим?

Очите на Пентея широко се отвориха.

— Какъв човек? — попита тя.

— Разбойник. Разбойник по прякор Бялото жабо — почти изкрещя сър Филип. — Осведомен съм от сигурен източник, че той е превърнал тази къща в свое скривалище.

Пентея се изсмя.

— Ах, сър Филип, сигурна съм, че и вие самият не вярвате на тези глупости, нали? Уверявам ви, че това са бабини деветини. От най-ранното си детство съм слушала приказки за едно или друго чудовище, което се крие в тукашните гори или броди из потайните подземия на Ставърли. Мога да ви успокоя — никога не съм забелязала и сянката на някакъв разбойник, нито призрака му.

Сър Филип се намръщи и очите му се обърнаха към Рудолф, който бавно прекоси стаята, отиде при камината и застана с гръб към огъня. Очите му огледаха Пентея, която седеше в креслото, след това се преместиха към бюрото, върху което лежеше дълго паче перо, съвсем наскоро потапяно в мастило, ошариха столовете и масите, наредени в библиотеката. Пентея видя как той забеляза, че по тях няма прах. След това погледът му отново се спря върху нея.

— Все пак не ни обяснихте, скъпа ми братовчедке — каза той с мек като кадифе глас, — какво правите тук.

— Нима това не е очевидно? — отговори Пентея. — Седя до камината и чета книга.

— А защо точно тук?

Пентея леко се усмихна.

— Струва ми се, че и това е очевидно. Беше ми тъжно. Често ми се случва да ми домъчнее за замъка, в който съм израснала, за мястото, където почина баща ми. Изглежда, че настъпиха такива времена, когато никой няма време да мисли за Ставърли, и затова при всяка възможност го посещавам. Не мога да ви опиша колко успокоение и радост ми носи това.

Когато тя млъкна, Рудолф не каза нищо. Стори ѝ се обаче, че изразът на лицето му леко се промени, макар че очите му, все така недоверчиви, продължаваха да я гледат с подозрение. Изведнъж в хола се чу някакъв шум и през отворената врата влезе един сержант, който отдаде чест на сър Филип.

— Хванахме в кухнята един човек, сър — докладва той.

Сър Филип подскочи и каза бързо:

— Доведете го тук, веднага го доведете!

Пентея усети как кръвта ѝ замръзна. В библиотеката влезе Хари, придружен от двама войници. Тя без малко не извика от облекчение и се усмихна от сърце на сър Филип:

— Уверявам ви, господине, че това не е разбойник, а просто моят коняр, честен човек със сериозно поведение, който ме придружи дотук от Лондон. Той бе на служба при баща ми повече от двадесет и пет години, а сега работи при леля ми, херцогинята на Дарлингтън, като основно се грижи за мен. Повярвайте, че единственото престъпление, за което може да го обвините, е, че прекалено много глези конете.

Веселият ѝ глас и саркастичните думи накараха сър Филип да свие устни, а бузите му се издуха като на ядосана жаба.

— Пуснете го! — рязко заповяда той. — И претърсете къщата от кулата до подземията!

— Слушам, сър!

— Ако желаете, ще ви разведа из къщата — предложи Хари, като разтриваше ръцете си там, където го бяха вързали войниците.

— Моите хора ще се оправят и без теб! — вместо сър Филип се чу внезапният кръсък на Рудолф, който сякаш беше побеснял.

Честните сини очи на Хари се натъжиха от тази незаслужена обида, ала той допря пръстите на ръката си до челото в знак на уважение. Погледна младата си господарка и попита с невинен глас:

— Мога ли да отида да чакам милейди при конете, сър Рудолф?

— Не, остани тук и не се отделяй от мен — изпревари отговора на братовчеда си Пентея, — защото всеки момент може да тръгнем обратно за Лондон. Преди това ще трябва да се угаси огънят тук и в кухнята. Както неведнъж съм ти казвала, трябва много да внимаваме да не подпалим замъка.

— Много добре, милейди — каза Хари. — Тогава ще се оттегля и ще ви чакам в хола.

Очите му многозначително се спряха върху нейните и тя видя, че той разбира, какво иска да му каже.

— Претърсете всичко много внимателно — продължи нарежданията си сър Филип, като се обърна към войниците, които все още стояха до прозореца. — Огледайте добре цялата къща и вижте дали няма да намерите нещо съмнително.

Войниците излязоха. Сър Филип, който малко се повъртя сякаш искаше да каже нещо на Рудолф, също ги последва.

Без да дочака той да излезе, Пентея се обърна към Рудолф:

— Какво става тук? Моля, посветете ме в тайната на това внезапно нахлуване в Ставърли.

Гласът и лицето ѝ изразяваха пълна невинност и тя гледаше братовчед си, без да трепва и право в очите.

— О, богове, но аз дори не зная какво да ви отговоря — отвърна той. — Обаче трябва да ви призная, че не мога да повярвам на вашите приказки, че сте дошли тук да седите съвсем сама, за да си спомняте щастливите детски години. Пътят от тук до Лондон не е малко, братовчедке, и не всяка жена би се впуснала в подобно пътуване съвсем сама в тъмнината на нощта.

— От какво бих могла да се страхувам? — попита го Пентея. — Освен това с мен беше Хари.

— А с кого сте се срещнали тук? — заинтересува се Рудолф.

— Кого бих могла да срещна в Ставърли? — отклони удара Пентея. — Засрамете се, братовчедо. Нима вярвате на смешните

приказки на сър Филип за разбойници и тем подобни!

Рудолф почука с пръсти по плочата на камината.

— Това не са смешни приказки. Сър Филип има основания да вярва, както и аз, че тази къща служи за щаб — квартира на нечестиви престъпници.

— На разбойника с прозвище Бялото жабо — усмихна се подигравателно младото момиче. — Е, ако може да се вярва на всичко, което се говори, той не е чак толкова нечестив престъпник. По-скоро това е един благороден рицар, който помага на хора, изпаднали в беда, и ограбва само тези, които си го заслужават, като им отнема онова, което те са придобили по нечестен начин.

— Какво знаете за него?

В гласа на Рудолф имаше ярост, каквато тя не очакваше. Лицето му изведнъж се изкриви и тя разбра, че вече го е раздразнила повече от достатъчно и е по-добре да не го предизвиква повече. Стана и пресече стаята, за да остави обратно на масата книгата, която все още държеше в ръцете си.

— В едно можете да бъдете сигурен, братовчеде — обърна се тя към него. — Аз не се интересувам от разбойници и крадци. Много повече мисля за Ставърли, защото моята мечта е да му бъдат възвърнати славата и блясъка, които притежаваше преди. Крайно време е в него отново да се настани главата на нашия род.

— Главата на нашия род съм аз — отвърна високопарно Рудолф. — Ако кажете това на Негово величество може би ще ви послуша.

— А нашият братовчед Лушиъс? — учуди се Пентея. Тя зададе въпроса си съвсем леко, уж между другото.

Знаеше, че не е съвсем разумно и безопасно, ала не можеше да се сдържи на огромното изкушение, което я бе завладяло.

Лицето на Рудолф помръкна и очите му се присвиха в страшна злоба.

— Лушиъс е мъртъв! — не можа да се сдържи за втори път тази вечер младият благородник и думите излетяха с крясък от устата му. — Или ако още не е, скоро ще бъде!

Рудолф рязко се обърна и излезе от стаята. Тя чу как той затича по широката дъбова стълба и заповядва с висок глас на войниците, които с тропане на тежките си обувки влизаха и излизаха от стаите горе, да търсят много внимателно.

Чуваше как се затръшват врати, местят се мебели, дърпат се пердета, как се чука по стените в търсене на тайни скривалища. Изведнъж ѝ стана студено. Възбудата от двубоя ѝ с Рудолф се уталожи и тя си мислеше само за това, че човекът, когото обича, се крие в гората прогонен и отлъчен от своя дом и близките си.

Огънят бавно догаряше, ала Пентея все пак протегна ръце към него. Дълго време остана пред камината. Така я завари Хари, когато влезе в библиотеката.

— Да изгася ли огъня, милейди?

Тя кимна. Възрастният прислужник се наведе към жаравата уж да изгаси пламъка и тихо прошепна:

— Те избягаха, милейди.

— Слава на Всевишния!

Отговорът на Пентея сякаш дойде от дъното на душата ѝ.

— По-добре да тръгваме за Лондон, милейди.

— Да, тук вече няма какво да правим.

Тя излезе от библиотеката в хола. До стълбището видя един войник, който с мускета си разкъсваше копринения тапет.

— Спрете веднага!

Заповедта ѝ беше изречена с повелителен тон. Войникът се обърна и зяпна от изненада.

— Аз изпълнявам каквото ми е наредено — отговори недоволно той.

— Не ме интересува какво ви е наредено — разгневено му каза Пентея. — Спрете тази вандалщина!

— Какво има?

От галерията, опасваща хола на втория етаж, се обади нервния, леко писклив глас на сър Филип. Веднага след това и самият той започна бавно да слиза по стълбите, като стъпваше много внимателно, сякаш се страхуваше да не се подхлъзне. Подир него от една от спалните излезе и Рудолф, който застана до перилата на галерията и погледна какво става долу.

Възмущението на Пентея беше огромно и тя не можеше повече да се владее. В поведението и на двамата имаше нещо, което направо я вбесяваше. Ето го сър Филип, дебел и надут като пуяк, който заповяда на своите войници да направят замъка на дедите ѝ на трески. Другият, Рудолф, го използва за собствените си цели, като предизвиква хайка

срещу човека, който е законният ѝ собственик. Рудолф, който е готов да изцапа ръцете си с кръвта на свой родственик, само и само да задоволи лакомията и болните си амбиции.

— Има твърде много неща, които би трябвало да видите и осъзнаете с глупавия си мозък — каза Пентея с ясен глас.

Тя стоеше сред полутъмния хол. Трептящите светлини на малкото запалени свещи играеха по златната ѝ коса и крехката облечена в кадифе фигурка. Обаче колкото малка и нежна да беше, тя сякаш светеше в тъмнината и излъчваше такава жизненост и енергия, че беше невъзможно да не се вслушат в това, което казва.

— Вие и тези войници нахлухте тук — заяви Пентея, — под абсурден претекст, който не можете да подкрепите с факти. Вие поощрявате тези хора да вилнеят и да рушат този дом, който през всичките тежки и страшни години на републиката остана верен и предан на Негово величество. Брат ми, който сега би трябвало да е господар на този замък и глава на нашия род, бе обесен за това, че поддържаше краля в изгнание. В тази къща почина баща ми — след като си пое дъх продължи тя, — който до последния си дъх остана верен на делото на Стюардите. И каква е благодарността за всичко това? Какво получаваме ние като отплата за годините на страдания и лишения? Вие, без да предложите разумно обяснение или извинение, влизате тук с взлом, без разрешение, без пълномощия и за кратко време причинявате повече разрушения, отколкото са посмели да си позволят армиите на Кромвел през всичките години, които прекарахме под игото на неговата тирания. Отвратена и погнусена съм, че такива неща стават в наше време и то от името на нашия крал. Мога да ви обещавам, че Негово величество ще узнае за това и не вярвам той да одобри този акт на насилие и вандализма.

Когато Пентея млъкна, нямаше никакво съмнение, че дебелото лице на сър Филип и физиономията на войниците, които я слушаха много внимателно, изразяват уплаха. Ала лицето на Рудолф, който бавно се спускаше по стълбите подир сър Филип, бе изкривено, сякаш от презрение.

— Мила госпожице, моля ви да не се притеснявате излишно — каза сър Филип. — Уверявам ви, че нанесените щети са много малки. Само сме претърсили къщата, след като получихме информация, че тя служи за скривалище на престъпници. Готов съм да призная, че от тях

няма и следа и затова съм длъжен да ви се извиня, ако сме ви притеснили или обезпокоили. Искам обаче да подчертая, че не съм влязъл тук без разрешение или пълномощия. Същите ми бяха великодушно предложени от господин Рудолф Вайн. Доколкото разбирам, той е претендент за наследник и следователно може, поне засега, да се смята за законен собственик на имота.

— Няма човек, с който братовчед ми Рудолф да не е споделил убеждението си, че трябва да наследи тази къща и този имот — каза Пентея. — Обаче докато наистина стане такъв, докато кралят уважи молбата му, дотогава неговото разрешение да рушите имуществото на нашето семейство, според мен, е толкова невалидно, колкото безпричинен и поради това безрезултатен, се оказа и вашият обиск.

— Вижте, скъпа милейди, длъжен съм да възразя... — запелтечи сър Филип, обаче Пентея го прекъсна, като му отправи небрежен поклон.

— Лека нощ, сър — каза тя и напусна хола, без да погледне нито него, нито Рудолф.

Отиде в библиотеката, взе шапката си от стола, на който я беше оставила, и излезе на терасата. Видя, че конете чакат там, където беше ги привързал Хари. Зад гърба си чу стъпки и помисли, че това е той.

— Хайде да тръгваме, Хари — каза тя.

Яростта ѝ беше изчезнала и гласът ѝ трепереше от преживяното вълнение. Внезапно усети нечий пръсти върху ръката си и разбра, че това не беше Хари, а Рудолф. Рязко се обърна и смело застана лице в лице с него. Под оскъдната светлина на лунните лъчи видя мрачния израз върху лицето му.

— Няма да ви оставя да си тръгнете така — започна той, — решена да ме злепоставите пред краля.

— И как ще ми попречите да го сторя? — попита Пентея, като мъчеше да се освободи. Той обаче бе по-силен от нея и не я пускаше.

— Има нещо съмнително в тазвечерното ви посещение в Ставърли — продължи той през зъби. — Кълна се, че сте дошли тук да се видите с този проклетник...

Той беше вбесен и забрави всякаква предпазливост. Това ѝ помогна да запази спокойствие.

— Какъв проклетник? — попита тя.

Рудолф прехапа устни. И понеже той мълчеше, тя каза вместо него:

— Ще ви помоля да пуснете ръката ми, братовчеде Рудолф. Учудена съм от вашето поведение днес и това никак не ме прави по-благосклонна към вас.

Рудолф не се подчини, пръстите му още по-силно се впиха в ръката ѝ, а лицето му я изплаши.

— Проклетата да сте за това, че навсякъде си пъхате носа — не се сдържа и започна да ругае той. — Сигурен съм, че сте дошли да го предупредите. Не заради вашето пристигане бяха запалени камините, леглата — ползвани, а огнището в кухнята — покрито с мазнина от продължителна употреба. Тази вечер вие бяхте на вечерята и все пак успяхте да ни изпреварите. Зад всичко това се крие нещо и вие няма да ме излъжете с вашите преструвки.

— Пуснете ме!

Тонът ѝ бе рязък като удар с камшик.

— Ами ако не ви пусна? — каза Рудолф.

— Искате ли да извикам за помощ някой от вашите непохватни войници? — попита Пентея. — Те може би са прости хора, но се надявам да имат поне елементарна почтеност, за да защитят една слаба жена, която не може да се справи сама със силен като вас мъж.

— Вие ме подлудявате — каза Рудолф с пресипнал глас. — Ако се омъжите за мен, ще можете да правите каквото искате с проклетия замък.

Той я притегли съвсем близо до себе си. Със сила и бързина, каквито не подозираше, че притежава, тя направи рязко движение, което го изненада, и той освободи ръката ѝ. Преди да може да я спре, Пентея се спусна към външните стълби на терасата и затича към оградата.

За свое облекчение видя, че Хари вече я чака и конете са отвързани. Без да пита защо тича, той я качи на седлото, а след това яхна своя кон. Сократ затанцува на място от нетърпение. Пентея погледна към терасата и видя, че Рудолф стои там и я гледа. Тя хвана здраво юздите, обърна се към него и звънкият ѝ глас ясно отекна в нощния въздух:

— Бъдете сигурен в едно, братовчеде Рудолф. Аз няма да се омъжа за вас, ако ще да сте единственият мъж в целия свят.

И да беше отговорил нещо, тя не го чу. Отпусна юздите и докосна Сократ с камшика. Конят се впусна в бърз бяг. Следвала от Хари, Пентея летеше по алеята, пръст и камъчета хвърчаха изпод копитата на коня.

Не страхът от преследването я караше да бяга от Ставърли, сякаш всичките сили на преизподнята бяха по петите ѝ. В бързината си дори забрави, че конят на Хари е много по-бавен и не може да следва Сократ. Наслаждаваше се на вятъра, който брулеше лицето ѝ и развяваше косите ѝ. Имаше нещо възхитително и в същото време успокояващо в това, как огромното животно под нея бързаше и сякаш гълташе разстоянието с всяка своя стъпка.

Бесният галоп смекчаваше болката в гърдите ѝ, пропъждаше обхваналите я тревоги и страхове. За известно, време тя можеше да забрави всичко и да помни само, че е свободна. Също като Лушиъс, който се бе изплъзнал засега от своите врагове. Това ѝ носеше почти физическо облекчение.

Пентея знаеше пътя за Лондон и едва след като измина една или две мили се сети, че Хари е останал много назад и тя язди съвсем сама по безлюден път, от двете страни, на който се извисяваха огромни дървета. Огледа се и дръпна юздите на Сократ. Конят леко се подразни, че го възпира. Беше така пълен със сили, както на тръгване от двореца, и се радваше на прекрасната възможност да се налудува на воля по дългия път, вместо възпитано да обикаля парка, както беше правил вече цял месец.

— Спокойно, моето момче, трябва да дочакаме Хари — каза му Пентея и лекичко го потупа по шията, защото той нетърпеливо опъваше оглавника.

Конят капризно пристъпваше насам-натам и се въртеше по средата на безлюдния път. Изведнъж забеляза, че малко по-далеч от нея някакъв конник се показва от сянката на дърветата. Разбра веднага кой е той и сърцето ѝ подскочи, радост заля цялото ѝ същество, тя затрепери от безгранично щастие, каквото не можеше да си представи, че може да съществува. Пентея тръгна към него. Срећнаха се под клоните на огромен дъб. Той протегна ръка и я сложи върху нейната.

— В безопасност ли си, скъпа? Почти щях да обезумея от тревога.

— Нямахте нужда да се притесняваш заради мен — успокои го Пентея, докато очите ѝ му казваха без думи колко ѝ е приятно, че той е тук.

— Тези хора не те обидиха с нищо, нали? — попита той. Тя дори не си направи труд да отговори на въпроса му.

— Рудолф е сигурен, че си бил там и че аз съм дошла да те предупредя — каза тя бързо. — Обаче не може да докаже твърдението си.

— Не трябваше да ги оставяме да ни заварят така — в гласа му прозвуча упрек към самия него. — Станал съм непредпазлив. Беше ми толкова лесно и удобно да живея в Ставърли през цялото време и никой да не подозира, че в къщата има не само плъхове и прилепи.

— Къде ще отидеш сега? — попита Пентея.

— Горите винаги са ме укривали добре — отговори Лушиъс, — а имам и щастието да се радвам на много приятели. Те са скромни хорица и живеят не в дворци, а в колиби, но са готови да разделят с мен всичко, което имат. Мога изцяло да им се доверя, дори да им поверя живота си.

— А аз как ще мога да те намеря? — разтревожи се Пентея. — Дали някога ще се видим пак.

— Това е неразумно и може да ти донесе огромни неприятности — отвърна Лушиъс.

— Нима смяташ, че се страхувам? — възрази му Пентея. — Не ме е грижа за това, което би могло да ми се случи. Аз трябва да те видя и ти знаеш това.

— Нима допускаш, че моето желание се различава от твоето? — нежно я попита Лушиъс. — Докато сме разделени ще мисля за теб всяка минута, всяка секунда. Въпреки това съм сигурен, че поне засега не трябва да се виждаме. Ти нямаш нужда от любим, който е разбойник по пътищата. Бог ми е свидетел, че те обичам с цялото си сърце и душа, ала за какво му е всичко това на човек, когато е оставен извън закона? Даваш ли си сметка, че всеки добър гражданин на тази страна трябва да счита за свой дълг да ме застреля? И че ще бъде богато възнаграден за това, което е сторил?

— О, Лушиъс!

Пентея извика името му, както би извикало едно дете, внезапно обзето от страх и отчаяние.

Той се наведе от седлото, обхвана я с ръце и я притегли към себе си, като леко докосна лицето си до нейното.

— Спомняш ли си как се срещнахме първия път? Как те качих на коня пред себе си и така яздихме до твоя дом, замъка Ставърли.

— Сега чак се сещам, че дори не те попитах откъде знаеш пътя, не се учудих, че знаеш името ми — каза замислено Пентея. — Тогава всичко ми се стори съвсем естествено и нормално. Мисля, че те обикнах от минутата, в която ти надзърна в каляската и ме видя как плача на пода над мъртвия Бобо.

— Аз се влюбих в теб, когато ти слезе от каляската, окъпана в лунна светлина — толкова малка, толкова крехка, същинско дете. Обаче по-прелестно и по-чаровно дете не бях виждал през живота си.

— О, Лушиъс!

Пентея скри лице в дланите си. Не бяха стояли така повече от една минута, когато Лушиъс се обърна.

— Ето го и добрият, верен Хари — каза той. — Трябва да тръгвам, скъпа. Обаче знай, че постоянно ще мисля за теб. Дай ми нещо твое, което бих могъл да нося до сърцето си.

Пентея извади от джоба носната си кърпа, с която Хари бе вързал очите ѝ. Тя беше парфюмирана с жасминов парфюм.

Лушиъс я поднесе към устните си и след като я целуна благоговейно, я прибра внимателно в джоба на палтото. Той още веднъж я привлече към себе си, докосна устните ѝ с нежна целувка и каза:

— Обичам те! Обичам те толкова силно, моя прекрасна Пентея, че с радост бих умрял, защото вече съм изживял най-голямото щастие, което съществува на този свят.

Преди да успее да каже нещо, той я целуна още веднъж и изчезна в тъмнината. Само преди минута беше с нея, а сега потъна без следа в гъстите дървета, които се издигаха като стена от двете страни на пътя. Без да иска Пентея си спомни, че при първата им среща той се движеше по същия безшумен начин.

— Ето ви и вас, Ваше сиятелство. Вече се страхувах, че няма да ме дочакате — каза Хари, който с мъка си поемаше дъх.

— Съжалявам, Хари, обаче Сократ много искаше да се разтъпче, пък аз забравих, че твоят кон не може да го настигне.

— Малко са конете, които биха могли да се сравняват със Сократ, милейди — каза Хари.

Те бавно подкараха конете напред. След известно мълчание Пентея попита:

— Колко души бяха с него?

Той не уточни кого има предвид тя, а веднага отговори:

— Трима, Ваша светлост, и синът ми Джек.

— Значи общо петима — замислено промълви Пентея. — Хубаво е, че не е сам.

— Няма нещо, което те не биха извършили за Негова светлост — каза Хари. — Той е спасил живота на всеки един от тях и те с радост биха умрели за него.

Ето кога Пентея получи отговор на въпроса си към Лушиъс. Сега тя разбра защо той не моли краля за прошка и милост за себе си. Той не искаше да остави на произвола на съдбата тези хора, които бе спасил. Повече от сигурно бе, че останали без любимия си водач, те щяха лесно да попаднат в някоя клопка.

Неговото благородство я трогна до сълзи, ала в душата ѝ се надигнаха отчаяние и безнадеждност. Как би могла да постигне това, към което се стремеше сърцето ѝ?

Докато той беше до нея, цялата и душа пееше от радост. Сега тази, радост постепенно я напускаше. До Лондон имаше още много път и тя внезапно се почувства ужасно уморена. Струваше ѝ се, че вече нищо хубаво не може да я очаква и бъдещето се простира пред нея тъмно и пусто.

По лицето ѝ бавно потекоха сълзи. Тя дори не направи опит да ги избърше. Продължи да язди слепешком в тъмнината на нощта.

ГЛАВА ОСМА

Барбара Касълмейн седеше до прозореца на своя червен салон. Тя представляваше прекрасна гледка. Слънцето светеше през дебелия шестоъгълни стъкла, запалваше кестеняви пламъчета в тъмната ѝ коса и подчертаваше безукорната прелест на бялата, идеално гладка кожа.

Роклята ѝ от блестящ сатен с цвят на мидена черупка бе с такова дълбоко деколте, че дори най-свободомислещите придворни дами на кралицата леко вдигаха вежди. На шията си носеше огърлица от кървавочервени рубини, подарени ѝ от краля след една бурна сцена, към края на която нейната алчност бе надделяла над надеждите му за икономии.

Самият салон, в който се намираше, бе великолепен не по-малко от стопанката му. Картини от личната колекция на краля, мебели, докарани от кралските дворци, безценен обюсонски гоблен — всичко това го превръщаше в разкошен декор за най-екстравагантната жена в цяла Англия.

Изпотеният и уплашен капрал, когото Барбара разпитваше, представляваше странен контраст с цялото това великолепие. Червеният му мундир бе избелял, покрит с петна и протрит по шеговете, ботушите му плачеха за поправка, а ремъците бяха готови да се разсипят на прах от преклонната си възраст.

Ако някой проявеше интерес към неговите работи, той би му казал, че от няколко месеца не е получавал заплатата си, както и всички онези, заедно, с които служи, че храната в казармата е отворителна, а оръжието, с което са екипирани войниците, е безнадеждно остаряло.

Армията имаше драстична нужда от пари. В същото положение се намираше и флотата, чиито кораби гниеха по кейовете, защото адмиралтейството нямаше средства да ги ремонтира и изпрати в морето.

Лейди Касълмейн обаче получаваше толкова блага от кралската хазна, че можеше да си разреши да не се интересува нито от живота,

нито от мнението на нещастния капрал. Тя изтръгваше от него разказ за това, което се бе случило предишната нощ, като се надяваше да използва получената информация за постигането на собствените си цели.

— Продължавайте — подкани го тя, когато несигурният глас на капрала отново замлъкна. — Какво се случи по-нататък?

— Ние влизаме през отворения прозорец, мадам... исках да кажа милейди... и не виждаме никакъв разбойник, само една дама, която седи там.

Очите на Барбара се разшириха.

— Дама! — възкликна тя. — Как изглеждаше тя? Опишете я!

Ала тя не се вслуша в заекващото и неясно описание на капрала, защото вече се досети, кой е седял в библиотеката на Ставърли. Нейните шпиони добре си вършеха работата и всичко, което ставаше в двореца, с малки изключения, ѝ биваше докладвано незабавно. И когато тази сутрин тя научи, че предишната вечер Пентея е отпътувала нанякъде на кон, придружена само от коняря си, и се е върнала на разсъмване, тя моментално задвижи механизма на шпионската си мрежа.

Не бе необходимо да притежава голямо въображение, за да свърже отсъствието на Пентея от двореца с достигналите до нея будещи недоумение известия за несполучливата експедиция на сър Филип Гейдж и Рудолф по залавяне на прочутия разбойник.

Барбара беше твърде досетлива, за да не се усъмни още от самото начало, че интересът на Рудолф към борбата с престъпниците има дълбоко лични мотиви. Тя отдавна бе разбрала, че той премълчава нещо всеки път, когато става дума за правата му върху титлата и имотите на маркизите Ставърли. Богатият ѝ опит в общуването с мъже я бе научил да долавя много добре кога събеседникът ѝ лъже или отбягва да каже истината. Пламенните уверения на Рудолф, че той е единственият останал жив член на семейството, звучаха фалшиво и Барбара се досещаше, че в действителност за Ставърли има друг, по-пряк наследник и претендент, който при някакви обстоятелства би могъл да предяви правата си.

Това обаче не я интересуваше особено и тя не би се намесила в плановете на Рудолф, нито би положила и най-малкото усилие да го разобличи. Тя обаче изпитваше истинско раздражение от растящия му

интерес към неговата братовчедка Пентея. Барбара се беше заклела да отмъсти на графиня Дарлингтън и нейната племенница, беше решена да им плати за обидата, нанесена ѝ от херцогинята в деня на завръщането на краля в Уайтхол.

Барбара много добре знаеше, че отказът на херцогинята на Дарлингтън да се запознае с нея бе чул и видян от много свидетели. Случката се преразказваше с допълнения и украшения и макар че милостта на краля към нея бе възвърнала мястото ѝ в двореца и властта, които бе имала преди брака му, тя добре разбираше, че не са малко онези, които желаят нейното падане и само чакат деня, когато и те ще могат да ѝ обърнат гръб.

Сам по себе си това беше дребен инцидент, ала такова нещо бе се случило за първи път в придворните среди и това я засегна толкова дълбоко, че не можеше да го забрави Барбара беше готова да чака сгодния случай, защото знаеше, че рано или късно ще се натъкне на нещо, което ще ѝ даде власт над херцогинята или Пентея.

От собствения си горчив опит тя знаеше, че в живота на всеки човек винаги се намира по нещо, от което той се срамува и което би искал да скрие от любопитството на хората. Затова не се учуди, когато лакеят, когото беше подкупила да следи апартаментите на херцогинята, ѝ съобщи, че предишната вечер Пентея тайно е напускала двореца. Тя го изслуша внимателно и го възнагради щедро.

— Ще я следиш по-внимателно от всякога — заповяда му тя. — Ако се наложи, поухажвай и слугинята на Нейна светлост. Жените са най-добрият източник на информация.

— Няма да изпусна нищо, милейди — обеща ѝ лакеят. Той нямаше намерение да ѝ каже, че вече се бе опитал да ухажва Марта и за целия си труд бе възнаграден с шамар. Беше хубаво момче и това беше удар по гордостта му, тъй че сега беше готов да шпионира Пентея не само заради заплащането, но и защото смяташе, че е въпрос на чест „да си го върне“ на цялото семейство.

Барбара не се учуди, че Рудолф и сър Филип бяха претърпели несполука в залавянето на Бялото жабо. Тя нямаше високо мнение за организаторските таланти на Рудолф и смяташе, че сър Филип се е прославил със залавянето на престъпници само поради това, че плячката е била по-глупава от преследвача.

Не би могла да си представи нещо по-безсмислено от това, че тук, в този малък свят, където новините се разпространяват много бързо по странни начини и чрез още по-странни вестноосци, сър Филип е уведомил краля за своите планове, преди да започне да ги осъществява. Съдията бе нов в двореца и сигурно още не знаеше, че винаги има вероятност да се намери някой слуга, който да научи за такова нещо от своя господар и да разкаже какво възнамеряват да правят властите на другите слуги, които се събират долу при стълбите. А всеки един от тях може да се окаже приятел или съучастник на крадци, грабител и убийци, които често влизат в града и обират пътниците отвъд стените му.

Следователно нямаше защо да се чуди, че разбойникът, търсен от Рудолф и сър Филип, им се е изплъзнал. Неочакваното бе, че не някой друг, а Пентея е предупредила този човек. И докато капралът напредваше с разказа си, като с мъка подбираше нужните думи, Барбара много лесно си представяше сцената, разиграла се в библиотеката: Пентея се преструва, че е изцяло погълната от четенето, след това при влизането на войниците надава вик на изненада. Рудолф и сър Филип остават разочаровани, след като разбират, че птичето е отлетяло без съмнение през задната врата. И накрая Пентея се нахвърля върху сър Филип за голямо притеснение на всички, които я слушат.

Тя си представяше как войниците претърсват и прерават голямата къща и си мислеше, че само един надут стар глупак като сър Филип би повярвал, че дивечът ще остане в гнездото, след като той и водената от него рота са продънили вратите и прозорците.

Въображението й рисувахе как сър Филип, измамен и разочарован от провала на плановете си, събира войниците и те с маршова стъпка напускат къщата, без да подозират, че в момента, в който й обръщат гръб, тези, които са успели да се измъкнат, най-спокойно се завръщат там. Цялата операция очевидно бе зле ръководена и още по-зле осъществена. Единственият резултат от среднощния марш до Ставърли и обратно бе този, че Рудолф и сър Филип станаха за смях.

Обаче от гледна точка на Барбара тази операция изкара на бял свят много ценна информация. Първото и най-важно нещо, което тя разбра, бе, че прочутият разбойник Бялото жабо се намира в някаква

лична връзка с Рудолф, а второто, че Пентея държи на него, който и да е той, до такава степен, че се е впуснала в извънредно опасно пътуване, за да го предупреди, като по този начин е подложила на риск ако не живота, то репутацията си.

Като заекваше, спираше и започваше отново, капралът най-после завърши разказа си и избърса челото с опакото на дланта си. Той каза на Барбара всичко, което знаеше, и тя разбра, че го е изстискала докрай като гъба и няма какво повече да научи от него. Затова извади три гвинеи от копринената кесия, която стоеше на масата до нея. При вида на огромната за него сума очите му пламнаха от радост. Когато икономът на лейди Касълмейн го бе потърсил и беше обещал, че ако има информация, която интересува Нейна светлост, ще получи добра награда, той бе решил, че може да получи цяла гвинея. Е, може и по-малко, ако това, което каже, излезе не толкова ценно, колкото се предполага. Досега никога през живота си не беше държал в ръце такава сума наведнъж и като си спомни от колко време не е получавал заплата и каква хубава прислужница има в „Трите подкови“, почти изпадна във възторг от това, че изведнъж е станал толкова богат.

Барбара подаде парите на капрала и му се усмихна. Това бе механична, лесно идваща усмивка на жена, която има навик да бъде приятна на мъжете и която автоматично излъчва чар в присъствието на мъж, независимо от социалното му положение.

Тази усмивка, заедно със златните монети, които той здраво стискаше в потната си длан, окончателно срази капрала. Той, както и повечето негови приятели, смяташе, че Барбара е хубавица, макар помежду си да я наричаха „кралската курва“ както и много от жителите на Лондон.

Същевременно капралът, както й много мъже в Англия, смяташе, че кралят трябва да живее сред удоволствия. Той достатъчно бе изстрадал отвъд Ламанша и сега, след като получи властта, Англия вече далеч не беше такава, каквато бе под желязната ръка на Кромвел и неговите привърженици. Тя отново стана добрата весела Англия и поданиците на краля нямаха нищо против той да си поживее весело. Ако искаше да има любовница, тя трябваше да бъде най-хубавата и най-фината сред жените, а Барбара без съмнение беше и едното, и другото.

Имаше, разбира се, и такива хора, които се шокираха от лекомисления, отдаден на удоволствия живот в двореца и обвиняваха за това краля и останалите благородници. Ала капралът не беше от тях и когато Барбара му се усмихна, сърцето му внезапно се преобърна и той се зачерви така, че лицето му пламна до корените на къдравата му коса.

Властта на Барбара над мъжете се състоеше и в това, че тя умееше да ги кара да ѝ служат. Доказателство за това бе именно този млад човек, който в тази минута с радост би умрял заради нея. Стига само поне още веднъж да му се усмихне с тази морна, омагьосваща и изцяло покоряваща усмивка.

— Благодаря ви, капрал, можете да си вървите — каза му Барбара. — Ако се появи нещо, което поискам да узная, пак ще изпратя да ви повикат.

— Благодаря, мадам... милейди... Благодаря ви... благодаря... — повтаряше той, като се кланяше и непохватно вървеше заднешком към вратата.

Беше вече излязъл в хола, а лакеят — тръгнал да го придружи към стаите на слугите, където го очакваше голяма халба бира, когато капралът изведнъж спря и на лицето му се появи необичаен израз. Той мислеше. Това бе нещо, което не правеше твърде често, защото в армията един войник само слуша заповеди и от него рядко се иска да прояви инициатива или да мисли самостоятелно, дори ако се допусне, че той е способен за това. Сега обаче мозъкът му работеше трескаво и в главата му се зараждаше: една мисъл, която го накара да вдигне ръка, с която посочи вратата, през която току-що беше излязъл, и да каже:

— Трябва да се върна.

— За какво? — подозрително попита лакеят. — Господарката нали ти плати?

Капралът кимна.

— Тогава край, разбираш ли? Ако искаше още нещо от теб, нямаше да ти плати. Хайде, тръгвай. Няма да вися тук цял ден заради теб.

Ала капралът си знаеше своето. Той сякаш заби големите си крака в износени ботуши в лъснатия под и повтори:

— Трябва да се върна. Имам да кажа още нещо. Лакеят започна да го разкандърдисва, но без резултат.

Капралът беше взел решение и упорстваше като магаре. Имал да каже още нещо на Нейна светлост и докато не го пуснат при нея за нищо на света нямало да се помръдне от мястото си. Изчерпал всичките си аргументи и изгубил търпение, лакеят отиде на вратата и плахо почука. Докато чакаше отговор, той се обърна към младия човек и му се закани:

— Господ да ти е на помощ, ако тя не желае да чуе това, което ще й кажеш.

След като се чу разрешение, двамата слуги влязоха в стаята. Лейди Касълмейн седеше до бюрото и се готвеше да пише. Не остана никак довольна от това, че я прекъсват.

— Да каже още нещо? — повтори тя. — Бих могла да се закълна, че той няма какво да каже повече, но щом настоява, доведете го.

С тези думи освободи, лакея и се обърна към нахалника. Този път на устата ѝ нямаше усмивка и тя го запита рязко:

— Е, капрал, докладваха ми, че имате да кажете още нещо. Говорете по-бързо, защото нямам много време.

Когато капралът започна несвързания си разказ, раздразнението на Барбара се изпари. Тя се наведе напред и започна да го слуша с все по-голямо внимание. Капралът не беше сгрешил. Това, което той ѝ разказваше, наистина я заинтересува изключително много. Той почувства усилията си истински възнаградени от вниманието, с което тя го слушаше.

— Сержантът беше пиян, казвате? — запита тя.

— Не че беше истински пиян, както ние в казармата разбираме това, милейди — поправи я капралът, — но се бе налял с доста бира и езикът му се бе развързал. Та той беше сигурен, че същият онзи разбойник, дето му казвали Бялото жабо, не е толкова жесток и опасен, както приказват онези, които искат да го хванат.

— Какво друго каза той? — подкани го Барбара. Отговорът беше кратък, защото капралът ме беше майстор на цветисти изрази, с които да украси своето повествование. Той можеше само да повтори това, което бе говорил сержантът в желанието см да направи впечатление на всички, оказали се задно с него в „Трите подкови“.

Разказът му беше несвързан и звучеше доста невероятно.

Тайна венчавка в полунощен час, дуел сред гъста гора, двама души, наети за кочияши, връщащи се пеш към селото си с купчина

гвинеи и карета с коне, захвърлена насред пътя.

— Сержантът направо се закле, че дамата, която вчера беше в онази къща, е същата, която той возил през нощта преди пет години — каза капралът. — Ние не му повярвахме. Аз си помислих, че трябва да ви кажа всичко това, тъй като проявихте интерес към въпросната дама.

— Постъпихте правилно, капрал, съвсем, правилно — похвали го Барбара Касълмейн и отново посегна към кесията с парите си. — Трябва да видя този сержант, искам да поговоря с него. Вие обаче по-добре не му казвайте, че сте били тук. Ако някой ви запита ще казвате, че не знаете нищо. Аз ще пратя при него един от моите хора.

— Да, мадам... милейди... туй е по-добре — запелтечи капралът. Сержантът ще вземе да ме убие, ако научи, че съм разправял за него.

— По никой начин няма да си замесен, капрал — успокои го Барбара и с тези думи се раздели с него.

Веднага след като капралът напусна стаята, тя извика своя иконом. Това беше един дебел и плешив човек с безстрастно лице, когото невнимателният наблюдател би взел за малко глуповат, в действителност обаче той имаше остър и схватлив ум. Служеше на Барбара близо една година и тя вече го ценеше високо, а за многото години служба при нея, които му предстояха, щеше стане незаменим.

Името му бе Оукли и притежаваше вродена склонност към интриги. Служил бе при добри стопани, ала мирният и спокоен живот в провинцията му беше омръзнал. Жадуваше за пълния с превратности и преживявания свят на кралския двор. Той беше препоръчан на Барбара от първия ѝ любовник, граф Честърфийлд, на когото бе направил някаква дребна услуга. И понеже краставите магарета и през девет земи се надушват, каквото и разстояние да ги дели в обществото, Оукли беше се обърнал към лорд Честърфийлд с молба да му намери служба в Уайтхол и го направи с нахалството на човек, комуто дължат услуга.

Графът не би мръднал и малкия си пръст заради когото и да било, ала що се отнася до Оукли реши, че ако го вкара на служба при Барбара, това може да бъде полезно и за самия него. Барбара обаче бе заподозряла истинските му подбуди и наемайки Оукли му бе дала съвсем ясно да разбере, че ако шпионира, това ще бъде само за нея и за никой друг. Отговорът на Оукли бе напълно в съответствие с неговия характер.

„Моята вярност, милейди — бе казал той, — принадлежи на този, който ми плаща.“

Тя съвсем ясно разбра с какъв човек си има работа и започна да му плаща толкова, че да бъде сигурна, че едва ли ще се намери човек, който да му даде повече и по този начин да насочи вниманието му в друга посока.

Оукли притежаваше необикновена способност да кара хората да шпионират. За един англичанин не е лесно да върти интриги, да заговорничи или, което е най-невъзможното, да шпионира сънародниците си. И все пак Оукли съумяваше така да оплете и най-честния и благороден човек, че той започваше да му дава информация срещу заплащане. Успяваше да придума слуги да говорят срещу своите господари, на които са били верни години наред. Той умееше да извлича информация и от такива хора, които при други обстоятелства биха предпочели да изгорят на кладата, но да не кажат нищо. В едни случаи получаваше информацията чрез груб и арогантен натиск, на който не беше възможно да се издържи, в други хипнотизираше жертвата си като змия и прекършваше волята ѝ, след което научаваше всичко необходимо без никакви затруднения.

Разбира се, не друг, а Оукли беше избрал капрала между всички хора, участвали заедно със сър Филип Гейдж в похода към Ставърли, защото беше разбрал от пръв поглед, че да накараш този човек да говори е толкова лесно, колкото да излееш леген мръсна вода в кофа с помия.

Когато Барбара му каза за сержанта и за неговите думи, чути от капрала в „Трите подкови“, Оукли се замисли. В минутите, когато беше спокоен, той приличаше в лицето на папски прелат. С бялата си коса и солидния корем човек трудно би предположил, че по душа този възрастен господин е майстор на шпионската интрига и ако бе роден при други обстоятелства, би могъл с успех да оглави цяла система за международен шпионаж.

— Познавам този сержант, милейди — каза той, когато Барбара завърши разказа си. — С него няма да е така лесно както с капрала. Ако се е разприказвал миналата вечер, това трябва да е било при необикновени обстоятелства. Обикновено той не е от приказливите.

— Доколкото разбрах тези обстоятелства са били количеството бира, което е изпил — рязко се обърна към него господарката му. —

Щом разковничето е в пиенето, не би било трудно да му се развърже езикът ако имаш на разположение достатъчно пиене.

— Струва ми се, милейди — каза Оукли сякаш не я беше чул, — че на сержанта ще му бъде по-лесно да говори с мен, отколкото с вас. С ваше позволение ще се опитам да измъкна от него цялата история по един или друг начин.

Очите на Барбара срещнаха неговите. Начините, по които Оукли измъкваше сведения, биваха различни. Някои бяха най-меко казано толкова неприятни, че тя предпочиташе да не знае за тях.

— Много добре, Оукли — съгласи се Барбара. — Обаче аз искам да знам всичко и то колкото се може по-скоро.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, милейди — спокойно отвърна Оукли и добави: — Както ви е добре известно.

Той се поклони и слънчевите лъчи, падащи от прозореца, осветиха лицето му. Това бе лице на светец.

Барбара пак се обърна към писалището, но вече бе загубила интереса към писмото, което бе започнала да пише. Започна да крачи из стаята, като обмисляше от всички страни това, което беше научила.

Часът вече минаваше три, когато тя си спомни, че Рудолф още не е идвал при нея. Вълна от внезапен гняв се надигна в душата ѝ. Допреди три месеца не минаваше ден, без той да се яви на вратата ѝ, да виси с часове и да чака кога ще го приеме. Беше сигурна в неговата преданост, каквато всъщност очакваше от всички мъже, които познаваше. Рудолф обаче заемаше съвсем особено място в сърцето ѝ.

Тя обичаше хубави мъже, а той беше безспорно най-красивият от всички, които търсеха нейното внимание. Не го обичаше и ако изведнъж умреше, би му отделила не повече от една бегла мисъл. Ала той беше жив и тя подозираше, че интересът му към Пентея не се ограничава само с парите ѝ. Ако ставаше дума за всяка друга жена, Барбара щеше да махне с ръка и да забрави Рудолф. Обаче това, че той — любовникът, удостоен с нейната благосклонност, може да я забрави заради тази, срещу която водеше лична вендета, бе непростимо.

Откачало тя дори искаше да изпрати някой да го повика. След това реши, че той не трябва да подозира, че тя има особен интерес да го види днес. Ако започнеше да го разпитва с подробности за събитията от миналата нощ, той щеше да се досети, че тя има някаква причина за това, тъй като я познаваше по-добре от всеки друг. Не

разбираше и нещо друго. Защо сам не е дошъл при нея, за да ѝ разкаже естествено и не принудено цялата история ако не за друго, поне заради удоволствието да чуе как тя ще го утеши. Допреди два месеца Рудолф споделяше с нея дори и това, че е спечелил или изгубил една гвинея на карти. Сега разбра със сигурност, макар да не бе го забелязала по-рано, че интересът му към нея отслабва и в ума си записа и това в сметката, която трябваше да плаща Пентея.

А в същото това време Рудолф беше с Пентея. И ако Барбара можеше да чуе техния разговор, щеше да сглоби още едно късче към мозайката, която събираше парче по парче.

Пентея седеше на дивана до един отворен прозорец в приемната зала на лейди Дарлингтън и гледаше реката, по която минаваше, голям шлеп.

Рудолф седеше срещу нея на тапициран с кадифе стол с висока облегалка и предпазливо изучаваше с поглед лицето ѝ, обърнато към прозореца. Той много добре усещаше напрежението, което се чувстваше помежду им. Една част от него се разкъсваше от желание да я помоли за прошка, ако е нещо я бе обидил или засегнал. Другата се мъчеше да потисне гнева, раздразнението и разочарованието от това, което, както той подозираше, тя криеше от него.

Лейди Дарлингтън беше вкъщи, когато той пристигна, и разговорът се свеждаше до обикновените учтивости. Най-после за негово облекчение херцогинята заяви, че е уморена и трябва да си почине преди вечерните ангажименти. Той отвори вратата, целуна ръката ѝ за довиждане и след това се обърна към Пентея. Видя, че междувременно тя се бе преместила на дивана, който бе под самия прозорец, и разсеяно гледаше навън, без да му обръща внимание. Това го обезкуражи, макар и в душата си да бе убеден, че под маската ѝ от спокойствие и душевна хладина се крие тревога.

Той премести стола си по-близо до нея и седна. Настъпи дълго мълчание, през което трескаво се опитваше да намери подходящи думи и да започне разговора, който сега, след като бяха останали сами, неминуемо трябваше да засегне събитията от миналата нощ.

— Сигурно сте уморена — започна той.

— Напротив, аз си починах добре, защото спях до обяд — отвърна Пентея.

Тя не се обърна, не откъсна очи от гледката зад прозореца и най-сетне Рудолф сякаш подбуждан от вътрешен импулс стана, намести се на дивана до нея и протегна ръка към нейната.

— Искам да ви се извиня — каза тихо той. Пръстите ѝ бяха студени и тя не ги отдръпна.

— Благодаря.

Гласът ѝ също беше студен.

— Трябва да ме изслушате — страстно каза Рудолф. — Нямам никаква вина за това, което се случи миналата нощ. Имах основания да вярвам, че шайка разбойници използва къщата за свое свърталище. Казах това на сър Филип и от този момент нещата не бяха в моите ръце. Не можех да се откажа от думите си, а и защо ли би трябвало да го правя? За грубостта на войниците и за поразите, които те направиха, няма извинение. Аз обаче бях само неволен участник в един несполучлив опит за арестуване на известен и опасен престъпник!

Пентея дръпна ръката си и най-после се обърна да го погледне.

— Няма нужда да ми казвате всичко това, братовчеде Рудолф. Много добре зная защо отидохте в Ставърли.

Той се зачерви от скрития смисъл на думите ѝ, но очите му продължиха решително да гледат в нейните.

— Ще беше приятно, че всичко това се случи точно вечерта, когато вие бяхте отишли да търсите спомените от миналото в дома на вашето детство — опита да се извини той.

— Прав сте, никак не ми бе приятно — съгласи се с него братовчедка му.

— И докато не се появихме ние, вие бяхте сама, съвсем сама? — попита Рудолф.

— С каква цел ме разпитвате, скъпи братовчеде? — попита Пентея с нескрита подигравка в гласа.

Той с усмивка я наблюдаваше и на устните му се появи съвсем лека, сякаш изведнъж се бе убедил в някакво свое предположение. Пентея седеше съвсем изправена, очите ѝ бяха спокойни, устните също. Обаче вената на врата ѝ пулсираше издайнически и Рудолф забеляза това. Той я гледа дълго време и след това бавно извади от джоба си някакъв малък предмет. Задържа го за малко в шепата си

сякаш изпитваше удоволствие, че го мачка и после го показва на Пентея.

— Може би все пак ще пожелаете да ми обясните ето това? Тя погледна предмета в ръката му и сърцето ѝ подскочи от уплаха. Върху дланта на Рудолф лежеше маска, черна копринена маска с два отвора за очите. Тя не помръдна на мястото си, нито посегна да я вземе, само силно стисна ръцете си, които лежаха в скута ѝ.

— Къде сте я намерили? — попита тя, без да опитва да се преструва, че не разбира какво е това.

— В Ставърли — отговори лаконично Рудолф. — Беше оставена на тоалетната масичка в една от спалните.

— В коя спалня? — попита Пентея.

— В голямата, която гледа към верандата — отговори Рудолф.

Пентея тихо ахна. Това беше стаята на баща ѝ, известна като „стаята на господаря“, защото главата на семейството винаги спеше там. В нея имаше ниша, украсена с тапети, в която бе поставен голям креват със завеси от прекрасна зелена коприна. Балдахинът му беше от красива дърворезба, украсен с щраусови пера, достигащи тавана. От този креват през огромните прозорци можеха да се видят езерото и паркът, а в далечината — и гъстата тъмна гора. Пентея си спомни как веднъж, когато баща ѝ беше болен, тя веднъж го бе попитала не се ли е чувствал самотен, след като не е успяла да прекара следобеда с него. Без да повдига главата си от възглавницата, той ѝ бе отговорил с лека усмивка:

— В тази стая никога не се чувствам самотен. Тя е като наблюдателна кула. Мога да погледна през прозореца и да видя земята, която обичам и която са обичали нашите деди. Виждам как гълъбите се завръщат да вият гнездата си тук, как елените пасат под дъбовете, как яребиците се провират през тревата към житното поле, а лястовичките се гмуркат във въздуха над езерото, от което излитат патици. Кой може да се чувства, самотен, ако вижда и се радва на всичко това, което обича най-много?

Пентея сякаш пак чуваше думите на баща си и виждаше благия израз на очите му. Оттогава тя винаги си мислеше за тази стая като за наблюдателна кула и сега знаеше, че Лушиъс също е лежал върху кревата на своите прадеди и е гледал земята, която обича като тях.

Да, Лушиъс е спал в стаята на господаря. На това място, което бе негово по рождение той е свалял маската си. Тя погледна тази маска в ръката на Рудолф и усети омраза към нея. Тя бе символът на всичко, което я делеше от любимия човек. Отначало малката маска, направена от коприна, беше помогнала на Лушиъс да се скрие от войниците на Кромвел. По-късно със същата услужливост го е криела и от войниците на Негово величество Чарлз II Стюарт.

Тази маска на поставения извън законите разбойник ги разделяше като меч без ножница, поставен между тях. Поиска й се да я вземе от ръцете на Рудолф и да я хвърли далеч през отворения прозорец. С голямо усилие се сдържа и със спокоен глас, който никак не съответстваше на видимия пулс в слепоочието и на шията и каза:

— Колко е странно, че сте намерили маска в стаята на баща ми. Може би в края на краищата не се заблуждавате и къщата наистина служи за приют на някой рицар на нощните пътища.

— С други думи, крадец! — сопна й се Рудолф. — Братовчедке Пентея, не можем ли да си говорим откровено?

— За какво? — невинно попита тя.

Рудолф се поколеба. Не можеше да събере сили да говори открито, да заяви, че желае смъртта на братовчед си, за да наследи титлата и имота. Той беше почти сигурен, че Пентея ако знае кой всъщност е Бялото жабо не отишла в Ставърли, за да го предупреди и спаси от арест. Обаче не можеше да намери сили да каже думите, които го измъчваха.

Лицето на Пентея беше толкова невинно и чисто, а очите й толкова сияйно честни, че той мразеше собствената си алчност, макар добре да съзнаваше, че трябва да преследва целта си докрай. Беше решил твърдо, че Ставърли и всичко, свързано с него, трябва да му принадлежи каквото и да му струва това. Такъв бе характерът му дори в подлостта си той не бе достатъчно силен. Докато се колебаеше, докато търсеше едни думи и готов да ги произнесе, ги заменяше с други, Пентея се наведе към него и взе маската от ръцете му.

— Ще запазя това, братовчедо — каза тя, — освен ако намерите лицето, на която то принадлежи.

Тя стана и преди той да се досети за нейното намерение, отиде до вратата и с бърз поклон му каза:

— Аз също трябва да си почина и ви моля да ме извините.

Преди да може да я спре, тя изчезна, напусна стаята с маската в ръка и Рудолф остана сам с чувството, че по някакъв много фин начин е надхитрен и изигран.

През това време Пентея вече бе коленичила в стаята си и вдигнала маската към устните си.

— Моля те, Господи, пази Лушиъс — молеше се тя с цялото си сърце и душа. — Запази го, защото го обичам толкова много...

ГЛАВА ДЕВЕТА

Рудолф Вайн затръшна вратата на квартирата си след посетителя, който току-що бе излязъл, отнасяйки със себе си последната ценна вещ, която Рудолф притежаваше — комплект златни копчета, украсявали до сега най-хубавото му палто. То лежеше на пода и когато пресичаше стаята, за да седне до камината в единственото кресло, което му бе останало, той ядосано го изрита в ъгъла на стаята. В нея имаше съвсем малко мебели, беше разхвърляно и мръсно, ала Рудолф не забелязваше това. Той се отпусна в креслото и покри лицето си с ръце.

Кредиторите го преследваха неуморно ден и нощ за парите, които им дължеше. В представителните магазини вече не му продаваха на вересия и му се налагаше да дебне за продукти, в по-забутаните улици и пресечки, където лавкаджиите можеха да се излъжат, тъй като все още го оценяваха по външния му вид.

Рудолф добре съзнаваше, че така не може. Да, трябваше да намери отнякъде пари и то спешно. Бе вземал пари назаем от всичките си приятели и този източник бе вече напълно изчерпан. Всичките му що-годе ценни неща отдавна бяха заложили и сега, когато се раздели даже със златните си копчета, в цялата му квартира не бе останало нищо по-скъпо от няколко дребни монети.

Само ако миналата нощ му бе провървяло, сега нямаше да е в това окаяно положение. Обаче късметът му бе изневерил и трябваше да се раздели с последните си златни монети. Раздираше го такава ярост, че му идваше да изкрещи от това, че последната му надежда се бе изплъзнала и той е напълно съсипан.

Единственото, което му оставаше, бе идеята, която непрекъснато се въртеше в главата му през последните няколко месеца — да бъде признат за собственик на Ставърли. Въпреки че Барбара бе обещала да му помогне, а беше молил до пресилване и леля си за това, нищо не се бе променило. Той беше все в същото положение.

Рудолф шепнешком ругаеше краля. По едно време стана и се погледна в пукнатото и покрито с петна огледало.

„Виждаш — каза си той гласно, — лице на един глупак или на най-големия неудачник в Англия.“

Само ако беше проявил достатъчно разум, когато се намираше във Франция, и навреме се бе присъединил към краля, който по това време бе изгнаник, сегашното му положение щеше да бъде много по-различно.

Той бе от онези, които вярваха, че поддръжниците на Чарлз са обречени на неуспех и един Стюарт никога не ще се върне на трона. Тогава изглеждаше невъзможно желязната власт на Кромвел някога да бъде разбита или Чарлз да си възвърне това, което му се полагаше. Ето защо той бе избягвал малобройната група от лоялни, но дрипави привърженици на краля, които бяха потънали в дългове, а понякога дори и гладуваха поради липса на средства, и нямаха никакво положение в обществото. Френският двор фактически се отнасяше към тях като към бедняци, каквито всъщност бяха, и като към хрантутници.

Беше сбъркал! Сега Рудолф виждаше това. Ала как, питаше се той, би могъл да предположи, че местата така бързо ще се разменят и Чарлз триумфално ще се завърне в Лондон? „През целия си живот — мислеше Рудолф — си изпускал успеха по един или друг начин.“

Да започнем с това, че той бе втори син и откакто се помнеше, бе мразил по-големия си брат. Когато Едуин загина в битката при Уотър, Рудолф със зле прикрита радост беше обявен за евентуален наследник на бащиното си положение и имения. Ала той не се разбираше с баща си и лорд Вайн даде ясно да се разбере, че ако синът му не се държи както следва и не се отнася с необходимата отговорност към своите задължения, повече не биха могли да продължат да живеят заедно под един покрив.

Разярен от тези заплахи, Рудолф се скара жестоко с баща си и един ден с изненада откри, че е оставен с нищожна издръжка, а вратите на собствения му дом са затворени за него. Не отдаваше на това особено значение, докато парите му не свършиха. Тогава замина в чужбина, отначало като придружител на един млад и богат негов познат, а по-късно — като куриер на един стар джентълмен със специфични пороци.

И двата му ангажимента не продължиха дълго и Рудолф се видя как все по-дълбоко и по-дълбоко затъва в блатото на безпаричието. В Европа имаше твърде много англичани с подобно благородно потекло, които като него бяха изпаднали в трудно положение, за да може да предизвика някакъв интерес или съчувствие. Успяваше да си осигури някакви мизерни средства за съществуване единствено чрез участието си в дръзки дуели, кражби и съблазняване на жени.

Единственото му преимущество бе представителната външност. Жените се влюбваха в него и само благодарение на факта, че пулсът им се ускоряваше при вида на красивото му лице, той бе успял да се измъкне от няколко затвора и да си осигури по-удобно легло.

Рестаурацията му предостави шанса, който бе търсил. Той взе назаем значителна сума пари от едно френско семейство, което бе убедено, че е горещ и лоялен поддръжник на новокоронясания крал и с натежали от злато джобове, нещо, което отдавна не му се бе случвало, Рудолф пристигна в Лондон. С подкупи и ласкателства той си проби път в дворцовите кръгове и тогава, по една наистина щастлива случайност, успя да привлече вниманието на Барбара Касълмейн.

По силата на обстоятелствата Рудолф бе принуден да прави любов с толкова много жени, че се мислеше за неподатлив на техните чарове, на любовта или страстта. Барбара му доказва, че не е прав и възбуди у него такова силно желание, че той бе готов да изхарчи за нея дори последния си грош. Въртеше се около покоите ѝ и понеже бе красив, а освен това бе авантюрист и добър любовник, Барбара бе благосклонна към него по-дълго време, отколкото отделяше за повечето от любовниците си.

Рудолф обаче съзнаваше, че страстта им вече започва да угасва. Барбара все още можеше да го възбужда, но мисълта му за нея вече не бе онзи огън, който само преди няколко месеца го изгаряше. Вместо това той се хващаше, че мисли за друго лице и други очи, които неотразимо го привличаха в нежните си глъбини. Образът на Пентея толкова често го спохождаше, че дори си бе задавал абсурдния въпрос дали не би мислил за нея дори ако не беше богата. Почти се бе разсмял при тази мисъл, обаче в същото време го обзеха отчаяние и гняв, защото си даде сметка, че не е постигнал нищо по-съществено в ухахването на братовчедката си.

Прислужникът му бе изчезнал преди две седмици, като за компенсация на неполучената за три месеца заплата бе прибрал златния пръстен и подплатеното с кожи вечерно палто на Рудолф. Засега имаше поне къде да спи, но съдейки по заплахите на хазяина скоро трябваше да се лиши и от това.

Трябваше да получи веднага или Ставърли, или Пентея, помисли си Рудолф, а ако е възможно — и двете. Той бе отчаян човек и повече не би могъл да търпи никакво отлагане, независимо колко благовидна бе причината:

Отдръпна се от огледалото. Отиде при гардероба, извади най-хубавото палто, което му бе останало, и го облече. То в никакъв случай не бе толкова елегантно като онова, от което бе отрязал златните копчета досадният търговец на вино, който бе заплашил Рудолф със затвора за длъжници в Нюгейт в случай, че не изплати поне част от голямата сума, която му дължеше.

Въпреки всичко, когато смени обувките и постави едно ново жабо на врата си, Рудолф изглеждаше приемливо елегантен и видът му нямаше да предизвика излишни коментари в Уайтхол. Там щеше да има много хора и въпреки че повечето от тях щяха да са възрастни и според Рудолф ужасно скучни, сред тях щеше да бъде и Пентея, което за момента му беше достатъчно.

Като си помисли за нея, сърцето му заби по-бързо и той реши за своя изненада и не без приятно чувство, че се влюбва. Би било добре да се ожени за Пентея. Не само заради парите ѝ, но и защото я обича. Това щеше да е голям късмет.

Докато вървеше по тесните улички и с труд избягваше прокопаните канавки, пълни с боклуци, Рудолф се впусна в планове за бъдещия си живот в Ставърли с Пентея като своя жена. Когато доближи двореца, той започна да се движи гордо и с такава усмивка, която караше много жени да се заглеждат подире му.

Даже лейди Гейдж, толкоз стара и повехнала, че би било трудно да се повярва, че някога е била млада, стисна ръката на мъжа си в каретата, с която влизаха в двора на двореца и отбеляза:

— Я виж, Филип, това е Рудолф Вайн, племенникът на лейди Дарлингтън. Разрешавам си да кажа, че е едни добре сложен млад мъж. Питам се защо не го доведеш някой път у дома на вечеря.

— Защото няма мозък в главата си — отговори съпругът ѝ. — Не ти ли разправих как ме прати за зелен хайвер с приказките си за разбойници и други такива. И всичко, което открихме, бе една красива млада жена, която четеше книга с някакви стихове до горящата камина.

— Ако питаш мен, само по себе си това е нещо наистина изключително — каза бързо лейди Гейдж. — Едва ли лейди Дарлингтън знае, че племенницата ѝ има навик да язди сама по нощите. Никога не бих позволила такова нещо на моя дъщеря, можеш да бъдеш сигурен в това.

— Слушай, Етел, вече те предупредих, че не трябва да казваш нищо на лейди Дарлингтън — наистина каза сър Филип. — Това, което става, когато изпълнявам своя дълг, не е нито твоя работа, нито на когото и да било друг. Не бих ти разказал това, ако за едно младо момиче не е толкова рисковано да язди през нощта по пътища, които гъмжат от главорези и разбойници.

— Щом мислиш, че е толкова опасно, без съмнение е още по-важно да кажа на лейди Дарлингтън за лудориите на нейната племенница? — не се предаваше възрастната дама.

— Вече те предупредих да не ѝ казваш нищо, абсолютно нищо — ядоса се не на шега съдията.

— Добре де, щом настояваш — съгласи се неохотно тя, — но помни ми думите, че това момиче ще стигне до лош край.

Каретата забави ход. Бяха пристигнали в двореца.

— Съжалявам, но не мога да дойда с теб при лейди Дарлингтън — каза сър Филип. — Аз пък трябва да се срещна с лейди Касълмейн. Не мисля, че ще ми отнеме много време.

Лейди Гейдж изсумтя.

— Да се надявам, че наистина ще бъде така. Бих желала да зная какво иска тази жена от теб. Бих искала да ти кажа, че не ме е грижа дали си сам или не с нея. Обаче ми се струва, че това не е съвсем... безопасно.

Изминаха няколко секунди преди сър Филип да разбере напълно намека на жена си. Тогава си придаде важен вид, сякаш самата мисъл за това, в което тя го подозираше, съвсем не му беше неприятна.

— Дългът си, е дълг, мила — каза той превзето. — В моята работа се налага да разговарям с хора от най-различни обществени

слоеве. Уверявам те, че трябва да ми вярваш — винаги се държа с цялата възможна коректност.

— Бих желала да мога да бъда сигурна в това — отговори рязко лейди Гейдж. — Всички вие знаете, че тази жена няма срам. Самият ти сигурен ли си, че трябва да се подчиняваш на заповедите ѝ, защото лично аз не бих ѝ обърнала никакво внимание.

— Драга моя, ако сторя това, без съмнение ще се озовем на обратния път за Бедфордшир. Забравяш, че лейди Касълмейн, каквото и да си мислиш за нея, се ползва с благоразположението на краля.

— Не съм забравила това — отвърна му лейди Гейдж мрачно — и единственото извинение, което човек би намерил за него, е, че всички мъже стават толкова нерешителни в ръцете на тази безсрамна жена, която не се спира пред нищо, за да постигне собствените си цели. След като самият крал се разтапя пред усмивката на тази развратница, какво остава за теб, Филип?

Сър Филип започна да опипва светлите си мустаци и да придръпва перуката си, за да легне по-стабилно на плешивата му глава.

„Животът не трябва да се състои единствено от работа — помисли си той. И ако работата, би могла да се съчетае с удоволствие, още по-добре.“ Не можеше да очаква Етел да разбере това негово съждение. Тя му беше предана и вярна съпруга в продължение на повече от двадесет и пет години. Въпреки че бяха отпразнували сребърната си сватба точно преди шест месеца, през цялото това време на тяхното съжителство тя никога не го бе разбирала.

Вярно бе, че се ожени за нея, защото баща ѝ тогава беше глава на съдебната и изпълнителната власт в графство Бедфордшир. Тя бе единствената наследница на голямата му и удобна къща, както и на процъфтяващото му имение. Етълфрида още като младо момиче беше слаба и кокалеста, а сър Филип харесваше по-сексапилните жени. „Никой не може да притежава всичко“ — бе си помислил тогава и сега отново си помисли същото. Същевременно си представи дълбоко изрязаните деколтета на тоалетите на лейди Касълмейн, които повече разкриваха, отколкото прикриваха топлите гънки на белите ѝ гърди.

— Филип, ела на себе си! За какво си се размечтал? — стресна го гласът на жена му и върна мисълта му към необходимостта да слязат от каретата.

Веднага след това се разделиха. Лейди Гейдж тръгна наляво към апартамента на херцогиня Дарлингтън, който гледаше към реката, докато сър Филип се насочи към този на лейди Касълмейн, обърнат към личната градина.

Сър Филип отбеляза с похотлива усмивчица, че той се намираше недалеч от личните покои на Негово величество и си помисли доволен, че сигурно е първият толкова проникателен царедворец, който е забелязал този факт.

Лейди Гейдж пристигна пред външната врата на лейди Дарлингтън почти едновременно, с Рудолф Вайн. Докато той сваляше шапката си в ласкателен поклон, когато се приближило нея, съпругата на съдията го дари с усмивката, която тя мислеше, че е съблазнителна. Всъщност при този опит устните ѝ се разкривяваха така, че тя още повече заприличваше на кон.

— Тук ли ще вечеряте тази вечер, господин Вайн? — попита го лейди Гейдж.

— Да, и не зная дали е нужно да ви казвам какво удоволствие ще ми достави това, че вие също ще бъдете сред нас? — отговори Рудолф по най-обаятелния начин.

Вече много години той се придържаше към тактиката да бъде изключително любезен и внимателен с възрастните жени.

Неведнъж бе възнаграждаван за това и сега бе твърдо решен да се хареса на жената на сър Филип Гейдж.

Докато чакаха някой да отвори вратата, той огледа дългата ѝ декорирана с тъмно жълта коприна рокля и каза с възхитен глас:

— Ще ми разрешите ли да ви направя комплимент за роклята? Рядко може да се срещне много интелигентна жена, която при това да знае и как да се облича.

Едва ли би могъл да избере по-удачен подход към сърцето на лейди Гейдж. Тя отдавна смяташе, че си губи времето сред тъпите, скучно живеещи земевладелци и жените им в Бедфордшир. Сама си бе създавала погрешната представа, че е добре образована и си въобразяваше, че ако има възможност, ще събере около себе си мъдростта и гениалността на страната. Сега, превзето усмихвайки се, тя се приближи малко към Рудолф, фиксира го с почти хипнотизиращ поглед и му каза:

— Някой ден двамата с вас трябва да си поприказваме, защото виждам, че имаме много общи неща!

— Ваш покорен слуга — увери я Рудолф, като се чудеше дали няма да може да получи заем от старата жена. Тя бе достатъчно глупава и грозна и нямаше съмнение, че щеше да остане поласкана от интереса му към нея. И после нямаше никак да е трудно да измъкне каквото и да било от нея.

Отварянето на вратата сложи край на размишленията му. Влязоха в освеженото фоайе, оставиха там връхните си дрехи и се отправиха към приемната. Преди да влязат, висок глас оповести техните имена на домакинята, която ги очакваше зад отворената врата.

Няколко души от поканените на вечерята вече бяха дошли и както Рудолф бе предположил, всички бяха възрастни. Видя, че Пентея стои от другата страна на салона и разговаря с архиепископа на Кентърбъри и веднага тръгна към нея.

Рудолф си помисли, че тази вечер тя изглежда прекрасно в дългата си рокля от сребърен бродат, обшит с дребни перли. На шията си носеше наниз от перли, които сигурно бяха твърде скъпи. Обаче дори Рудолф не можеше да мисли за пари, когато погледна Пентея в очите, а тя го поздрави с едва появила се на устните ѝ усмивка.

Повдигна пръстите ѝ към устните си да ги целуне и усети, че те са студени. За първи път му дойде на ум, че може би му е сърдита за това, което се бе случило помежду им този следобед. И тогава усети чувство, което не бе познавал преди — една смесица от обич, уважение и възхищение, което не бе далеч от обожание. Това бе истинско събитие — той, Рудолф, се съобразяваше с една жена!

Усети странно стягане в гърлото и непознато до този момент чувство в сърцето. Страстно му се прииска да препъне коляно и да вдигне края на роклята ѝ към устните си. Твърде скоро обаче това бе заменено от такова силно и непреодолимо желание да я притежава, че бе готов да преодолее всякакви препятствия по пътя си.

Тя бе толкова дребна и крехка, че за момент си помисли как би могъл да я сграбчи в ръцете си и да я застави просто защото беше много по-силен от нея да му обещае това, което той желаше най-много. Докато стоеше, изгарян от тези странни чувства, той бе принуден да мърмори обикновените за тези случаи поздравления и да

наблюдава как устните ѝ произнасят баналните думи, с които му отговаряше.

— Трябва да те видя насаме — успя той най-после да ѝ прошепне така, че никой да не го чуе.

— Защо? — запита тя.

В гласа ѝ имаше хладина, която сякаш го предупреждаваше да не продължава.

— Искам да ти кажа нещо, което се отнася дамо до теб. Хайде като приключи вечерята да се видим някъде, където ти избереш, ала да сме сами.

Забеляза как в очите ѝ светнаха гневни искри, когато му отговаряше:

— Струва ми се, че се самозабравяте, братовчеде Рудолф. Нямам навик да си определям тайни срещи с млади мъже, където и да е.

Думите ѝ го жегнаха и преди да може да се овладее той каза:

— Разбира се, предпочиташ да правиш срещите си в Ставърли.

В отговор тя се изчерви, но очите ѝ не трепнаха. Обърна му гръб и бавно се отдалечи от него, за да застане до леля си.

Той не направи опит да я последва. Вместо това вторачи поглед в нея, като се надяваше, че това ще я смути. Обзе го същото чувство, което изпитваше, когато преследваше дивеч, когато бе сигурен, че жертвата няма къде да му избяга. Докато наблюдаваше Пентея, усети, че го обзема това до болка познато усещане.

Тя може да се опитва да му се съпротивлява, обаче усилията ѝ щяха да са напразни. Той ще започне да я завладява постепенно по такъв начин, че накрая тя ще му се предаде сама. Толкова се бе вгълбил в съзерцаването на Пентея, че не забеляза как, разговаряйки с една приятелка, леля му се бе приближила до него.

Когато я погледна, си помисли, че повече от всякога херцогинята на Дарлингтън прилича на хищна птица: Очите ѝ бяха хлътнали, от което носът ѝ приличаше на човката на една много модна сред аристократите птица, която доставяха от Южна Америка. В бялата ѝ коса бяха вплетени яркочервени панделки, вечерната ѝ рокля бе също червена и на нейния фон кожата ѝ приличаше още повече на пожълтял и набръчкан от времето пергамент. Диамантите около шията и китките на ръцете ѝ не бяха по-блестящи от очите, които хитро и проникателно

го разглеждаха като някакво странно същество, каквото тя никога преди не е виждала.

Що се касае до леля му, съвестта му бе чиста и въпреки това присъствието ѝ го караше да се чувства неловко. Сякаш само с пронизващия го поглед тя проникваше в самия него и откриваше някаква тайна, за която той самият нямаше представа каква е точно.

— И така, какво ще кажеш, Рудолф? — попита го тя бавно с резкия си глас.

Тонът ѝ предизвика у него неловкост и раздразнение, като че ли все още бе ученик.

— Какво би трябвало да кажа, лельо Ан?

— Много добре, знаеш какво — продължи лейди Дарлингтън и като си даде вид, че приема учудването му за истинско, добави: — След като Пентея ти обърна гръб и дойде при мен, очите ѝ едва съдържаха сълзите. С какво си я разстроил?

Рудолф направи жест, сякаш е решил да свали всякаква отговорност от себе си и да каже открито на леля си нещо, което не би могъл повече да скрива.

— Нямам никаква представа с какво моето присъствие би могло да я разстрои, лельо Ан. Не съм ѝ казвал нищо друго, освен това, за което непрекъснато я моля — да стане моя жена. Няма ли да ѝ помогнеш да вземе едно умно решение? Аз я обичам и зная, че мога да я направя щастлива. Освен това нашият брак очевидно ще бъде много благоприятен, тъй като двамата ще можем да съединим онова, което е останало от рода ни, и да възстановим предишната слава на Ставърли.

Рудолф говореше пламенно и реакцията на леля му бе неочаквана за него — внезапно лицето ѝ потъмня, а в погледа ѝ се появи зле прикрита неприязън.

— Пентея може да се омъжи, за когото пожелае — заяви тя. — А що се касае до това, че бракът ви би бил благоприятен, то действително е така, но се отнася само за теб, тъй като очакваш, освен нея да получиш и богатството ѝ.

— Да, но аз ще ѝ предложа Ставърли — изрече гордо Рудолф.

— Който още не е твой — срязва го леля му. — Когато стане, може би ще обсъдим въпроса. Дотогава обаче аз не те причислявам към подходящите кандидати за ръката на Пентея.

Рудолф прехапа устни, като се мъчеше да спре остриите думи, които бяха на върха на езика му. С огромно усилие на волята успя да се въздържа да не й каже нещо обидно. В този момент той мразеше леля си с почти фанатична ненавист. И ако изведнъж се бе строполила мъртва, той би извикал от радост така, че всички да го чуят. Не само лицето й приличаше на бащиното му, но и думите й бяха произнесени със същия назидателен тон, който го караше да кипва от яд и да мечтае за мъст.

В този момент си помисли колко ненавижда всичките си роднини. Леля си Ан с очи, които го пронизваха като свредел и изваждаха на повърхността всичките му най-потайни и хитроумни мисли и чувства. Братовчед си Лушиъс, който стоеше между него и Ставърли. Той го беше мразил още от детските си години. Лушиъс, който бе с няколко години по-голям от него, винаги бе успявал да го накара да се чувства дребен, незначителен и посредствен.

Не можеше обаче да забрави какви приятели бяха неговият брат Едуин и Лушиъс. Заедно с тях Рудолф беше прекарал много от свободните си дни, както и кратко време преди да отидат да учат в Итън, когато бяха имали общ настойник. Независимо че Рудолф бе помалък от тях, те винаги се бяха старали да го приемат като желан и равностоен участник в игрите си. И именно това им старание го бе вбесявало. Омразата му към тях го бе държала буден много нощи, когато кроеше планове как да им покаже своето превъзходство, да направи така, че те да зависят от него.

През целия си живот той бе желал да бъде победител, да бъде най-старшият, най-важният, човекът, когото всички да гледат със страхопочитание, който притежава сила и богатство. Обаче животът не му даде нито едно от тези неща и той дори не можеше да предизвика у хората около него чувствата, които искаше. Майка му го бе обичала, ала даже любовта му към нея бе помрачена от мисълта дали тя не обича повече брат му.

Бе починала, когато бе сравнително млада и той остана на грижите на баща си, чийто любимец бе Лушиъс. Оттогава мразеше всяка дума, която си бяха казали, всеки поглед, който си бяха разменили. Независимо от желанието да бъде обичан, той не бе успял да предотврати отчаяните изблици на гордост. Допуснал бе емоциите

му да омърсят всяко хубаво чувство, да очернят всяка приятелска връзка.

Хората, които го срещаха рядко, преценяваха Рудолф като млад човек с приятна външност, веселяк без особен ум и енергия. Те нямаха никаква представа за урагана, който бушуваше в душата му. Само тези, които го бяха виждали как безжалостно се дуелира с някой, който го е обидил, или колко хладнокръвно преследва някоя жена заради парите ѝ, знаеха, че той притежава стоманена твърдост, която не би могла да бъде сломена или дори смекчена.

И от момента, в който леля му се обърна и на лицето ѝ се появи усмивка, предназначена за друг, по-приятен събеседник, Рудолф реши какво трябва да предприеме. Планът веднага се оформи в главата му. Помисли си, че именно това е решителният миг, в който късметът му се променя напълно, миг, в който щеше да престане да бъде досаден просяк по чуждите врати, а ще се превърне в собственик и господар на всичко, до което би могъл да се добере.

Само веднъж досега се бе почувствал толкова сигурен в нещо — когато бе срещнал Барбара Касълмейн и бе разбрал, че я е спечелил. Бяха се срещнали в Каменната галерия, където всеки можеше да влиза и излиза, когато пожелае и да разглежда великолепните картини или просто да се мотае нагоре-надолу с надежда да срещне някои важни за двора персони.

Всеки слух, всеки скандал и всяка интрига се обсъждаха шепнешком именно в Каменната галерия едва ли не преди да възникнат. След пристигането си в Лондон Рудолф бе превърнал галерията в нещо като ловно поле. Там постепенно разбра кой какъв е при двора и използва докрай всички възможности, които му даваше родовото име, за да завърже полезни познанства.

— Бихте ли простили, че сам се представям, милорд — обръщаше се той към някой известен благородник, — но моят баща толкова често ми е говорил за вас, че съм убеден в желанието му да ви поднеса своите почитания.

— Бихте ли ми разрешили да ви поднеса най-смирено поздравленията си, Ваше благородие — казваше с почтително наведена глава на някоя важна дама.

— А за какво? — бе най-честият отговор, последван от бързия оглед на твърде представителния непознат, който се бе осмелил да я

заговори, като в същото време погледът ѝ не отминаваше високото качество на облеклото му и грациозния поклон, с който я удостояваше.

— За това, че във ваше лице срещам най-красивата жена откакто съм се завърнал в Англия след изгнаничеството си във Франция — декларираше дръзко Рудолф, успял да създаде с тези думи и впечатлението, че е бил роялист, прекосил канала, за да избегне ареста, и следователно да получи своя дял от съчувствието, което се оказва на истинските изгнаници.

Всичките тези похвати обаче се оказаха ненужни при срещата му с Барбара. Тя пресичаше Каменната галерия след някакъв прием, когато той я забеляза, пристъпи напред и започна да наблюдава как се движи — с високо вдигната глава, разкошни тъмни коси. Забеляза и бялата, обсипана с пръстени ръка, стискаща дълга, покрита със скъпоценни камъни палка — бастун — една нова мода, въведена от нея сред дамите от двора. Полите ѝ бяха толкова широки, че хората трябваше да се отдръпват, за да ѝ сторят път, а подир нея притичваше малко негърче с тюрбан, цялото обсипано в скъпоценности като господарката си.

Нямаше човек в галерията, който да не бе зяпнал от възхищение пред гордата и екзотична красота на Барбара. Но там, където другите се отдръпваха назад, Рудолф пристъпи напред. Тя буквално се сблъска с него, ала той дори не направи опит да помръдне. Като размахваше палката сякаш искаше да го измете от пътя си, Барбара високомерно каза:

— Сър, бихте ли позволили, да продължа пътя си? Като надзърна дълбоко в очите ѝ, той отговори:

— Уви, не мога да помръдна, тъй като съм замръзнал на място от възхищение и обожание.

Последната дума бе изречена с толкова дълбок глас, който, като че ли ги отдели от останалите в техния собствен свят. С очи, приковани в неговите, Барбара се поколеба, преди да продължи:

— И кой сте вие?

Въпросът ѝ бе зададен с тих и почти нежен глас. Рудолф не се поклони при представянето си, както изискваше етикетът.

Вместо това каза:

— Един човек, който за първи път вижда как раят разтваря вратите си. Не съм знаел, че на тази земя съществува такава прелест!

Тогава тя се бе засмяла със смях, който ромонеше като планински поток.

— Аз бързах! — промълви тя първото нещо, което ѝ дойде на ума.

— Не това е същественото — отговори ѝ Рудолф. — Има нещо друго, което е от жизненоважно значение.

И сякаш пленена от неговата магия, тя запита:

— Какво е то?

Той ѝ отговори с много нежен и толкова тих глас, че никой не можа да ги чуе. Любопитните очи ги наблюдаваха как излизат заедно, после отбелязаха как той се качи в каретата на лейди Касълмейн, която я очакваше навън. Това бе началото и Рудолф вярваше, че съдбата е насочвала всяка направена от него стъпка, всяка изречена дума.

Съдбата му помагаше и сега. Усещаше как го насочва сякаш той бе пешка във всемогъщи ръце, виждаше всеки ход, който трябваше да направи.

До него архиепископът на Кентърбъри извади часовника от джоба на жилетката си и го погледна.

— Шест часът и петнадесет минути — каза той с леко раздражение. — Чудя се защо вечерята закъснява.

Като че ли в отговор на въпроса му двойните врати в края на дългата приемна зала се разтвориха. Обаче вместо влизащият да обяви вечерята иконом изумените гости видяха сър Филип Гейдж. Той спря, лицето му бе почервенияло от вълнение, а зад него на светлината на свещите в коридора ясно се виждаха няколко войници.

Лейди Дарлингтън, която в момента говореше със съпругата му, отначало не видя войниците. Тръгна напред с пресилена усмивка и му протегна ръка.

— Ето че най-после дойдохте, сър Филип — възкликна тя. — Бяхме започнали да си мислим, че сте ни изоставили.

Тя почти беше стигнала до него, когато забеляза войниците. Погледна изумена първо тях, а след това и сър Филип, който почувствал върху себе си погледа ѝ, започна да става агресивен.

— Съжалявам, че ще ви разочаровам — започна той с висок, властен глас, — обаче съм тук в изпълнение на своите задължения, а не като ваш гост.

— Какво искате да кажете? — попита благородната домакиня.

— Мой неприятен дълг — отговори сър Филип — е да арестувам вашата племенница лейди Пентея Вайн.

— Да арестувате Пентея! — възкликна лейди Дарлингтън. — Никога в живота си не съм чувала нещо толкова абсурдно. За Бога, не бихте ли ми казали, човече, какво толкова е сторила Пентея, О, небеса! Какво, за Бога, че трябва да бъде арестувана?

Сър Филип пое дълбоко дъх и отговори гръмогласно:

— В името на закона я обвинявам в убийството на нейния съпруг, господин Кристиан Драйсдейл!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Пентея седеше обърната към адвоката, с ръце в скута си и със сериозни очи, докато слушаше въпросите, които той ѝ задаваше, и записваше отговорите ѝ с едно дълго перо, което скърцаше, движейки се по хартията.

— Искам да ми дадете възможно най-точно описание на този разбойник, който, както казвате, е спрял каретата около половин час, след като вие и съпругът ви излязохте от църквата, в която бяхте венчани.

Господин Добсън говореше със сух и леко стържещ глас. Той бе слаб мъж с бледо лице. Беше над петдесетте и имаше вид на човек, който никога не се бе нахранил както трябва и чийто гръб бе изкривен от постоянното навеждане над книжа и документи. Това не му пречеше да се ползва с репутацията на най-реномирания адвокат в Лондон и лейди Дарлингтън бе направила щателни проучвания за него, преди да го наеме да защитава нейната племенница.

Той обърна една страница, изпълнена с невероятно изкусно оформен калиграфски почерк, и когато Пентея не отговори, я погледна изпод вежди.

— Описанието, м'лейди — подкани я той.

Пентея пак не отговори. Тя всъщност се чудеше какво би могла да каже. Беше решила, че нищо няма да я накара да даде описанието на Лушиъс, за да не може да се лепне още едно престъпление на неговото име. Чудеше се колко ли е казал човекът, който е извадил на бял свят тази история след толкова години. Дали например е чул Кристиан Драйсдейл като слиза от каретата да се обръща към Лушиъс с малкото му име? Господин Добсън си прочисти гърлото, сякаш мълчанието ѝ го дразнеше.

— Ако Ваша светлост не възразява, бих искал да ѝ посоча, че за това престъпление е от огромна важност да бъде привлечен към отговорност човекът, който всъщност го е извършил. Вие ми казвате, че разбойникът е накарал съпруга ви да излезе от каретата и да се

дуелира с него. Аз, разбира се, не подлагам на съмнение думите на Ваша светлост, обаче трябва да разберете, че ще бъде извънредно трудно този разказ да убеди прокурора и съдебните заседатели в нечия невинност.

— Но това е истината — настоя Пентея.

— Казват, че истината е по-странна от измислицата — отговори адвокатът и за момент лека усмивка изкриви бледото му, почти безкръвно лице. — Ние, разбира се, трябва да кажем истината, а в същото време трябва да направим така, че да звучи правдоподобно.

— Но това е самата истина — възмути се Пентея. — Разбойник... по-точно двама разбойници задържаха каретата и след това единият се дуелира с господин Драйсдейл, в резултат на което той бе убит.

Тя не можеше да се застави да изрече думите „моят съпруг“. Те звучаха прекалено фантастично, прекалено нереално.

— Дуелът, разбира се, не е убийство — каза адвокатът. — Обаче вие знаете, че обвинението, отправено към вас, се различава. Твърди се, че тези мъже изобщо не са били разбойници, ами слуги или главорези, наети от вас, с цел да ви отърват от вашия съпруг, за да можете да получите парите му.

— Това е лъжа — разгорещено отговори Пентея. — Аз се омъжих за господин Драйсдейл тайно по негова молба. Както вече ви разказах, съгласих се да направя това само защото нямаше друг начин, по който да спася живота на брат си. Драйсдейл ме излъга и ме измами. Ала аз разбрах за това едва след като се бях омъжила за него.

— И кой ви предостави тази информация? — попита адвокатът.

Пентея пак млъкеше, защото не смееше да отговори на въпроса. Достатъчно ясно можеше да види колко фантастично звучи разказът ѝ и можеше да съчувства на страха на господин Добсън, че никой няма да му повярва.

Тя знаеше, че би звучало по-достоверно, ако му разкрие, че въпросният разбойник е нейният собствен братовчед. Кой друг би могъл да бъде толкова заинтересован от смъртта на Ричард? Кой друг би рискувал собствения си живот, за да ѝ даде свобода? И все пак, ако тя разкажеше всичко това даже на адвоката си, Лушиъс щеше да бъде разкрит. Тя се страхуваше, че каквото и да каже, ще попадне в капан. И

сякаш усетил малко от вълнението ѝ, господин Добсън каза уморено и отегчено:

— Ако не бъдете откровена с мен, лейди, тогава аз бих могъл да ви помогна много малко. Ако не зная всички факти относно случилото се, вероятността в съда да бъдем изненадани с нещо, което най-малко сме очаквали, е голяма. Нещо, което може да докаже нашата неточност, и по този начин да накара съдебните заседатели да се обърнат срещу вас.

Пентея знаеше, че това, което той казва, е логично, ала знаеше също така, че не бива да разкрива цялата — истина за случилото се през онази страшна нощ преди пет години. Как можеше да обясни какво почувства, когато непознатият разбойник ѝ каза, че Ричард е обесен и тя изплака мъката си на рамото му? Как можеше да намери думи да обясни, че в него бе открила сродна душа, че изцяло и абсолютно му се бе доверила докато той решаваше бъдещето ѝ, а след това я спаси от ужаса и деградацията да бъде съпруга на един садист? Всичко звучеше толкова фантастично, мислеше си Пентея. Господин Добсън имаше право. Нито прокурорът, нито заседателите щяха да повярват дори на една дума от разказа ѝ.

Спомни си ужаса, когато я докараха в Нюгейт. Виковете и смайването на гостите на леля ѝ и възмущението на лейди Дарлингтън идваха към нея отдалеч. Когато Марта донесе наметалото и го сложи върху раменете ѝ, тя разбра, че жената плаче. Самата тя със сухи очи се надигна да я целуне по бузата. Не намери сили да каже каквото и да било. Излезе от покоите на леля си, без да каже нито дума. Като в сън мина по коридорите и стълбите, които водеха към портала на двореца.

По това време на нощта наоколо имаше малко хора, но тези, край които минаваха, гледаха с огромно любопитство. Тя се страхуваше, че може да я прекарат пеша по улиците, защото беше виждала как тълпите се подиграват с арестуваните и даже ги замерват с гнили зеленчуци. Мислеше, че ако с нея се случи нещо подобно, ще умре.

За нейно облекчение на портала чакаше карета, но когато се качи вътре, сър Филип я последва с двама войници, които седнаха срещу тях с гръб към конете.

Когато каретата тръгна, ѝ се стори, че сър Филип се чувства неудобно. Помпозната атмосфера и авторитетът, с които беше разговарял с леля ѝ и гостите, събрани в приемната зала, бяха

заменени с почти извинително смущение. Сякаш тълпата от хора му беше вдъхнала смелост и сега, когато беше сам с жертвата си, сър Филип се превърна в обикновен човек, който бе оскърбил една лейди, превъзхождаща го по своето социално положение.

Трябва да му е било трудно да повярва, че под тази крехка, мила красота на Пентея се крие сърцето на убиец. Сериозните ѝ големи очи, меките ѝ потръпващи устни биха накарали всеки мъж да почувства, че се държи като грубиян. И сър Филип, който изпитваше сърдечна слабост към всички хубави жени, изпита внезапен пристъп на смущение.

Когато бе напуснал покоите на лейди Касълмейн, той имаше въодушевен вид на рицар, готов да отмъсти за извършено злодеяние. Начинът, по който Барбара беше говорила с него, предизвика неговата мъжественост. Обаче сега, след като бе арестувал това момиче, за което му разказаха такива ужасни неща, той имаше усещане, че по невнимание е смачкал с ръце пойна птичка или е измъчвал пухкаво персийско котенце, което е способно на престъпление не повече от едно кърмаче.

Неговото смущение не намаля, когато пристигнаха в затвора Нюгейт. Когато огромните метални врати бяха отключени, в ноздрите им нахлу отвратителна смрад, до ушите им достигнаха плачовете и стенанията на нещастниците, намиращи се зад високите стени.

Пентея не каза нищо, ала при вида на обитателите на Нюгейт лицето ѝ стана мъртвешки бледо. Имаше жени, голи до кръста, които крещяха мръсотии на стражарите или се биеха докато от раните, които си нанасяха с дългите си нокти, не потечеше кръв. Имаше мъже, приковани към стените с вериги, които се бяха впили в крайниците им, причинявайки такива рани, от които се разнасяше отвратителна и непоносима смрад.

Безпорядъкът и тъмнината правеха мястото да изглежда като истински ад. Пентея несъзнателно се притисна към сър Филип, сякаш търсеше защита от човека, който я бе обрекъл на всичко това. Рязко, с глас още по-безапелационен, защото се срамуваше от себе си, сър Филип заповяда на надзирателите да ги отведат в по-добрата част на затвора, където богатите затворници можеха срещу заплащане да останат в по-прилични помещения.

Надзирателката, която отключи вратата, за да им покаже гостната и спалнята, отбеляза, че сте са „достойни за кралица“. Наистина след ужасите, които бяха видели в другия край на сградата, Пентея бе склонна да се съгласи с нея. Ала дори да беше така, малките схлупени помещения с ниски тавани, мънички прозорчета и мръсни, голи стени, действаха потискащо.

— Можете да си поръчвате храна отвън — каза сър Филип сърдито. — Затворничките ще бъдат радостни да ви прислужват срещу няколко шилинга.

— Благодаря — проговори Пентея за пръв път, откакто бяха обявили арестуването ѝ.

— Ще ви бъде, разбира се, позволено да се срещнете с адвоката си утре — продължи сър Филип. — Предполагам също така, че биха могли да се уредят и други посещения.

— Благодаря ви.

Пентея наведе глава и когато отново я вдигна, свали качулката на наметалото си така, че светлината от натопените във восък фитили блесна по русата ѝ коса и откри малкото ѝ бледо лице, върху което бе застинал израз на уплаха. Почти несъзнателно сър Филип пристъпи напред и взе ръката ѝ в своята.

— Не мога да ви опиша — каза той с нисък глас, в който нямаше и следа от предишната му помпозност, — колко много съжалявам, че трябваше да ви арестувам. Може би има някаква грешка, всъщност съм сигурен, че това е така. Затова ви моля още утре сутринта да изпратите за адвоката си.

Хладно и с гордост, която надделя над най-силните ѝ страхове, Пентея издърпа ръката си от неговата и каза:

— Нямам какво да ви кажа, освен че изпълнихте задълженията си.

Погледът му се сведе пред нейния и той се обърна към вратата, където го чакаше надзирателката. С глас, който странно контрастираше с досегашния му тон, той ѝ каза:

— Погрижете се затворничката да има всичко, което пожелае. Ако нещо ѝ се случи, ще съжалявате.

— Не се притеснявайте, гос'дине. Ние винаги се грижим за тия, дет' си плащат.

Тя изрече последните си думи с хрипкав смях и сър Филип измърмори някакво проклятие докато бързаше по дългия тъмен коридор. Надзирателката го проследи с поглед, докато се отдалечи, а после се обърна към Пентея и каза рязко:

— Общо десет шилинга за всяка от стаите, м'лейди, а ако искате да ви донесат собствени мебели, ще платите още. Храната колкото струва и два шилинга за оня, дет' ги носи от кръчмата. Ако пък искате и някоя да ви шета и да ви слугува, това ще са още пет шилинга на ден.

Пентея отвори портмонето, което носеше, и даде на жената две гвинеи. Очите на надзирателката не пропуснаха да отбележат, че портмонето е тежко. Докато ухапваше всяка от тях със счупените си зъби, за да провери дали са истински, от лицето ѝ не слизаше мазната усмивка.

— И какво ще иска за тази вечер нейно височество? Да пратя ли момчето отсреща да купи бутилка вино?

— Нищо не искам — отговори Пентея, — абсолютно нищо. Надзирателката я изгледа разочаровано. Парите звъннаха, когато ги мушна в джоба на роклята си.

— Сега ще ви залостим — каза тя и тръгна към вратата. — Ако искате нещо, викнете. Стига в този шум някой да ви чуе.

Цяла нощ Пентея не заспа. Дори не легна на кревата, защото един поглед върху мръсните одеяла и скъсаните чаршафи бе достатъчен, за да изпита чувство на отвращение. Остана на стола, като се боеше даже да се облегне на твърдата дървена облегалка. Знаеше, че на богатите затворници е позволено да вземат в затвора собствени мебели, но не беше предполагала, че това ще бъде толкова необходимо. Мръсните стаи и стените, за които бе сигурна, че са пълни с паразити, я отвращаваха. Но даже леглото ѝ да бе застлано с най-хубавото бельо и най-меките пухени възглавници, вероятността да заспи бе нищожна.

Тя скоро разбра защо тези стаи се смятаха за едни от най-добрите в затвора — защото гледаха към улицата. Въпреки това воят, крясъците и виковете от килиите бяха такива, че само най-крайното изтощение би могло да я накара да заспи.

Седнала на стола пред незапаленото огнище тя си представяше ясно ужасното положение, в което бе изпаднала. Нямаше представа как е била открита смъртта на Кристиан Драйсдейл, ала бе сигурна, че главната заслуга за това се пада на Барбара Касълмейн.

Сър Филип беше дошъл да я арестува веднага след посещението си в нейните покои. Освен това ако знаеше какво му предстои, съпругата му лейди Гейдж нямаше да се появи на вечерята на леля й. Това беше повече от очевидно, въпреки че не можеше да си представи как лейди Касълмейн бе открила, че Кристиан Драйсдейл е бил убит, а тя, макар и за няколко часа е била негова законна съпруга.

На сутринта адвокатът й донесе по-големи подробности по обвиненията срещу нея, а след няколко дни той имаше и по-тежки новини.

— Открили са трупа на господин Драйсдейл. Последните два дни са го търсили, миналата нощ е бил открит и докаран в Лондон.

— Това имали някакво значение? — попита наивно Пентея. — Те и преди да намерят трупа знаеха, че е неговият.

— Да, защото един човек е дал показания, че е видял как е бил убит — отговори адвокатът. — Обаче трябваше да го докажат, което ще могат да направят сега.

— Човек, който е видял как е бил убит? — попита Пентея. — Тогава показанията са били дадени сигурно от един от кочияшите.

— Така е — съгласи се адвокатът. — Той сега е сержант в личната гвардия на краля и доколкото разбирам, ще бъде главният свидетел на обвинението.

— Значи цялото обвинение се гради само върху показанията на този човек — попита тя.

— Да, вие бяхте арестувана само по негови показания — отговори адвокатът. — Сама разбирате, че това не е съвсем достатъчно, но сър Филип е бил принуден да действа така от една дама, чиято власт в двора често надхвърля границите на почтеността и коректната процедура.

Адвокатът говореше сухо и Пентея разбра, че той не е сред почитателите на лейди Касълмейн.

— Вече съм подал жалба — продължи адвокатът. — Обаче се страхувам, че сега, след като има вероятност обвиненията срещу вас да бъдат доказани, тя да не бъде уважена.

— Разбирам това — тихо каза Пентея.

— Разпитали са също и свещеника, който ви е венчал — продължи адвокатът, като погледна записките си. — Доколкото

разбирам, той е потвърдил, че церемонията е била извършена в полунощ, както е било заявено.

— Не съм отричала това.

— Трудността, която възниква сега, е да се докаже, че този разбойник наистина е съществувал — продължи адвокатът. — Никой не предполага, че сте убили съпруга си собственоръчно. Това би било очевидно невъзможно като се има предвид, че той е бил едър мъж, а вие сте съвсем дребна и слаба. Обвинението твърди, че сте наели неговите убийци и ако това бъде доказано, вашите действия наистина ще бъдат квалифицирани като убийство.

Постепенно, докато той изграждаше случая, Пентея разбра колко хитра и опасна е атаката на лейди Касълмейн. Беше сигурна, че кочияшът е казал истината. Той просто нямаше защо да скрие, че двубоят между двамата е бил всъщност един честен дуел.

Пентея не се страхуваше от това. Щеше обаче да ѝ е трудно да обясни защо е взела парите на Кристиан Драйсдейл. Въпросът за източника на нейното благосъстояние все още не бе повдигнат, ала момичето бе сигурно, че рано или късно ще бъде открито, че бирникът е носел със себе си голяма сума от събраните данъци. Достатъчно бе един по-находчив ум, за да възникнат подозрения относно произхода на нейното богатство. Малко бяха роялистките семейства, които имаха достатъчно средства. А фактът, че имотите на Ставърли са били конфискувани и не са носели никакви доходи, бе известен на всички.

Много бяха тези, които познаваха баща ѝ и брат ѝ и често бяха изразявали учудването си, че е наследила такова състояние. Без да я разпитват направо, те подхвърляха забележки, които ясно показваха любопитството им.

Беше само въпрос на време преди обвинението да представи всичко съвсем правдоподобно и логично. Кристиан Драйсдейл, възрастен бирник, се влюбва в красивата дъщеря на един от благородниците, когото редовно посещава. Той ухажва момичето и понеже тя се страхува да каже на близките си, че желае да се омъжи за него, се съгласява да избяга посред нощ. Нейният интерес към него обаче е бил насочен към богатството му, което тя е искала да заграби. Затова наема убийци, които, след като измъкват младоженеца от каретата веднага след сватбената церемония, го убиват с нож и помагат на младоженката да избяга с парите му.

Но каквото и да кажеше, каквото и да ѝ се случеше, каквото и присъда да получиеше, Пентея бе решила, че с нито една дума или действие няма да разкрие кой е мъжът, спасил я от живот, който би бил по-лош и от смъртта, мъжът, когото тя обичаше с цялото си сърце.

— Описанието на този разбойник, милейди — настоя адвокатът отново. — Висок ли беше или нисък?

— Не си спомням — излъга Пентея.

— Какви дрехи носеше?

Пентея пак поклати отрицателно глава.

— Не може да сте забравили и цвета на палтото му? — запита я господин Добсън.

— Страхувам се, че съм забравила — заекна Пентея. — Освен това аз бях толкова изплашена, че изобщо не го гледах.

Адвокатът остави перото с такова движение, което показваше, че ако бе реагирал в съответствие с чувствата си, би го захвърлил на пода от отчаяние.

— Обвинението твърди — започна след кратка пауза той и гласът му бе леден, — че докато са копали гроба за тялото на мъжа, който е бил ваш съпруг, вие сте се оттеглили в гората с този мъж. Останали сте там с него дълго, а когато сте се появили на поляната, ръката ви е била върху неговата.

— Аз... аз не си спомням това — заекна Пентея.

— Влязохте или не в гората с този мъж? — попита господин Добсън с изчерпващо се търпение.

— Аз... аз не си спомням.

— Лейди Пентея, вие не ми казвате истината — извика адвокатът. — Не мога да твърдя, че разбирам защо искате да защитите този човек, защото повече от очевидно е, че правите именно това. Видели сте го, разговаряли сте с него и сте били заедно в гората и въпреки това твърдите, че не си спомняте нищо за външността му. Сигурен съм, че зад отказа ви съществува някаква причина и ви моля каквато и да е тя да ми се доверите, защото без истината сме абсолютно загубени.

Пентея стана.

— Има нещо, което бих искала да ви кажа, господин Добсън — заговори тихо тя. — Предполагам, че ще помислите, че съм неблагодарна и може би малко луда, обаче ви уверявам, че не съм нито

едното, нито другото. Аз просто правя това, което мисля за правилно. Господин Добсън, нямам нужда от вашите услуги.

Адвокатът я изглежда с крайно изумление, после каза рязко:

— Трябва ли да разбирам, че предпочитате да наемете друг адвокат?

— Не, не — бързо каза Пентея. — Вие направихте всичко, което е възможно да се направи за мен. И, повярвайте ми, много съм ви благодарна за усилията, които положихте. Обаче реших, че на процеса не желая да бъда защитавана от никого. Ще се опитам сама да отговоря на въпросите, които ми бъдат поставени от многуважавания съд.

— Вие сте луда! — извика адвокатът.

— Страхувах се, че ще си помислите точно това — отвърна Пентея. — Но това е решението ми. Ще се явя на процеса и ще се защитавам с всички сили.

— Но... но това е невъзможно — запелтечи господин Добсън.

— Нали законът го позволява? — попита тя.

— Законът го позволява, обаче само един лунатик може да реши да действа по този начин — продължи да ѝ възразява той.

— Значи ме мислите за лунатичка — каза Пентея и се усмихна за първи път. — Обаче аз ви уверявам, че това е най-добрият изход. Не мога да отговоря на въпросите, които ми задавате, не мога да направя това, което искате от мен. Затова не бих искала да ви въвека в нещо, което от ваша гледна точка е обречено на провал от самото начало.

Господин Добсън шумно затвори бележника си и каза:

— Лейди Пентея, съжалявам за вашето решение повече от колкото бих могъл да изразя това с думи. В същото време не мога да не призная, че сте права. Защото ако не ми кажете това, което ми е необходимо, за да приготвя защитната си пледоария, наистина ще е по-добре сама да поемете делото си. Освен това има шанс вашата красота, ако бих могъл да отбележа това, без да сметнете, че съм непочтен, да убеди заседателите по-успешно отколкото процесуалните аргументи. Както и да е, бих искал да ви пожелаая късмет и да ви кажа, че ако имате нужда от мен или промените решението си, аз съм на вашите услуги.

— Благодаря ви, господин Добсън.

Въздъхна с облекчение, когато вратата се затвори след него. Беше ѝ трудно да вземе това решение, въпреки да знаеше, че е

абсолютно права. Сега изпита облекчение и необяснима свобода.

Щеше да се яви на делото сама, без да се страхува, че с всяка произнесена пред адвоката дума залага капани сама на себе си.

Разхождаше се нервно из стаята, сякаш я измерваше със стъпките си. Щеше да ѝ е по-леко ако делото се състоеше веднага. Тогава щеше да знае, че най-лошото е свършило и присъдата ѝ е произнесена. Най-трудно и нетърпимо бе очакването в тази килия на това, което предстоеше да се случи с нея.

Знаеше каква ще бъде присъдата ѝ, ако победят доказателствата на обвинението. За момент покри лицето си с ръце. Помисли си каква страхливка е. Тогава си представи как Ричард бе посрещнал смъртта с усмивка на уста и с молитва, отправена към Всевишния за успеха на своя крал. Знаеше, че не може да е смела колкото него, че се страхува не от смъртта, а от собствения си страх.

Чудеше се дали докато е бил затворен преди процеса си Ричард е изпитвал това, което чувства сега тя. Той обаче не е бил принуден да чака дълго. Бе научила, че е прекарал само два дни в затвора, преди да бъде отведен на ешафода в Чаринг крос. Понякога в тъмнината на нощта на Пентея ѝ се струваше, че Ричард стои до нея.

Тя шепнеше името му, опитвайки се да изпрати духа си да го търси, за да може да се увери и успокои, че той е добре там, горе на небето. Какво ли имаше зад портите на смъртта? Безброй пъти си бе задавала този въпрос, който си бяха поставяли мнозина преди нея! Наистина ли душата умираше заедно с тялото или продължаваше да живее по-пълно и по-красиво отколкото на земята.

Пентея се молеше докато самите думи ставаха безсмислени и всичко в нея се превръщаше в едно болезнено желание за мъдрост и за разбиране на Бога. През целия си живот тя беше казвала молитвите си, бе ходила на църква и бе превъзнасяла Създателя по начин, който смяташе за адекватен. Чак сега обаче разбра колко малко е разбирала смисъла на думата „молитва“. Чак сега цялото ѝ същество умоляваше Всевишния за утеха. Чак сега осъзна, че молитвата не е просто изричането на думи, а едно от най-светите неща, в които човек влага цялата си душа. Тя се молеше и молеше, а отговор все не получаваше. Понякога се чувстваше напълно изоставена, забравена както от небето, така и от хората.

И все пак докато крачеше в малката килия изпита удовлетворение, че е проявила достатъчно сила на духа, за да освободи адвокатата си. Тя знаеше, че по този начин отправя предизвикателство към всички. Защото нито господин Добсън, нито леля й, нито някой друг ще разберат нейните мотиви. И въпреки това го бе направила! Значи не беше чак такава страхливка. В този момент разбра, че каквото и да й се наложеше да преживее, ще има достатъчно смелост да се държи достойно.

Когато след малко вратата на килията се отвори и надзирателката въведе при нея лейди Дарлингтън, лицето й бе спокойно, а очите излъчваха нова светлина. Пентея се хвърли в обятията на леля си. След като нежно се целунаха, те седнаха една до друга, хванали здраво ръцете си.

Лейди Дарлингтън беше изпратила в затвора мебели, килими, спално бельо и други неща. Въпреки че изглеждаше различно, това все пак бе килия, в която държаха Пентея под ключ, и както за възрастната дама, така и за младото момиче това бе деградация, много по-неприятна от физическите несгоди.

— Как си, скъпа моя — попита нежно лейди Дарлингтън.

— Нормално, скъпа лельо Ан — отговори Пентея. — Виждам обаче, че ти не си се грижила за себе си. Изглеждаш уморена и роклята ти е по-широка, отколкото последния път, когато я беше облякла.

Херцогинята беше страдала дълбоко от ареста на любимата си племенница. Ако не с друго, лейди Касълмейн вече си беше отмъстила с това, че вдовицата се състаряваше и с всеки изминал ден ставаше по-изсъхнала, по-набръчкана и с огромни тъмни сенки под очите, от притеснение и безсънни нощи.

Понякога Пентея се питаше защо леля й трябва да бъде наказана така жестоко за нещо, от което нямаше ни най-малка представа. Безсилието на възрастната дама да предотврати отмъщението, което лейди Касълмейн бе стоварила върху Пентея, я изтощаваше и подкопаваше здравето й.

— Хайде да не говорим за мен — предложи лейди Дарлингтън. — Имам новини за теб. Току-що идвам от разговор с лорд — канцлера. Ако адвокатите ти не пледират за отлагане, твоят процес е насрочен за следващата седмица.

— Аз нямам адвокати.

Пентея каза думите съвсем тихо и преди леля ѝ да успее да възрази, се опита да ѝ обясни защо предпочита да се защитава сама. Това не беше лесно. От една страна, не можеше да ѝ довери цялата истина, а от друга, херцогинята настояваше да промени решението си и да извикат отново господин Добсън. Младото момиче настояваше на своето и накрая лейди Дарлингтън трябваше да отстъпи.

— Ще се радвам, когато всичко свърши, независимо как — каза ѝ Пентея. — Това очакване е непоносимо. Когато се стъмни и затворниците започнат да крещат, чувствам, че ще полудея. Надзирателите се напиват и се бият под прозореца ми, когато се връщат от кръчмата.

— Никога не съм си мислила, че ще видя това място отвътре — тъжно каза лейди Дарлингтън. — След като виждам какво представлява, започвам да си мисля, че нещо непременно трябва да се направи за тези бедни нещастници. Естествено е, че когато не спазват законите на страната, нейните граждани трябва да бъдат затваряни. Обаче повече от сигурно е, че тези места не следва да са толкова занемарени и зле поддържани, че да застрашават живота им.

Пентея кимна в знак на пълно съгласие.

— Така е. Надзирателката ми каза, че не по-малко от шестдесет и трима души са болни от треска.

— Да се молим на небесата да не е нещо по-лошо — бързо каза лейди Дарлингтън. — В такива места често върлува и чума.

— Не се страхувай за мен — успокой я младото момиче. — Аз се виждам само с двете жени, които идват да чистят стаята, а те са напълно здрави и не са от онази част на затвора, където е избухнала епидемията.

— Ще ти донеса благоуханни билки, които да гориш — каза загрижено лейди Дарлингтън. Също портокал и шипки с карамфил. И двете предпазват от зарази. Сега да ти съобщя новини от нашите приятели. Те непрекъснато се интересуват за теб. Нейно величество ме помоли да ти предам, че се надява справедливостта да възтържествува и че ще бъдеш свободна да се върнеш в Уайтхол и да поемеш задълженията си.

— Моля те, благодари от мое име на Нейно величество — помоли трогната Пентея.

Беше типично за фината, добра малка кралица да вярва в най-доброто, си помисли тя. Сякаш четейки мислите ѝ, лейди Дарлингтън добави:

— Нейно величество се отнесе много справедливо към случилото се, дете мое. Няколко души от двора се обърнаха към нея с предложението да ме освободи от задълженията ми при нея заради скандала, свързан с твоето име. Тя обаче е непреклонна и до приключването на делото е готова да вярва в твоята невинност.

— Дали някой е казал на Нейно величество, че зад всичко това стои лейди Касълмейн? — попита Пентея.

— Разбира се — отговори леля ѝ. — Всички в двореца знаят колко доволна бе тя от това, че успя да си отмъсти и на двете ни. Толкова е нагла, че си позволява открито да те нарича „убийца“.

— Не мислиш ли, че ѝ отделяме много повече внимание, отколкото заслужава? — попита с отвращение Пентея.

Благородната дама веднага промени темата. Започна да изрежда близки и приятели, които ѝ изпращат поздравите си. По едно време я погледна по-особено и каза:

— Рудолф идва да ме вижда всеки ден. Моли ме да му позволя да те посети. Казва, че многократно се обаждал, ала ти си отказвала да го видиш.

— Вярно е — отвърна Пентея.

— Има още нещо, което ме помоли — продължи лейди Дарлингтън с притеснение. — Поиска от мен да те склоня да се омъжиш за него преди процеса. Неговото най-голямо желание било, независимо от всичко да бъде до теб.

Пентея замълча. За момент си помисли, че може, би Рудолф наистина я обича и постъпва благородно. Логиката обаче се възпротиви на това и тя видя повече от ясно какъв е мотивът за ухажването му в този момент. Ако тя оцелееше, той щеше да бъде съпруг на богата жена. Ако получеше присъда за убийство, щеше да бъде същото. И в двата случая щеше да стане богат човек и по този начин най-после мечтата му щеше да се превърне в реалност.

Пентея реши да не споделя тези подозрения дори с леля си. Вместо това тя ѝ каза съвсем тихо:

— Трябва да поблагодарите на братовчеда Рудолф за неговото предложение, обаче не смятам, че моментът е подходящ за сватба.

— Бях сигурна, че ще кажеш точно това — възкликна лейди Дарлингтън с нотка на облекчение.

След като си поговориха още малко херцогинята стана да си ходи. Когато прегърна племенницата, старата дама имаше такъв окаян вид, че Пентея се почувства задължена да я успокои, вместо да стане обратното.

Лейди Дарлингтън ѝ остави кесия с пари, защото се оказа, че разходите в затвора са много по-големи отколкото можеше да допусне. Ако затворникът беше платежоспособен, можеше да получи всичко, каквото пожелае. Пентея разбра, че всичко може да се купи с достатъчно много пари.

Двете жени, които чистеха стаята, ѝ разказваха за другите затворници. Сърцето ѝ се сви от жалост, когато научи, че една затворничка е родила близначета, които не е имала в какво да повие. Друга старица била в затвора само защото откраднала една ябълка. Тя била почти сляпа и ритнала лежащата върху паважа ябълка, без да види, че е изпаднала от сергията пред някакъв магазин. След това я завлекли в затвора и понеже нямала нито стотинка, трябвало да дели килията с още три жени, едната, от които е побъркана и прикована с верига към стената, за да не се нахвърли върху останалите по време на някой от пристъпите. Пентея плати, за да преместят старата жена в отделна килия, изпращаше по-добра храна на много от жените в затвора.

Момичето се огледа, бързо взе кесията и я скри в дълбокия джоб на роклята си. В Нюгейт не само затворниците имаха сръчни пръсти. Когато ставаше дума за пари или друга ценност, на надзирателите също не можеше да се вярва.

Тъкмо бе седнала в донесеното от леля и кресло и се бе зачела в една книга, когато вратата се отвори и влезе надзирателката. Подаде ѝ някакъв плик и заговори тихо с беззъбата си уста:

— Един господин ми даде т'ва. Хубаво, че ми плати повече от добре. Иначе, да бъда проклета, ако се бях съгласила да изкачвам стъпалата дотук по това време.

Дъхът ѝ миришеше на джин и тя се блъсна в един от столовете. Пентея взе бележката и се зачуди от кого ли е. Ала който и да ѝ бе писал, сигурно е платил солидна сума, за да накара надзирателката да ѝ я донесе. Следобед по-голямата част от работещите в затвора се

отправяха към кръчмите. И когато се напиваха достатъчно, както нейната надзирателка в момента, отиваха в стаите си и нищо не бе в състояние да ги разбуди. Към задълженията си се връщаха чак в ранните вечерни часове.

Надзирателите бяха пълни и абсолютни властници над затворниците. Фактът, че много от затворниците не бяха пребивавани до безсъзнание всеки ден се дължеше повече на мързел, отколкото на чувството им за почитеност. Както и да е, в Нюгейт царяха ужасяваща бруталност и насилие.

Надзирателката затръшна вратата след себе си и Пентея чу тежките ѝ, нестабилни стъпки, които заглъхваха по коридора. Чак тогава погледна писмото, което държеше в ръката си. Внимателно счупи восъка, с който беше запечатано. После бавно разгъна листа. Сърцето ѝ изведнъж подскочи в гърдите, кръвта нахлу на алени потоци в пребледнялото ѝ лице.

Бе виждала този почерк два пъти преди това и никога нямаше да го забрави. Пръстите ѝ започнаха да треперят, ала не от страх, а от радостта, която я обземаше. Лицето ѝ се оживи, очите заблестяха от възбуждение докато четеше и препрочиташе думите, написани от човека, когото обичаше с цялото си сърце и душа.

„Не се страхувай, сърце мое! Винаги най-тъмно е преди зазоряване.“

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Съдебната зала беше претъпкана с народ. Когато Пентея влезе, придружена от двама пазачи, тя видя море от лица, които плуваха пред погледа ѝ в някакъв страшен кошмар, и впити в нея стотици очи, които сякаш непрекъснато се рояха. С огромно напрежение на волята тя потисна желанието да вдигне ръце пред лицето си и да се укрие от ужаса да стои пред всички тези безделници и любители на забавления, дошли тук само за да прекарат по-интересно времето си.

Гордостта ѝ помогна да се овладее. Тя вдигна глава и с високомерен вид се насочи към отреденото ѝ място. Беше положила много усилия за външния си вид. Докато се намираше в затвора, тя бе видяла колко лесно се занемаряват жените, когато са обзети от страх. Опърпани и изпоцапани, те сякаш получаваха някакво удовлетворение или утеха от това, че в своето нещастие са занемарили самите себе си. Беше помолила леля си да ѝ донесе една от най-хубавите рокли от бледосиня коприна, обшитата по ръкавите и деколтето с разкошна дантела. За нейна изненада роклята ѝ бе донесена от Марта. Те се срещаха за първи път, откакто Пентея беше в затвора, и спонтанно обзелата я радост само при вида на Марта срина железния самоконтрол, с който успяваше да овладее своите чувства. Когато се спусна да прегърне вярната си прислужница в очите ѝ имаше сълзи.

— Марта! Марта! — извика тя. — Колко се радвам да те видя! Не вярвах, че ще те пуснат, защото съгласно наредбите тук могат да ме посещават само роднини.

— Това струваше на Нейна светлост няколко жълтици — отвърна Марта! — Ако искате да ви кажа истината, м'лейди, щях да предпочета да ги дам от собствения си джоб, вместо да пропусна възможността да ви видя.

Ръцете на Марта трепереха, сълзите се стичаха по бузите ѝ.

— О, м'лейди — изхълца тя, — само като си помисля, че това трябваше да се случи точно на вас!

— Моля те, Марта, недей да плачеш — успокой я Пентея. — Прекалено съм щастлива, че те виждам, и не искам радостта ми да бъде помрачена от твоите сълзи.

Марта избърса очите си.

— О, м'лейди, това е, защото ужасно ме е страх за вас. Никой в двореца не говори нищо друго, освен за вашето дело. А тези надуты лакеи на лейди Касълмейн предричат, че за вас нямамо никаква надежда. Разправят, че срещу вас извадили много работи.

— Не се страхувам, Марта — тихо каза Пентея. За миг замълча и след това, сякаш преодоляла някакво колебание, продължи: — Братовчедът Лушиъс ми изпрати писмо и затова съм толкова спокойна.

— Негова, милост ви е писал?

Сълзите на Марта изведнъж секнаха и тя зяпна от изненада.

— Да, така е. Предадоха ми една бележка от него.

Марта плесна с ръце.

— Казах му аз на стария Хари, че Негова светлост ще намери начин да ви утеши — възкликна тя. — Нали точно той уведоми Негова светлост, че сте в затвора.

— Така си и помислих — каза Пентея. — О, Марта, дано да не извърши нещо необмислено. Собственият му живот е в такава опасност. Дано не го подложи на допълнителен риск, за да спаси моя.

— Вярвайте на Негова светлост — успокой я Марта. — Не бяха малко хората, които се опитваха да го заловят през последните години. На всички котка им мина път. А той е отървал от бесилото толкова мъже...

Марта внезапно млъкна и ужасена затвори устата си с ръка. Тя гледаше Пентея изплашена до смърт от това, което за малко не се изпусна да каже. Обаче видя, че господарката ѝ се усмихва.

— Няма нищо, Марта. Много добре зная каква ще бъде присъдата, ако обвинението спечели процеса. Както ти самата каза, Бялото жабо е спасил много мъже от бесилото, така че сега може да е дошъл редът и на една жена.

— Какво ще стане с вас, м'лейди? Знаете ли какъв живот ви чака, ако той ви спаси и отвлече? Ще бъдете, гонена и преследвана от всеки, който реши да вдигне ръка срещу вас.

— Ако той е до мен, няма да има от какво да се страхувам — хладнокръвно отговори Пентея.

— Често си мисля, че ако бях до Джек, никой нямаше да може да ме уплаши — каза Марта бавно. — Обаче както е тръгнало...

Тя въздъхна и се зае с кутията, която бе донесла със себе си. Пентея известно време наблюдава как слугинята изважда синята рокля и ѝ каза спокойно:

— Разкажи ми нещо за Негова светлост, Марта. Не зная за него почти нищо, освен това, че е най-чудесният мъж, когото съм срещала през живота си.

Лицето на Марта грейна.

— Същото разправя и моят Джек, м'лейди, и всички, които го познават. Той наистина е голям джентълмен и е толкова жестоко, че трябва да води този див живот.

— А знаеш ли защо е станал бандит и разбойник? — попита изведнъж Пентея.

— Разправят, че е спасил живота на краля след битката при Устър — отговори Марта. — Малцина са обаче тези, които знаят какво точно е станало. Нашият милорд никога не говори за себе си. Все пак тези, за които той толкова мисли и се грижи, когато са в беда, не намират достатъчно хубави думи да го похвалят.

Пентея леко се усмихна.

— Колко добре разбирам всичко това — каза тя, — защото съм го срещала само два пъти и все пак чувствам, че той е съвсем различен от другите мъже, които познавам.

— Същото разправя и старият Хари — съгласи се Марта.

— Той знае негова милост от съвсем мъничък. Тогава го наричали малкия господин Лушиъс и всички в имението на баща му го обичали. Винаги имал добра дума за всеки, който работел при тях. Грижел се за всеки изпаднал в беда. Не разрешавал да се държат зле с животните... О, много са приказките, които старият Хари разправя за него. Трябвала го помолите, той може да ви разкаже толкова много неща.

Ръката на Марта пак се залепи на устата ѝ, когато се досети, че може би Пентея никога повече нямаше да види Хари и да говори с него. Тя падна в краката ѝ и извика:

— О, м'лейди, м'лейди, те не трябва да сторят това с вас, не трябва! С радост бих умряла вместо вас!

— По-тихо, Марта, по-тихо — каза ѝ Пентея. — Не знаем дали ми предстои да умра. Освен това забрави ли Негова светлост? Той може би ще ме спаси, както е спасявал и други хора.

— Не друг, а той е убил и господин Кристиан Драйсдейл, нали м'лейди? — тихо попита Марта.

Пентея инстинктивно се огледа, сякаш някой можеше да ги чуе.

— Внимавай какво говориш — каза тя много тихо.

— Аз внимавам, м'лейди — увери я Марта. — Като слушам обаче лъжите, които разправят за вас, се сетих, че човекът, който ви се е притекъл на помощ, е бил Негова светлост.

— Ти може и да си се сетила — строго ѝ каза Пентея, — ала никой друг не трябва да знае това. Обещай ми, че ще пазиш мълчание и няма да кажеш никому нито дума.

— Обещавам ви, милейди — отговори Марта. — Споменах за това само защото онази нощ, когато тръгнахте за Ставърли да го предупредите за войниците, които отиват да го арестуват, разбрах, че той ви е спасил от тлъстия бирник.

— Понякога ми се струва, че това е било сън — каза замислено Пентея. — Въпреки че бе толкова отдавна и аз бях съвсем млада, не мога да го забравя.

Тя въздъхна и погледна към прозореца, където бледите слънчеви лъчи се мъчеха да минат през дебелиите и мръсни стъкла.

— Сигурно вече е късно, Марта — каза Пентея. — Време е да се преоблека.

Когато пазачите се появиха, за да я отведат в съда, тя вече беше готова. За момент те се спряха изненадани от вида ѝ. Марта бе сресала така косите на Пентея, че те блестяха като самородно злато. Спускаха се на меки вълни около малкото ѝ лице. Очите ѝ изглеждаха прекалено големи, защото по време на престоя в затвора беше отслабнала много.

Пентея твърдо беше решила, че не иска да изглежда изплашена и бледа. Затова помоли Марта да сложи малко руж на бузите и да начерви устните ѝ. С радост разбра колко правилно е постъпила, когато влезе в съдебната зала. Сред морето от лица: тя видя едно, което никога нямаше да забрави. То беше изключително красиво и въпреки това Пентея забеляза, че в дълбоките сини очи с тежки мигли се таи омраза, а прелестните устни, идеално извити като лъка на Купидон, са леко изкривени от усмивка, в която се четяха тържество и отмъщение.

Лейди Касълмейн бе заела място на първия ред в залата, откъдето щеше най-добре да види и чуе всичко, което предстоеше да се случи. Бе облечена в ярка рокля от червено кадифе, на шапката ѝ се полюшваха щраусови пера в същия цвят. Бе леко възбудена и приказваше с тълпата кавалери и елегантни дами, които се бяха разположили около нея.

Подът на съдебната зала бе застлан със съвсем нови рогозки, пред съдията имаше букет и въпреки всичко атмосферата беше почти непоносима от вонята, която се разнасяше от изпълнителя до краен предел залата простолудие. Не една и две благородни дами усилено вдишваха от шишенцата с ароматни соли, за да не припаднат.

Лейди Касълмейн обаче нямаше тези проблеми и се наслаждаваше на всеобщата възбуда, която сякаш нарастваше с всяка изминала минута.

Първо думата бе дадена на обвинението. Главният прокурор, сър Бълсомб Джоунс, стана и започна дълга, и извънредно скучна реч, по време на която разговорите на лейди Касълмейн и нейните приятели от време на време заглушаваха монотонния му глас. Пентея също не можеше да се съсредоточи, макар да съзнаваше, че това, което се говори, е извънредно важно за нея. Вместо това тя си мислеше за Лушиъс. Бележката, която ѝ бе изпратил, бе добре скрита в корсажа ѝ и тя усещаше как докосва нежната плът на гърдите ѝ.

След като я получи, тя се успокои и не изпитваше никакъв страх. Спомни си как веднага и инстинктивно се бе доверила на своя братовчед от момента, в който го видя за първи път, как му протегна тялото на любимото си кученце без за секунда да помисли, че той е човек извън закона, отлъчен от всякакво прилично общество. Сега усещаше същото това доверие и вяра, че той ще успее да ѝ помогне, макар че нямаше представа как ще стори това.

Сякаш не беше реалност това, че тя, лейди Пентея Вайн, седи в тази съдебна зала като обвиняема и в момента се решава съдбата на нейния живот. Обърна се и погледна сър Бълсомб Джоунс. Той беше едър и грозен мъж с крив нос и леко изпъкнал корем. Очите му бяха твърди, а устните — тънки. Изглеждаше така, като че ли в него имаше твърде малко човештина и съвсем сигурно — никакво съчувствие към тези, които преследваше в името на закона. Гласът му продължаваше да бръмчи все така монотонно и Пентея се стресна, когато чу името си

и разбра, че я нарича „тази злокобна жена“. Внезапно изпита безумното желание да се разсмее. Всичко беше толкова жалко и абсурдно!

Как е възможно някой да си въобрази, че тя е способна да изработи план и да организира убийството на Кристиан Драйсдейл заради парите му. Когато смехът напираше в гърдите ѝ, тя изведнъж срещна погледа на лейди Касълмейн и изтръпна. Да, в тази зала наистина имаше една злокобна жена.

Спомни си как лейди Касълмейн бе погледнала леля ѝ на терасата в деня, когато херцогинята беше отказала да се запознае с любовницата на краля. Пентея знаеше, че още тогава тя се бе заклела да отмъсти. Сега, когато тази мъст се осъществяваше, вероятно чувстваше безмерна наслада. Пентея беше благодарна, че леля ѝ не се чувстваше достатъчно добре, за да присъства на делото. Напрежението през изминалите седмици се бе оказало твърде голямо за възрастната жена и два дни след като бе посетила Пентея в затвора, тя легна болна. Пентея седеше самотна, без подкрепата на роднини или приятели. Ала не изпитваше самота, а облекчение от това, че няма друг, за когото да се притеснява, освен за самата себе си. Знаеше, че ако лейди Дарлингтън беше сега до нея, щеше много повече да се разстройва от всяка рязка дума и жестоко обвинение, произнесено по неин адрес, и то не от това, че я оскърбяват, а от съзнанието какво нещастие е докарала на леля си.

Радваше се също, че баща ѝ не е между живите да види този ден или че Ричард не е тук да протестира красноречиво в нейна защита и да се чувства възмутен и оскърбен от лъжите, които се фабрикуваха изкусно и умно, за да изплетат примката, която в края на краищата щеше да бъде надяната на врата ѝ. Тя беше съвсем сама. Въпреки това скритото до гърдите ѝ писмо я караше да се чувства заобиколена от безброй близки и приятели, които я обичат и закрилят. Тя притежаваше любовта на един мъж и той за нея бе целият божи свят. Само при мисълта за него сърцето ѝ заби по-силно. Лейди Касълмейн, която я наблюдаваше внимателно, бе обхваната от внезапен пристъп на ужасен гняв при вида на щастието, което озари лицето ѝ. Барбара не може да се въздържи и подхвърли някаква унижителна забележка по неин адрес с достатъчно висок глас, за да може Пентея да я чуе. Думите ѝ обаче не

постигнаха очаквания ефект, защото младото момиче бе сигурно, че Лушиъс ще я спаси.

Сър Бълсомб Джоунс приближаваше към края на речта си. С високопарни и многословни изречения той описа подробностите около смъртта на Кристиан Драйсдейл така, както си го представяше обвинението. Той рисува толкова изопачена картина на една злокобна и пресметлива жена, омъжила се за омагьосания от нея възрастен мъж заради богатството му, че Пентея отново почувства как я напушва смях. Беше прекалено нелепо да повярва, че той говори за нея. Не можеше да си представи как дванадесетте съдебни заседатели, които седяха отегчени и неспокойни на специалните си места, ще я признаят за убийца, след като по това време е била само на тринадесет години.

Когато помисли по-добре тя реши, че те ще приемат решението на съдията. Затова докато си даваше вид, че слуша сър Бълсомб Джоунс, Пентея започна внимателно да разглежда главния съдия Далримпъл. Той беше около шестдесетгодишен, невероятно мършав мъж. Веждите му се сключваха над остър аристократичен нос, а очите под тях гледаха зорко и проникателно. Мургавата му кожа рязко контрастираше с бялата перука, а дългите тънки пръсти на една от ръцете му бяха обхванали острата му, леко издадена брадичка.

Той седеше изпъчен на стола с висока облегалка и имаше вид на човек с безгранична власт. За първи път от както влезе в съдебната зала Пентея усети, че това наистина е човек, който е самото олицетворение на титлата и длъжността си. Съдия, който е тук не за друго, а за да съди. Когато сър Бълсомб Джоунс завърши, главният съдия се огледа и попита:

— Благодаря ви, господин прокурор. Сега бих желал да зная кой представя обвиняемата?

Настъпи мълчание и дори тези, които бяха на последните редици, притаиха дъх в очакване на отговора. Очите на съдията се преместиха от лицето на Пентея към празната пейка зад нея. Секретарят на съда стана и каза:

— Милорд, арестуваната настоя сама да води защитата си.

— Наистина!

В кратката дума, отронена от главния съдия, имаше недоверие и подозрение. Той се обърна към Пентея:

— Лейди Пентея Вайн, отказвате ли се от адвокат, който да ви защитава и изразявате ли желание лично да отговаряте на обвиненията, отправени срещу вас?

— Да, милорд — спокойно отговори Пентея.

— Така да бъде! — рязко декларира главният съдия и се обърна към сър Бълсомб Джоунс.

— Можете да продължавате, господин главен прокурор.

— С разрешение на Ваша светлост ще извикам моя свидетел — каза той. — Доведете сержант Хигсън!

Служител на съда извика високо името. Сержантът влезе и седна на свидетелското място. Пентея знаеше, че това е кочияшът, който в онази паметна нощ я бе откарал от вратите на Ставърли до църквата, в която бе венчана, както и след това до момента, в който разбойникът спря каретата сред гората. Когато каза на адвоката Добсън, че не си го спомня тя не излъга. Сега видя висок и силен мъж на средна възраст, с добродушно селско лице и гъста тъмнокастения коса.

Той стоеше вдървено като под команда „мирно“ и положи клетва със смутен и висок глас. „Изплашен е — помисли си Пентея, — въпреки че полага неимоверни усилия да не го покаже.“ След това той започна да отговаря на въпросите, които му задаваше прокурорът, като от време на време поглеждаше през залата към лейди Касълмейн, сякаш търсеше от нея поощрение и одобрение за всяка дума, която изричаше.

В този момент Пентея съвсем ясно разбра как е бил скалъпен сценарият на обвинението срещу нея. Първоначално, когато са го разпитали за онази нощ в гората, сержант Хигсън е казал истината, предположи тя. Тогава той не е имал никаква изгода да лъже. Повече от сигурно обаче бе, че по-късно такава изгода се е появила и той е започнал да говори това, което казваше и сега в отговор на подсказващите въпроси на сър Бълсомб Джоунс.

Като слушаше обясненията му, Пентея за последен път се увери, че всичко е обмислено много точно. Няколко леки промени в истинското положение на нещата и пред съда се представяше съвсем различна история. Сержант Хигсън разказваше, че е знаел твърде малко за това, което ще се случи, освен че неговият приятел, вторият кочияш, който сега е мъртъв (колко удобно, помисли си тя) му бил

обещал, че от пътуването ще се изкарат пари при условие, че направят каквото се иска от тях и си затварят устата.

Сержант Хигсън разказваше, че когато бил в гостилницата „Четиримата рибари“, където неговият приятел го уведомил, че господин Кристиан Драйсдейл помолил господаря им да му даде двама кочияши. Господарят казал това на Хигсън и приятеля му Дроувър и те двамата се съгласили да закарат господин Драйсдейл, където пожелае. Още преди това, по думите на Хигсън, Дроувър бил споделил с него, че от това пътуване ще изкарат много пари.

Тук главният прокурор прекъсна разпита.

— Искам членовете на съда — каза той — да обърнат внимание специално на този факт. Още преди нещастният човек, който е бил така подло убит, да наеме кочияши, Дроувър е казал на приятеля си, че от това пътуване ще изкарат пари. Преди кочияшите да бъдат наети, никой, освен двама души, не е знаел, че същата вечер ще се състои сватбено пътешествие. Един от тези посветени е бил господин Кристиан Драйсдейл, който няколко часа след венчавката е трябвало да бъде убит, а другият — неговата годеница, жената, която сега седи пред вас обвинена в замисъла и подготовката на това жестоко убийство.

След това заседанието на съда продължи с разпита на свидетеля. Сержант Хигсън разказа как той и Дроувър взели Пентея пред вратите на Ставърли, как отишли до църквата и как, след като младоженците се върнали в каретата на кочияшите било заповядано да карат колкото може по-бързо към дома на господин Кристиан Драйсдейл. Те пътували доста бързо, ала внезапно били спрени от двама разбойници, появили се от сенките на гората.

Тъкмо в този момент Пентея забеляза как сержант Хигсън погледна Барбара Касълмейн и облиза устните си. Дотук той говореше свободно и без да се колебае. Когато обаче го притиснаха с въпроси за това какво конкретно е станало по-нататък, той започна да се запъва.

— Двамата разбойници задържаха каретата — каза той. — Господин Драйсдейл беше принуден да слезе. На мен и Дроувър разбойниците заповядаха да го завържем за едно дърво. Докато изпълнявахме заповедта, разбойникът и дамата отидоха в гората, като носеха нещо.

— Вие видяхте ли какво носят те? — попита сър Бълсомб Джоунс.

— Не, сър.

— Голямо ли беше?

Сержантът се поколеба и не отговори.

— Кой го носеше? — продължи разпита главният прокурор.

— Разбойникът, сър.

— Приличаше ли този предмет на кутия или торба, в която би могло да има пари?

— Възможно е, сър.

Главният прокурор погледна към заседателите.

— Каквото и да е имало в тази торба или кутия, тя сигурно е била доста тежка, щом разбойникът я е държал с две ръце!

Той пак се обърна към сержанта.

— Този предмет беше отнесен в гората и вие повече не го видяхте?

— Да, сър.

— Когато разбойникът и дамата се върнаха от гората, ръцете им бяха празни?

— Да, сър.

— И ви се стори, че разбойникът и дамата са в добри отношения?

Сержант Хигсън мълчеше.

— Добре, да поставим въпроса по друг начин — продължи главният прокурор. — Дамата е тръгнала с него по своя воля. Тя не е викала, не е протестирала и по никакъв начин не е била изплашена от този човек?

— Да, сър.

— Чухте ли тя да вика по този или някакъв друг повод?

— Не, сър.

— Разбойникът и дамата разговаряха ли помежду си докато отиваха към гората?

— Да, сър.

Сър Бълсомб Джоунс отново направи пауза така, че заседателите да разберат това, което той искаше да подчертае.

По-нататък сержант Хигсън продължи да обяснява как разбойникът се върнал от гората, развързал въжетата, с които бил

завързан Кристиан Драйсдейл и преди той да може да се защити, го заклал.

За Пентея беше повече от очевидно докъде разказът отговаряше на истината и къде се появяваше лъжата. Когато сержант Хигсън не говореше истината, в гласа му имаше една съвсем ясна нотка на извинение. Докато лъжеше той се колебаеше и заекваше. Обаче на младото момиче му се струваше, че никой в залата, освен нея не забелязва това.

— Какво направи разбойникът, след като уби този човек? — попита главният прокурор.

— Отиде обратно в гората, сър.

— При дамата?

— Да, сър.

— А на вас каза ли ви нещо?

— Да, сър.

— Какво?

— Той ни нареди да изкопаем гроб и да заровим в него, тялото на господин Драйсдейл.

— И вие го сторихте?

— Да, сър.

Последваха няколко въпроса по повод на това откъде са взели лопатите, как се е държал другият разбойник.

— Какво се случи после? — продължи прокурорът разпита.

— Разбойникът и дамата излязоха от гората заедно.

— Как вървяха те?

— Тя го бе хванала подръка.

— Стори ли ви се, че се държат приятелски един с друг?

— Да, сър.

— Тъй че когато тялото на клетия човек бе заровено, неговата съпруга, по-точно неговата вдовица, излезе от гората подръка с човека, когото е наела да убие мъжа ѝ, за да се увери, че вече всичко е приключило. Те излязоха именно за това, нали?

Сержантът се смути.

— Зная само, че излязоха от гората, сър.

— Дамата усмихваше ли се?

— Да, сър.

— Тя изглеждаше доволна и щастлива, облекчена от това, че мъжът, чиято съпруга е станала само преди няколко часа, е мъртъв?

— Не мога да ви кажа дали беше точно така, сър, ала наистина се усмихваше.

— Господа съдебни заседатели, отбележете този изключително важен факт. Дамата се е усмихвала. Дамата, която е наблюдавала как един човек е бил жестоко и подло убит, която е взела парите му и ги е скрила в гората, след това излиза усмихната и се заема с това всички следи от престъплението да бъдат заличени!

След това сержантът разказа как разбойникът платил на него и на приятеля му и им наредил да се върнат в селото.

— Колко ви плати той? — попита сър Джоунс.

— Четири гвинеи на двамата, сър.

— Четири гвинеи! Това не са малко пари за един кочияш, нали?

— Да, не са малко, сър.

— Това беше повече отколкото очаквахте?

— Да, сър.

— Всъщност, бихте могли да кажете, че това е невероятно високо заплащане за няколко часа работа?

— Да, сър.

— Това също така е много по-голяма сума, отколкото бихте очаквали да получите от един разбойник?

В залата започнаха да се смеят и сър Бълсомб продължи:

— Обикновено се смята, че един разбойник по-скоро взема, отколкото дава пари. Все пак този разбойник е разполагал с достатъчно пари, за да подари едва ли не такава голяма сума на двамата кочияши, които са очаквали да получат за нощния си труд не повече от шепа шилинги.

След кратка пауза прокурорът зададе още един въпрос.

— Бихте ли описали дамата, която сте закарали от портите на Ставърли до църквата, която е била в такива приятелски отношения с разбойника, който я е очаквал по такова удобно стечение на обстоятелствата в едно безлюдно място на пътя?

Сержантът погледна безпомощно към лейди Касълмейн.

— Добре, не е нужно да я описвате. Можете ли да я познаете? Намира ли се тя сега тук, в съда?

— Да, сър.

— Ще ми я покажете ли?

Пентея изтръпна, когато показалецът на сержанта без колебание се насочи към нея.

— Благодаря, сержант Хигсън — каза сър Бълсомб Джоунс. — Вие сте свободен.

Сержантът непохватно излезе. Неговото място зае първо човекът, който беше изровил тялото на Кристиан Драйсдейл, след това лекарят, който бе извършил огледа на трупа и го е познал по пръстена и някои други запазили се в земята лични вещи и накрая стопанинът на „Четиримата рибари“. Когато и последният от тях напусна свидетелското място, главният прокурор се поклони на съдията, като дишаше тежко от напрежението, което му струваше разпитът на свидетелите.

— Обвинението приключи, милорд.

— Благодаря ви, господин главен прокурор.

Съдията погледна към Пентея.

— Лейди Пентея Вайн, понеже няма кой да ви представя, готова ли сте да застанете на свидетелското място и да отговаряте на всички въпроси, които главният прокурор би пожелал да ви зададе?

Пентея усети как сърцето ѝ се свива, но се изправи спокойно:

— Да, милорд.

В момента, когато съдията отвори уста да каже още нещо, а всички присъстващи се бяха навели напред, сякаш да разгледат по-добре обвиняемата, в залата прозвуча висок и ясен глас, който долетя откъм входа:

— Трябва да ви помоля, милорд, както и всички присъстващи тук, да не мърдате от местата си!

Съвсем ясно се чу всеобщо възклицание на изумление. Всички обърнаха едновременно глави и видяха, че на вратата стои човек с черна маска на лицето и с пистолети в двете си ръце. Зад гърба му се виждаше още една фигура, а двама други се появиха на втората врата, през която служителите влизаха в съда. След това докато всички глави се обръщаха ту на едната, ту на другата страна в мълчалива изненада, пети маскиран човек спокойно влезе в съда през вратата, през която преминаваха заседателите, и насочи два пистолета към изумените заседатели. Десет пистолета бяха насочени към невъоръжената и беззащитна зала.

Настъпи мълчание, в което сякаш никой не смееше да си поеме дъх. Тогава някой извика:

— Господ ми е свидетел, че това е Бялото жабо! Внезапни и спонтанни радостни викове се разнесоха от по-задни пейки.

— Да, аз съм Бялото жабо — каза той. — И както винаги съм тук, за да възстановя правдата. Готови ли сте да ме изслушате?

— Да, започвай! — провикна се мъжки глас.

— И ще ти повярваме, каквото и да кажеш — подкрепи го някаква жена.

— Благодаря — каза Бялото жабо.

Той тръгна напред и застана пред съдията с лице към съдебните заседатели. Пентея го гледаше, притиснала ръце към гърдите си, за да усмири сърцето си, което биеше лудо. Всички го гледаха като хипнотизирани. Стоеше гордо изправен и държеше в подчинение цялата съдебна зала. Присъстващите бяха затаили дъх. Беше толкова тихо, че не му се налагаше да говори високо, за да го чуят и в най-отдалечения край на залата.

— Добри хора, нима наистина вярвате на цялата тази глупост, която току-що чухте? Погледнахте ли обвиняемата? Видяхте ли я? Ако е така, представяте ли си, макар и за миг, че тя е способна да организира убийството на човек, независимо от това какъв звяр и негодник е бил. Вие я виждате сега, а аз я видях преди пет години, когато тя бе само на тринадесет — едно дете с озарено от невинност лице, с изпълнена от обич към всички живи същества с душа и сърце.

Вие сте чули — продължи той, — че тя се омъжила за господин Кристиан Драйсдейл. Сигурен съм, че много от стоящите в тази съдебна зала си спомнят много добре Кристиан Драйсдейл — най-жестокия и най-тираничния бирник, какъвто някога е ходил по британската земя. Той измъкваше пари от всичко и от всеки, когото познаваше. Освен данъците, гласувани от парламента, той събираше и измислени от самия него такси. Вземаше подкупи от тези, които имаха какво да крият, а когато вече не можеха да му плащат, ги предаваше.

Тук Бялото жабо спря за миг, за да си поеме дъх и после заговори отново:

— Той беше особено жесток с жените, които се страхуваха, че синовете или мъжете им могат да бъдат набедени за лоялността си към краля. Когато вземаше и последното пени от жертвите си, когато те не

можеха да му направят нищо друго, освен да го проклинат, той се смееше. Смееше се и ги предаваше на властите, за да ги обесят или изпратят на каторга за престъпления, които те в повечето случаи не бяха извършили. Такъв беше господин Кристиан Драйсдейл, човекът, който дори със своето дихание мърсеше земята, по която стъпваше.

— Вярно е! — провикна се някой в дъното на залата. — Той вземаше всеки пенс от спестяванията на майка ми.

— Да, всичко това е вярно — каза Бялото жабо. — И когато измъквал своите изцапани с кръв пари от замъка Ставърли, видял едно прелестно дете, едно момиче на тринадесет години, което той — навършилият четиридесет и пет години мъж, пожелал. Принудил я да се омъжи за него, като ѝ обещал да спаси нейния многообичан брат от бесилото. Обаче изобщо не е имал намерение да изпълни даденото обещание. Защото един ден преди тайната брачна церемония виконт Сент Клеър, осъден на смърт, защото бил от хората, дали подслон на Негово величество, когато пристигнал тайно в Англия, бил вече осъден и обесен! Представете ли си какъв злодей е бил този човек, за да излъже това невинно дете, да го примамва да напусне дома си и умиращия си баща, за да го заведе в църквата, където един сляп свещеник извършва брачния обред.

— След това детето, което не знаело какво представлява този човек, за когото се омъжило, тръгнало с него към дома му. Със себе си носело единствената скъпоценност, която можело да вземе от дома си — своето малко кученце. Толкова малко, че по време на венчавката го скрила в своя маншон!

Обаче в малкото и крехко телце на това животинче биело сърце на лъв, готов да брани обичаната си господарка. Не, зная какво е станало в каретата, с която е пътувала тази странна съпружеска двойка. Но каквото и да е било, кучето с безпогрешния си инстинкт усетило, че не може да има доверие на този човек и го ухапало за ръката, бранейки малкото момиче. За награда главата му била смазана с тежък бастун, бастун, който след време без съмнение щеше да бъде използван и по неговата стопанка. Кученцето лежеше хвърлено мъртво на пода на каретата и оттам после беше изнесено в гората и заровено до малък горски ручей.

Това, милорд — каза разбойникът и за пръв път погледна съдията, който седеше строг и неподвижен, като чели превърнат в

камък, — което отнесох в гората, държейки го в двете си ръце, белялото на малкото кученце, а не някакви пари, за които ви говореше главният прокурор. Това беше нещо много по-ценно от пари, нещо, което не се купува със злато — доверието и привързаността на едно неразумно животно, което е загинало, бранейки своята стопанка от човека, посегнал на нея.

Когато кученцето беше заровено, аз се върнах на мястото, където, както съвсем правилно ви е казал сержантът, господин Драйсдейл бе завързан за едно дърво. Разрязах въжетата, както вече сте чули, ала не го заклах, а го предизвиках на дуел. Това беше честен двубой, в който нито един от нас нямаше предимство пред другия. Той беше по-едър от мен и имаше по-дълги ръце и може би по-изкусно от мен владееше шпагата. Обаче аз се биех за нещо, което ми придаваше сили. Аз се сражавах за справедливост и честност, за свободата на едно дете, което по нечестен начин бе подлъгано от един похотлив звяр, криещ своите грехове под своето безкрайно лицемерие:

— Брат й умря на ешафода на Чаринг крос с усмивка на уста, верен и предан поданик на нашия крал Чарлз. Той никога няма да се върне при нас, за да защити честта на сестра си. Но аз ви призовавам, господа съдебни заседатели, мъже и жени на Англия, които обичате справедливостта и вярвате в нея, да освободите тази жена, която е доведена тук и трябва сама да се защитава от обвинение в убийство. Ако смятате, че е извършено убийство, то извършителят съм аз! Обаче ви уверявам, че съм победил в равнопоставен и честен двубой, който се водеше съгласно всички правила на дуела. Убих един човек, след чиято смърт светът стана по-чист и по-хубав. Защото Кристиан Драйсдейл не заслужаваше да живее!

Бялото жабо свърши да говори и огледа съдебната зала. Когато ехото от неговия глас заглъхна под сводовете, тълпата като един човек се изправи на крака и започна да го аплодира. Хората викаха и крещяха, мъжете размахваха шапките, а жените — шаловите си.

Само Барбара Касълмейн и придружаващите я стояха мълчаливо и неподвижно. Скованите им лица представляваха мрачна гледка в сравнение с усмивките и възхищението на тълпата.

Докато бавно отстъпваше към вратата сред екзалтираната тълпа, Бялото жабо не откъсваше поглед от Пентея. Сякаш искаше да й каже

последно сбогом. Когато стигна до вратата, той се обърна към малката група мъже, скупчили се около нея, и каза:

— Момчета, задръжте вратата затворена за няколко минути.

Те го разбраха и нямаше нужда от повече обяснения.

— Ще го направим — отговориха те в един глас. — А ти бъди щастлив.

На Пентея ѝ се стори, че само един миг преди това той стоеше наред залата, подчинил всички на магията на своята реч, а сега вече го нямаше. Помощниците му изчезнаха заедно с него. Пред двете врати се бяха събрали яки младежи, които спореха с войниците, които изведнъж се раздвижиха и с мъка си проправяха път натам, накъдето бе изчезнал Бялото жабо.

Някой от масата на съдебните заседатели закрещя:

— След него! След него! Хванете го! За главата му са обещани хиляда гвинеи!

Единственият отговор на неговите думи бяха виковете, смехът и множеството съвети да го направи сам. Суматохата продължаваше. Мина доста време преди гласът на съдията да възстанови реда в залата.

— След цялата тази непривична процедура може би вие, господин главен прокурор — каза той, — ще оттеглите обвинението?

Сър Бълсомб Джоунс се изправи.

— Милорд, от името на правителството на Негово величество оттеглям обвинението срещу лейди Пентея Вайн и го отправям към друг извършител, който в момента не е под арест.

От залата се дочуха викове:

— И никога няма да попадне там! Колкото и да се мъчите няма да го хванете!

— В такъв случай — каза съдията бавно и тържествено — мой дълг и бих казал мое удоволствие е да освободя лейди Пентея Вайн и да обявя за нищожни всички обвинения, издигнати срещу нея.

Този път и съдията не можа да спре виковете на тържество, които проехтяха в залата. Те бяха оглушителни и спонтанни. За пръв път откакто бе излязла от затвора тази сутрин, Пентея не можа да удържи сълзите си — сълзи от радост, че човекът, когото обичаше, още веднъж не измами очакванията и доверието ѝ и я спаси.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Пентея се завърна в двореца, където я очакваха поздравленията и възхищението както на нейните приятели, така и на много други хора, за някои от които, преди да бъде освободена от обвинението бе подозирала, че са нейни скрити врагове. Тя обаче нямаше намерение да се разправя с когото и да било или да подлага на съмнение дори най-подозрителните ласкателства на хората, които се тълпяха около нея.

Бе крайно благодарна, че си е в къщи, и първото нещо, което направи, след като получи свободата, бе да коленичи върху алените покривала на пода в кралския параклис и да прошепне благодарствена молитва. Ала нейната благодарност, както и нейната радост от освобождаването ѝ от Нюгейт, бяха засенчени от тревогата, че Лушиъс сега е в още по-голяма опасност, отколкото преди. Не можеше да се надява, че властите ще пренебрегнат факта, че той е заплашвал съдията и съдебните заседатели с оръжие и е направил за смях авторитета на представителите на закона. Хората не говореха за нищо друго, освен за драматичното му появяване пред съда в защита на Пентея. Без съмнение това го бе направило най-популярният герой в Лондон.

Момчетата в града си правеха маски и играеха по улиците на разбойници, като изобразяваха Бялото жабо пред главния съдия Далримпъл.

В двореца непрекъснато молеха Пентея да им описва как е изглеждал прочутият разбойник и заявяваха, че безумно са се влюбили в него, без дори да са го виждали. Покоите на лейди Дарлингтън бяха обсадени от жени, млади и стари, и всичките искаха да поговорят с Пентея за нейния галантен спасител.

Пентея не бе вярвала, че е възможно да обичаш, да тъгуваш и тръпнеш само при мисълта за някого. Беше ѝ трудно да прикрива чувствата си пред тези, които от любопитство неуморно я подпитваха, за да разберат нещо повече за нейната история. Тя бе толкова влюбена,

че цялото ѝ внимание бе погълнато от страха да не го настигне някаква беда. Отново и отново преживяваше онзи момент, когато цялата бе прехласната от възхищение при вида на влизащият в залата на съда Лушиъс.

Спокойствието и достойнството, с които той се движеше, гордо вдигнатата му глава и леко насмешливата усмивка върху устните му бяха накарали сърцето ѝ да се устреми към него толкова силно, че едва се бе сдържала да не изтича и да не се хвърли в прегръдките му. Всичко това бе наложило неизличим отпечатък върху цялото ѝ същество.

Спомняше си как очите му се бяха спрели върху нея и тя беше разбрала, че ѝ праща едно безмълвно послание за обич. В този момент бе почувствала, че Лушиъс както никой друг разбира какво е изстрадала сред грубата действителност на Нюгейт, как е била накарнена нейната гордост и как всичко чисто и изтънчено в нея се е гърчило под безцеремонните унижения на затвора.

„Странно — мислеше си по-късно Пентея, — колко много неща могат да си кажат двама души само с един поглед, когато сърцата им бият в унисон и когато по дух, ако не по тяло, са неразделни!“ Дори в целия хаос и възбуда, царящи в съда, тя бе усетила, че те си принадлежат един на друг. Може би са били едно цяло някога, в някой предишен живот. Може би през всички времена техните съдби са се преплитали и обвързвали така, че сега е било нужно само да се срещнат и да подхванат наново нишката на съвместното си съществуване от там, където е била прекъсната?

Тя със сигурност е знаела това дълбоко в подсъзнанието си, мислеше Пентея, още през първата нощ в гората. Никога, нито за момент тя не бе мислила за Лушиъс като за чужд и непознат човек. Бе се обърнала към него така спонтанно, сякаш се бяха разделили само час преди това и зад тях лежи едно минало, в което дълго са се търсили и опознавали един друг. Затова тогава говориха толкова малко, защото душите им се познаха веднага.

Коленичила сред тишината на параклиса, Пентея затвори очи и видя двамата да стоят прегърнати в библиотеката на Ставърли, усети вкуса на устните му и топлината на ръцете, обвити около тялото ѝ. Там разбра, че тяхната любов е възвишена, благословена от Бога и дадена им от него с безграничната му благословия. Още тогава тя бе разбрала,

както разбираше и сега, че няма нищо осъдително в това, че се обичат и че са неимоверно облагодетелствани да познаят такава обич.

Сега не можеше да си позволи да мисли за бъдещето, да рисува картини на съвместен живот с Лушиъс, без да осъзнава, че ще бъдат гонени, преследвани, без да могат да заемат подобаващо място в света, към който принадлежат по рождение. В този момент тя дори не смееше да помисли за такава възможност. Защото Лушиъс бе в опасност! Тази мисъл нито за момент не я напускаше. Изпитваше такъв страх, какъвто никога не бе почувствала за себе си, страх, че силата и отмъщението на закона ще го настигнат.

Повече от всичко друго сега, тя се страхуваше от Барбара Касълмейн. Пентея видя израза на лицето ѝ, когато бе напуснала съдебната зала. Тя бе намръщена, със здраво стиснати хубави устни. Беше изхвъркнала от залата, следвана от нейните приятели, обзета от зле прикривана злоба, обсипвана с хапливи подмятания, докато бързаше към своята карета.

Нямаше съмнение, че никак не ѝ е било приятно, когато се е връщала в двореца с ясното съзнание, че момичето, което е било застрашено от смъртно наказание се превръща във всепризната героиня.

Барбара прекалено много беше свикнала да постига всичко, което си науми, за да може сега да приеме поражението си философски или с търпение. Тя дори изля яда си върху самия Чарлз. Със своите бурни и невъздържани сцени тя го постави в такова конфузно положение, че за да я успокои, той се видя принуден и се раздели с още един от скъпите предмети в двореца, както и със значителни суми от личния си бюджет. Всичко това обаче не усмири гнева на разярената му любовница.

Като слушаше ласкателствата на кавалерите, които я обкръжаваха, тя подозираше, че зад техните щедри комплименти се крие подигравка. Мислеше си, че ѝ се надсмиват, от което ставаше още по-раздразнителна. Не бе забравила, че когато се появи за първи път в Лондон беше бедна и ходеше облечена в много обикновени провинциални дрехи. Красотата ѝ бе достатъчна, за да привлича вниманието на околните, но тя никога не забрави хихикането, присмеха и снизходителното учудване в очите на онези от придворните, които я смятаха за странна фигура.

Много скоро тя започна да се облича по друг начин и веднъж призната красотата ѝ, както много хора я убеждаваха, бе прибавила нов блясък към веселия и елегантен светски живот. Но тя не бе забравила онези първи седмици на страдания и през цялото време на своето триумфално шествие в двора, някъде в дълбините на сърцето ѝ бе още живо чувството, че в края на краищата тя си остава същото онова момиче, което по-скоро забавляваше, отколкото заслепяваше хората, които сега я възхваляваха.

Може би тъкмо тези спомени, заедно с несекващите жалби на майка ѝ относно тяхната бедност, я бяха направили алчна и користна и тези нейни качества стигаха почти до вманиачаване. Ако баща ѝ беше жив, нещата биха могли да се обърнат. Ала виконт Грандисън бе починал от рани, получени при обсадата на Бристол. Всички, които го познаваха, говореха за личната му храброст и благородство, за любовта му към справедливостта и честността и за примера, който е давал на всички, служили под негова команда. Ако той бе жив, би могъл да моделира страстната натура на дъщеря си, да я насочи така, че нейната хубост да служи на благо на хората, а не да съблазнява и омагьосва всеки, който я среща.

Останала без баща, Барбара беше отгледана и възпитана от майка си, слабохарактерна жена, която обичаше да се оплаква, и от втория си баща, който не се интересуваеше особено от нея. Тя се чувстваше нежелана и незачитана в дома си, към който, както ѝ се струваше, принадлежеше само защото там я търпяха. Жадуваше за неща, които не можеше да притежава. Когато най-сетне се сдобил с онова, по което примираше младата ѝ и страстна душа, тя разбра, че вече нищо не е в състояние да я задоволи и че ще иска още и още, все повече и повече с една ненаситност, която не знае предел.

Животът в Уайтхол затвърди у Барбара убеждението, че всичко, което тя пожелае, трябва да ѝ бъде предоставяно. И сега, когато желанията ѝ бяха останали изпълнени и планираната мъст — неосъществена, тя не преставаше да крои как по най-бърз начин да забърка нова каша. Мисълта ѝ бе остра и бидейки наблюдателна по навик, тя не остави незабелязан погледа, който бяха разменили помежду си в съда Пентея и Бялото жабо.

Барбара тутакси отгатна, че Пентея е влюбена в разбойника и грижливо запомни този факт, за да го използва, когато ѝ потрябва.

Исклучително внимателно бе разгледала лицето на маскирания мъж. Докато слушаше красноречивото му слово пред смълчания и съсредоточен съд усети, че гласът му има странно, хипнотизиращо въздействие върху нея. Харесваше ѝ плътният му дълбок тембър и докато думите, които той изричаше, я изпълваха с яд, защото измъкваша Пентея от изплетената с толкова грижи и старание мрежа, Барбара разбра, че го слуша със странно внимание. И не само това — дълго след като бе спрял да говори и драматичният момент бе отминал, тя чуваше неговия глас, виждаше движенията на устните му.

Споменът за него продължаваше да я преследва и тя се хвана, че мисли за него даже когато вече се бе върнала в двореца. През нощта се събуди и си спомни как гордо държеше вдигнатата си глава, как очите му блестяха зад кадифената маска. В нейните желания нямаше нищо изтънчено и когато изпитваше нова страст към някого мислеше единствено за това как да я задоволи. Но може би именно това бе нейното достойнство. Тя никога не се преструваше и не лицемереше пред себе си. Цялата нощ след съда над Пентея Барбара лежа будна, завладяна от мислите за Бялото жабо. Знаеше, че иска да го види. Знаеше, че това никак няма да е лесно. Ала именно трудността разпалваше още повече решителността ѝ да осъществи демоничното си желание. Тя още не го бе облякла в думи, а мозъкът ѝ вече кроеше пъклени планове как да постигне целта си.

И следващата, и по-следващата нощ прекара будна, с мисъл, гъвкава като маймуна, която се люлее от клон на клон. Тя измисли хиляди планове и начини и отхвърли всичките, освен един. Когато в девет сутринта слугинята ѝ влезе в спалнята, тя завари господарката си вече будна и станала.

— Днес сте се събудили рано, милейди — забеляза тя учудена, че завесите са дръпнати, а леглото празно.

Барбара не благоволи да отговори, а я изпрати веднага да извика иконома. Най-трудното изпитание за Барбара бе да чака, защото за жена с нейния темперамент не съществуваха понятия като търпение или самоконтрол.

Най-изморителната част на множеството интриги, които Барбара плетеше в двора, бе очакването на информацията, която бе поръчала някой да ѝ достави. В повечето случаи, когато изпълнителят се завръщаше доволен от постигнатия положителен резултат, не само не

получаваше похвала, а напротив обсипваха го с ругатни за това, че е изгубил много време. Още съвсем рано тази сутрин Барбара беше изпратила своя иконом да търси нужната информация. Веднага, след като получи височайшата поръчка, той се отправи при Рудолф, който от своя страна побърза да се отзове на поканата ѝ, защото добре знаеше, че сега не е разумно да дразни Барбара по какъвто и да било повод. Подобно на краля той също понесе своя дял от гнева ѝ след приключването на процеса и нямаше намерение да я ядосва повече. И макар че по това време не му беше много удобно да отива в двореца, без да губи време се озова в нейните покои, където я намери да крачи из стаята с очи, твърди и блестящи като Северно море в декемврийска сутрин.

В красотата на Барбара имаше нещо, което винаги му напомняше за океана. Нейните настроения се сменяха така бързо, както се променя цветът на идващите и отдръпващите се вълни. В един момент тя бе топла и слънчева като морето под средиземноморско небе, очите ѝ бяха тъмносини, а усмивката на устните ѝ мека като слънчевата светлина, играеща върху тихата вода. В следващата минута сякаш я разтърсваше буря, в очите ѝ лумваха пламъците на бушуващите в нея чувства, гласът ѝ ставаше груб и цялото ѝ същество се бушуваше като вълните, които се нахвърлят и разбиват върху острите крайбрежни скали. Според Рудолф нямаше човек, който да не се уплаши от Барбара, когато се намираше в едно от своите бурни настроения. Остана доволен, когато видя, че макар ѝ нацупена, тя все пак не е изпаднала в пристъп на онази ярост, когато целият въздух около нея вибрира от силата на нейните емоции.

Той се приближи и целуна ръката ѝ. Когато обаче пожела да я вземе в обятията си и да целуна устните ѝ, тя се освободи от ръцете му.

— Не ме докосвайте! — рязко му каза тя. — Повиках ви тук, защото искам да зная истината. Кой е този човек?

Рудолф много добре разбираше за кого говори тя, но искаше да спечели малко време. Затова, като вложи в гласа си цялата искреност, на която бе способен, запитва:

— Кой ви интересува?

— Много добре знаете за кого става въпрос — отговори Барбара. — Искам да зная истинското име на онзи разбойник, когото хората наричат Бялото жабо.

Рудолф направи красноречив жест с ръце.

— Но защо се обръщате точно към мен? — запита на свой ред той. — Сър Филип е човекът, който би трябвало да притежава информацията, която ви интересува, ако изобщо някой би могъл да я има.

Барбара се намръщи с такава злоба, че той инстинктивно направи крачка назад.

— Не ме лъжете! — изкрещя тя. — Вие прекрасно знаете кой е човекът по прякор Бялото жабо! И понеже говорим именно за него искам да разберете прекрасно, че и аз го зная.

— Тогава трябва да ми кажете онова, което пък аз не зная — отговори като се опитваше да бъде спокоен Рудолф.

— Ха! — каза тя, след като дълго го хипнотизира с почти змийски поглед така, сякаш изплю възклицанието си върху него.

— Вие сте такъв страхливец със заешко сърце като всички останали, които нямат нито смелост, нито собствени убеждения. Защо, вместо да се гънете зад обхваналия ви страх не кажете истината? Бялото жабо е истинският маркиз Ставърли и на вас не ви стиска нито да го разобличите, нито да го убие, за да наследите титлата.

Рудолф дори не се опита да влиза в спор с нея.

— Как сте разбрали това? — вяло попита той.

— По два начина — отговори му Барбара. — Първо, много ви се искаше да заловите този разбойник. Повече от ясно ми бе, че не бихте се интересували от проблемите на реда и закона, ако от това няма да извлечете някаква полза. И второ, защото между вас двамата има прилика, която е повече от фрапираща. Въпреки че видях само част от лицето, успях да забележа, че между вас двамата определено съществува огромна прилика. Така например имате еднакъв ръст и походка, гласовете ви звучат по един и същ начин, макар неговият да е по-дълбок и по-мъжествен от вашия. Сигурна съм, че когато го видя без маска, и лицето му ще се окаже по-мъжествено, в целия му вид ще има нещо, което на вас винаги ви е липсвало.

— И кога ще го видите без маска?

Рудолф зададе въпроса си, като се наведе напред. Във внезапно светналите му очи тя безпогрешно откри някаква надежда и хитро го погледна.

— Ако си мислите, че Бялото жабо вече е арестуван, грешите. Аз обаче наистина изгарям от желание да го видя без маска. Ето защо съм ви поканила тук — да ми кажете къде бих могла да го открия.

Рудолф я погледна с изненада, при това напълно искрена.

— Но... откъде... аз бих могъл... — заекна той.

— Как да не знаете, нали ви е братовчед?

Рудолф внезапно извика:

— Я върви по дяволите с твоите хитрини! Какво искаш да направиш? Да ме накараш да обявя на всеослушание, че моите претенции за наследството са невалидни, понеже се е намерил законният наследник? Ти обеща да ми помогнеш, Барбара. Това ли се нарича помощ?

— Ти си един самовлюбен идиот — отвърна тя. — Хич не ме интересуваш нито ти, нито твоите жалки опити да грабнеш титлата, на която, както прекрасно знаеш, нямаш никакво право. Аз искам едно — да установя връзка с твоя роднина, когото наричат Бялото жабо. Искам да говоря лично с него.

— Но това е невъзможно! Никой не знае къде се крие той.

Барбара се намести по-удобно в креслото и го погледна със свити очи.

— Не вярвах, че си толкова тъп — заговори тя уморено. — Преди няколко дни вие гонихте вятъра, като се надявахте да заловите същия този човек. Доколкото разбрах, не ви се отдаде да го хванете, но къде го търсихте и защо?

— В Ставърли — отговори Рудолф. — Бях дочул, че Бялото жабо и тези, които грабят заедно с него, са направили от Ставърли своя щаб — квартира. Между другото слуховете се оказаха верни, тъй че аз бях прав да го търсим там. Ала братовчедка ми Пентея беше пристигнала там преди нас и бе успяла да предупреди Лушиъс. По всяка вероятност докато ние разбивахме вратите на главния вход, той е изчезнал през задната врата.

— Едва ли мога да кажа, че сте постъпили умно — подигра го Барбара. — Когато отиваш на лов, първо трябва да запустиш лисичата бърлога от двата края, иначе пляката ще се измъкне, колкото и да се стараеш да я хванеш.

— Лесно е да даваш съвети, след като всичко е провалено — намуси се Рудолф.

— И кой ви даде информацията?
— Тази ли, че Лушиъс се е настанил в Ставърли? — запита той.
— Не е толкова важно.
— Кажете ми! — твърдо настоя Барбара.
— Така се получи, че е от една жена — отговори Рудолф със смутена физиономия.
— И коя е тя?
— Не я познавах.
— Питам коя е тя?
— Казва се Мол Петит.
— Къде живее?
— В „Зеления дракон“, в края на Флийт стрийт.
— И защо именно тя?

Рудолф се смути още повече и Барбара с нетърпение възкликна:

— О, Господи, отговори ми на въпроса и недей да седиш тук като последен тъпак. Ясно е, че си се забавлявал с това момиче и ако си въобразяваш, че ще те ревнувам от всяка долна повлекана, която броди по улиците на Лондон, дълбоко се лъжеш.

— Аз бях пил... — каза Рудолф и в гласа му звучеше извинение, — а ти тогава беше с краля.

— Я Остави това — прекъсна го Барбара. — И какво ти каза тя?

— Почти същото, което ми каза току-що и ти — отвърна й Рудолф. — Че много съм приличал на своя братовчед. Разбира се тя не знаеше, че той ми е братовчед, но по онова, което разправяше за него, се досетих за кого говори и я поразпитах. С две думи, оказа се, че един от бандата на Лушиъс ходел в „Зеления дракон“, за да набавя продукти. Той харесал Моли, което не е за учудване, защото тя посвоему е привлекателно момиче. За да му спести грижите около превозването, Моли му предложила да им закара продуктите на следващия ден. Той се съгласил и мога да се досетя, че остатъка от същата вечер двамата са си прекарвали много добре. Тръгнал си, преди да съмне и тя останала с впечатлението, че не искал да го видят по улиците на светло.

На другия ден закарала продуктите на уговореното място. От описанието, което ми даде, аз се досетих, че става въпрос за края на парка, който заобикаля Ставърли. Нейният познат я посрещнал там. С него имало още един човек, който според думите й много приличал на

мен. За втория човек тя разправяше със сигурност, че е благородник. Та той ѝ платил и след това ѝ заръчал да не говори нищо за това, къде и с кого се е срещала. Тя очевидно бе спазвала обещанието си до момента, когато странната прилика между човека, когото бе срещнала извън Лондон, и мен не я изкуши да започне да ме разпитва кой може да бъде този човек и дали случайно не ми е брат.

— И тогава ти разбра, че той живее в Ставърли?

— Всъщност ако човек се позамисли, той не би могъл да намери по-удобно място — продължи Рудолф. — Голяма къща, изоставена и забравена от всички, с множество тайни коридори, мазета и скривалища за онези, които знаят за тях. Аз например никога не бих се надявал да открия шайка бандити в празна къща. За пръв път чувам за такова нещо.

— Смяташ ли, че той ще се върне обратно в Ставърли, след като вече сте го търсили там? — замислено попита Барбара.

— Това е много вероятно — отговори Рудолф. — Сър Филип мисли същото. Той само изчаква благоприятен момент.

— А ти, ти също ли си готов да чакаш? — жестоко запита Барбара, като отлично знаеше какъв ще е отговорът му.

Лицето на Рудолф пламна.

— Проклетата да си! Нали знаеш в какво положение се намирам. Ти ми даде назаем онази сума преди известно време. Тя не позволи на вълка да влезе в кошарата и да ме хване за врата, ала това, което ми остана, няма да стигне за дълго.

— Може би сега, когато твоята мила братовчедка е пусната на свобода, ще я помолиш да ти помогне... — каза Барбара с горчива усмивка.

— И тя ще ми помогне — подчерта Рудолф. — Можеш да бъдеш сигурна в това.

Тонът внезапно стана груб и Барбара го изглежда. Тя видя решителния израз върху лицето му и се наведе към него.

— Какво смяташ да предприемеш?

Когато той ѝ каза, на лицето ѝ заигра лека усмивка. После протегна ръка и взе от масичката бродирана кесия, която винаги лежеше там за случай, че ѝ се наложи да плати на някой от своите шпиони. Извади от нея десет сребърни флорина и ги хвърли на Рудолф с небрежен жест. Монетите издрънчаха на пода до краката му и той

известно време ги гледа с празен поглед, сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Вземи ги, де — каза Барбара. — Може да ти потрябват. Тези неща струват пари.

Имаше нещо отвратително в начина, по който изрече всичко това. Рудолф побесня. Това, че хвърли монетите на пода, бе оскърбително. Освен това и двамата знаеха, че тази сума няма да му стигне в никакъв случай. За тези, към които бе благосклонна, Барбара имаше злато. Със сребърни монети се разплащаше рядко. Ето защо Рудолф с право си помисли, че тези са били приготвени предварително, за да го подиграе и унизи. Той знаеше, че би следвало веднага да излезе от стаята, а още по-добре — да хвърли монетите в лицето ѝ. Но гладът го принуди да се наведе, да събере бавно монетите и да ги сложи в джоба си. След това се изправи и изгледа жената, която бе обичал по-силно от всяка друга през целия си безсмислен живот, от който не бе получил практически нищо.

Барбара седеше облежната назад в креслото. Беше вдигнала единия си крак върху табуретка. Роклята ѝ се бе смъкнала от едното рамо, което ѝ придаваше небрежно-елегантен вид, на който бе трудно да се устои. Бе притворила очи, а устните ѝ бяха предизвикателно полуотворени и той знаеше, че в момента тя му се надсмиваше жестоко.

И Рудолф внезапно усети как го завладява чувство на омраза към тази жена. Той я мразеше за безпределната страст, в която го бе потопила, за емоциите, които бе пробудила у него, за любовта си, която така щедро бе прахосал по нея. Той я гледаше и знаеше, че сега тя очаква да падне в краката ѝ, че нарочно го кара да я пожелае, макар самата току-що да го бе принудила да пълзи като слуга и да събира дребните монети, които му бе подхвърлила така, както се хвърля кокал на куче. И тъкмо в тази минута, когато ослепителна с бялата си кожа на фона на тъмното кадифе на разкошното кресло, което бе измъкнала от личните покои на краля, тя чакаше от него сляпо подчинение, Рудолф усети, че е свободен от нея.

Без да продума, непохватно, защото изпитваше чувство на срам, той се обърна и излезе като затръшна вратата след себе си.

Останала сама, Барбара Касълмейн се протегна и прозя. Беше ѝ забавно да подмамва този глупак и в същото време ѝ стана неприятно,

че бе грабнал кокала в зъбите си и беше избягал, когато тя най-малко очакваше от него да стори това. Ала в края на краищата за нея това нямаше никакво значение. Съществуваха други, много по-важни неща, които занимаваха мислите ѝ. Предстоеше ѝ да състави план, за който бе необходим ясен и хладен разсъдък.

Барбара отиде до бюрото си и след кратък размисъл написа няколко реда върху бял лист хартия. Смяташе да запечата писмото с позлатен восък, който бе прибрала от кабинета на краля. Восък, който той получаваше от сестра си във Франция, тъй като в Англия не правеха такъв.

В момента, когато вдигна ръката си, тя разбра, че ще сгреша. С обикновен червен восък щеше да бъде по-добре, защото никой нямаше да му обърне внимание. Тя сложи печата, след това вдигна златното звънче, което стоеше на бюрото ѝ и енергично го разлюля. Тя се скара на лакея, когато влезе, защото я бе накарал да чака и го изпрати да доведе един от конярите.

След известно време конярят бе въведен в покоите ѝ. Тава беше някакво недорасло същество с бледи мигли върху очи, които непрекъснато шареха наоколо. Говореше, без да си отваря устата, и затова нищо не му се разбираше. Облечен бе в стар брич и изтъркана риза. Като видя Барбара, той тутакси започна да мърмори нещо като извинение, че не му дали време да си облече униформата.

— Тя няма да ти е нужна там, където те изпращам — успокои го Барбара. — Ще заминеш точно в този вид. Трябва да разбереш, че е особено важно да заминеш точно така, както си облечен сега.

Човекът кимна. Красивата дама прекоси стаята и взе кесията с парите. Разклати я така, че бедният човечец да чуе звъна на монетите. Без да я отваря, като продължи да я държи небрежно в ръка, тя седна до бюрото и започна да му обяснява какво трябва да направи.

Около десет часа по-късно Барбара гледаше през отвореното прозорче на каретата си, която се клатушкеше по тесен и пращен път. Когато напуснаха Лондон, те се движеха с добра скорост. Всъщност бе заповядала на кочияша да кара колкото може по-бързо. Сега животните бяха вече изморени, защото нощта беше задушна. Нямаше дори най-слаб полъх на вятър, който да прогони топлината, останала от дневните горещини.

На Барбара ѝ се струваше, че пътуват цяла вечност. Тя непрекъснато надничаше през прозореца на каретата и ругаше кочияша, че не кара достатъчно бързо. После пък започна да се тревожи, да не би да са сбъркали пътя. Показа отново глава през прозорчето ѝ се провикна:

— Хей, сигурен ли си, че не сме тръгнали по друг път?

— Всичко е наред, милейди. До гората ни остава не повече от миля — отговори кочияшът.

Барбара се успокои, въздъхна и се отпусна отново на меките възглавници. Всъщност бяха вече на петнадесет мили от Лондон, които изминаха за малко повече от час, т.е. удивително бързо.

Барбара бе облечена със същата великолепна рокля, с която преди това беше вечеряла в двореца с краля. Чарлз изяви желание да я изпрати до покоите ѝ, ала тя се оплака от главоболие, каза, че се чувства твърде зле и предпочита да се прибере и веднага да си легне. Тези думи предизвикаха загриженост в Негово величество и той се съгласи да я остави като намери за разумен довода ѝ, че ако я придружи до покоите ѝ, след това ще му бъде много трудно да си отиде.

Както винаги, така и сега Барбара постигна целта си. Чарлз седна на масата за карти, въпреки че това не го привличаше особено. А Барбара забърза, но не към покоите си, а към двора, където я чакаше каретата. Бе предвидила всичко съвсем точно. Както заминалият преди няколко часа с писмото ѝ коняр, така и другите слуги, които я придружаваха, не бяха облечени в известната ливрея на фамилията Касълмейн. Каретата, с която излезе през портите на Лондон, също имаше скромнен вид. Никой не се загледа в нея, а и Барбара се сгуши колкото можеше по-навътре и по-далеч от прозорците.

Роклята ѝ от патиниран златен брокат, бродирана с диаманти, както и брилянтната ѝ огърлица и обеци щяха да привлекат вниманието не само на някой минувач, но и на крадци и разбойници в случай, че я забележеха. Барбара знаеше също така, че кочияшите ѝ са обзети от страх и лоши предчувствия, защото тя напусна града без никаква охрана. Благодарение на дългия си опит всички бяха така наплашени от нея, че и през ум не им минаваше да реагират на странните капризи на своята господарка. Бяха свикнали да изпълняват безпрекословно всяка нейна заповед. Барбара не изпитваше страх.

Напротив, бързо я обхващаше някаква странна възбуда, и поради това беше не по-малко нервна от слугите си.

Тя обичаше рисковете и приключенията и когато се хвърляше в тях, изглеждаше по-красива от всякога. Очите ѝ искряха като ярки звезди, цялото ѝ тяло трепереше от чувствата, които я раздираха. Най-после стигнаха до мястото, което Барбара бе посочила на кочияшите. Това бяха развалините на някога прелестен параклис, построен в нормански стил. Едно любимо място за онези, които обичаха да излизат извън града, за да се повеселят или за някоя тайна среща. Самата тя беше идвала тук няколко пъти, когато придворните дами решаваха да се повеселят като простолудието сред девствената природа. Параклисът стоеше малко встрани от централния път и бе заобиколен от високи дървета. Напуканите му, полуразрушени стени, огрени от луната, хвърляха причудливи сенки върху земята, а средната, най-висока част на сградата, макар и останала без покрив, сякаш бе окъпана в сребро. Тя представляваше един истински оазис от красота, тайно място за срещи на онези, които търсеха самота или уединение. Голямата арка на входната врата стоеше непокътната от времето. Барбара слезе от каретата и бързо мина под нея. Застана в средата на параклиса, като се оглеждаше, сякаш търсеше с очи някой, който очаква нейното пристигане.

Изглеждаше толкова хубава, че дъхът на всеки, който би я виждал, щеше да спре — едно създание, пристигнало сякаш от някакъв друг свят. Широките поли на роклята ѝ шумоляха, когато се движеше, брилянтите пръскаха огнени пламъци върху шията ѝ, тъмната ѝ коса образуваше разкошна рамка около изумително красивото лице. Цялата вибрираше. Като че ли я управляваше някакво непреодолимо желание, което я тласкаше така мощно и неумолимо напред. Тя сякаш бе само една марионетка.

Барбара стоеше безмълвна и чакаше. Но когато измина доста време и нищо не се случи, постепенно възбудата ѝ утихна и на лицето ѝ се изписа съмнение.

В този момент от сянката на порутените стени в задната част на постройката се отдели някаква фигура. Човекът стъпваше така леко, че го забеляза едва когато бе направил няколко крачки. Тихо възкликна и стисна ръцете си сякаш изпитваше силна радост. В снопа от лунна светлина застана Бялото жабо.

Барбара не помръдна от мястото си. Без да ускорява или забавя крачките си, той продължи да се движи съвсем спокойно към нея. Когато се приближи достатъчно, тя видя как очите му блестят зад маската и как, преди да заговори устните му внезапно се свиха.

Бялото жабо си свали шапка и се поклони без никакво раболепие.

— Вие сте лейди Касълмейн, нали? — попита той.

— Вие ме познахте!

— Лицето ви, както и вашето име, са добре известни.

Не знаеше дали той влага сарказъм в думите си или просто установява някакъв факт. Настъпи кратка пауза, след която той попита:

— Защо сте тук?

Тя го погледна и преди да му отговори разтвори широко очи сякаш от изненада.

— А защо не? Има ли някаква причина, поради която не би трябвало да идвам тук?

Той стисна устни каза:

— Струва ми се, Ваша светлост, че си играете с мен. Дойдох тук, за да видя не вас, а съвсем друг човек. По всичко личи, че вие знаете нещо за това.

— Защо пък трябва да зная всичките тези неща? — отвърна Барбара Касълмейн. — Дойдох тук да се порадвам на лунната светлина. Почувствах внезапно желание да избягам от превзетостта и преструвките на придворното общество.

Докато говореше, тя го наблюдаваше, като очакваше той да започне да се притеснява, да се смути и да се чуди дали тя казва истината или не. За нейна изненада разбойникът остана съвършено спокоен, а изразът на лицето му — строг. Тя усети неприятното чувство, че той осъжда поведението ѝ, въпреки че не можеше да си обясни защо и откъде се появи това усещане.

— И така, сега, когато сте тук — каза той, — намерихте ли това, което търсихте?

Тогава Барбара вдигна глава и с осветено от лунната светлина лице му каза колкото нежно, толкова и предизвикателно:

— Да, защото намерих вас.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Възцари се мълчание, което сякаш бе заредено с неизказани мисли. След това Барбара Касълмейн с нетърпелив жест постави ръката си върху тази на Бялото жабо.

— Искам да поговоря с вас — каза тя много нежно. — Няма ли някое място, където бихме могли да поседнем, защото имам да ви казвам толкова много неща, които ще отнемат доста време.

Той бе обърнат към нея и понеже лицето му бе скрито от маската, само по твърдите очертания на устните му не успя да прочете нищо. Обаче ѝ отговори без колебание:

— Малко по-нататък има надгробна плоча, върху която ваша светлост би могла да седне, ако разбира се не се страхувате от привидения.

— Не се страхувам нито от привидения, нито от каквото и да било друго — отвърна Барбара Касълмейн. — Коя друга жена сред вашите познати би дошла тук посред нощ без свита и телохранители?

— Познанствата ми с дами, които притежават такъв антураж са твърде ограничени — отвърна сухо Бялото жабо.

Двамата тръгнаха към мястото, което той бе посочил. Когато стигнаха до него, тя се отпусна върху гладката мраморна плоча и започна да оправя полите на роклята си, сякаш сядаше върху някой от меките, покрити с коприна и отрупани с възглавнички дивани в собствения си салон. Той стоеше до нея и я гледаше. Като се настани, тя потупа камъка до себе си и го покани:

— Няма ли да седнете и вие? Така както сте застанали над мен, е невъзможно да разговаряме. Намирам, че присъствието на твърде високи мъже понякога е уморително.

Той изпълни желанието ѝ. Сега лунните лъчи осветяваха неговото лице така, както озаряваха и нейното. Пропуканата каменна стена ги предпазваше както от любопитни очи, така и от нощния вятър. Това кътче — стената, мраморната плоча и една напукана, покрита с изящна каменна плетеница колона до тях, представляваха класически

пейзаж от древността, на фона, на който седеше Барбара, облечена в брокат и обсипана с диаманти, едно олицетворение на модерното време.

Гледката объркваше и човек не можеше да разбере къде свършва миналото и къде започва бъдещето. Тя беше толкова прелестна, че сърцето на всеки мъж би трепнало, когато хванала двете му ръце в своите, тя му каза с нескрита молба в гласа:

— Преди да говорим искам да изпълните едно мое желание.

— Какво е то? — попита Бялото жабо.

— Бихте ли свалили маската си? Имам силно желание да видя лицето ви.

— А защо то ви интересува толкова много? — попита разбойникът. — Нима се надявате да ме познаете при следващата може би не толкова приятна среща или просто сте любопитна да разберете подобно на много други жени какво ужасно чудовище се крие зад тази маска?

Барбара се засмя с лек звънлив смях, от който личеше, че истински се забавлява.

— Нима наистина сте толкова глупав и мислите, че аз и без това не знам кой всъщност сте вие, скъпи ми лорд Ставърли?

— Любопитен съм да узнам кой би могъл да ви осведоми за това — не трепна Лушиъс. — Да не би да е братовчед ми Рудолф?

Барбара отново се разсмя.

— Рудолф предпочита да сте мъртъв — каза тя, — за да може да получи вашата титла и имотите ви. От негова гледна точка е много жалко, че вие упорито държите да останете жив.

— Вероятността да не го притеснявам още дълго време определено е в негова полза — сухо отвърна той.

Докато говореше, той вдигна ръце, развърза връзките, които прикрепяха маската към лицето му и я свали. Когато погледна Барбара, на устните му играеше лека усмивка.

— Сега довольна ли сте?

Очите ѝ се впиха трескаво в лицето му. Тя дори леко възкликна от удоволствие.

— Приличате на Рудолф — каза тя, — но има нещо, макар и съвсем дребно, което винаги съм мислила, че липсва в неговите черти.

Не мога да обясня какво е то, мога само да кажа, че е нещо извънредно важно за един мъж... и за една жена.

Лушиъс прибра маската в дълбокия джоб на кадифеното си палто и се обърна към Барбара така, че се оказа лице в лице с нея.

— А сега, Ваша светлост, бихте ли имали добрината да обясните какво правите тук и защо сте ми изпратили бележка от името на моята братовчедка Пентея.

— Защо мислите, че аз съм изпратила бележката? — го попита Барбара Касълмейн.

— Не съм напълно лишен от разум — отговори ѝ Лушиъс. — Дойдох тук тази вечер като очаквах да видя братовчедка си. В същото време подозирах, че това може да е примамка, с която някой иска да ме вкара в капан. Пресрещнах вашата карета поне на миля оттук и се погрижих да проверя дали в нея или след нея няма въоръжени войници или някой старателен съдия, който гори от нетърпение да ме залови. Когато видях, че в каретата има само една жена, естествено беше отначало да реша, че братовчедка ми Пентея наистина идва да се срещне с мен на същото това място, описано в писъмцето, което бях получил преди това.

— Значи то все пак е стигнало до вас — каза Барбара Касълмейн. — И би следвало да оцените необикновената ми проникателност, благодарение на която ви открих.

— Човекът от двореца, когото сте пратили в Ставърли, е намерил къщата затворена и заключена — спокойно продължи Лушиъс. — Тропал е по вратите и прозорците без някой да му отговори. И не би ме открил, ако страхът му от вас не е бил по-голям от този за кожата му.

— Какво искате да кажете? — запита красивата жена.

— По всяка вероятност нещастникът е изпаднал в ужас при мисълта, че ще му се наложи да се връща при вас и да докладва, че не е намерил никой. Опитал да се покатери по стената към открехнатия прозорец на първия етаж. Почти стигнал перваза, когато едно парче прогнил улук поддало и той се строполил върху каменните плочи на терасата от височина пет-шест метра. Двама от моите хора го намерили едва жив. Преди да пристигна, за да му окажа някаква помощ, нещастникът бе мъртъв.

— Да, обаче все пак сте намерили писмото.

Лицето на Барбара не изрази нито съчувствие, нито ужас от това, което ѝ бе разказал. Твърде очевидно бе, че се интересува единствено от това, което касае само нея.

— Прибрах го от човека — спокойно отвърна Бялото жабо, — който се беше постарал да ми го донесе на всяка цена и заплати за това с живота си.

— И сте дошли тук — каза Барбара.

— И дойдох тук... Ала да се видя с братовчедка си Пентея.

— Ала вместо нея намерихте мен.

Думите ѝ прозвучаха със закачлив тон, за момент дългите мигли се отпуснаха надолу, след това тя отново вдигна очи и каза.

— Както вече казах, исках да ви видя.

— Сега желанието ви е изпълнено. Доволна ли сте?

В гласа му прозвуча такава саркастична нотка, която само един глух не би чул. Обаче Барбара очевидно ни най-малко не се засегна, защото се наведе още по-близо до него. Силната и екзотична миризма на нейния парфюм го обгръщаше на вълни при всяко нейно движение.

— Имам толкова много да ви говоря — каза тя, — но първо ми разкажете за себе си. Щастлив ли сте като водите един див и тежък живот на човек, поставен извън закона, или тъгувате за нещата, които сте изгубили — домашния уют и семейното огнище, добре приготвената храна, хубавата музика и, разбира се, жените — жени като мен, с които един мъж може да води приятен разговор, а когато пожелае да прави и любов?

Гласът ѝ бе нежен и съблазнителен като цигулка, която свири нежна любовна песен. Отговорът му бе мигновен:

— Какво се опитвате да направите, милейди? Да ме примамите обратно в цивилизования свят и да надяна сам на врата си примката, която ме очаква.

Барбара го изгледа с поглед, изпълнен с чувство, което приличаше на тъга.

— Защо не искате да ми се доверите? — запита тя. — Ако сте решили, че съм дошла тук да помагам на съдебните власти или съм изпратена от Негово величество, дълбоко се заблуждавате. Дойдох по собствено желание и никой, освен двамата ми кочияши няма ни най-малка представа къде се намирам.

— И защо дойдохте? — попита Лушиъс.

— На този въпрос вече отговорих — каза Барбара. — За да ви видя!

Очите му разглеждаха внимателно лицето ѝ сякаш искаха да прочетат в него истината. Понеже той не пророни нито дума, Барбара продължи:

— За пръв път ви видях в съдебната палата, ала много преди това, години наред, бях слушала за вас. Струва ми се, че вашите приключения и подвизи винаги са вълнували сърцето ми и постепенно са пробуждали към вас един интерес, който непрекъснато растеше. Докато най-сетне в онази задушна и препълнена с хора съдебна зала не вдигнах очи и не ви видях. В този миг разбрах, че желая да ви видя отблизо, да разговарям с вас, да узная що за човек сте. Добре познавам вашия братовчед, но Рудолф е един нещастник. Той опитва с нахалство да си пробие път в живота, но жъне само провали.

— А какъв бихте желали да бъде той? — попита Лушиъс.

— Храбър като вас — отвърна му Барбара. — Помислете само, той дори няма кураж да дойде тук и да ви убие, трябва му купчина непохватни войници, които да свършат тази работа вместо него.

— Значи бихте искали да падна убит от ръката на своя братовчед Рудолф? — учуди се Лушиъс. — Добре измислено. А каква е вашата роля в заговора?

— Не съм казала, че искам да ви убият — възпротиви се Барбара Касълмейн. — Напротив много повече бих желала да ви виждам жив, лорд Ставърли!

— Това име не е мое и аз нямам право да го нося — заяви Лушиъс. — Скъсал съм със семейството си преди много години. Аз съм Бялото жабо, разбойник и крадец, който отнема златото и скъпоценностите на хората, които пътуват по пътищата.

— Бихте отнели и моите украшения? — попита Барбара, като докосна с пръсти диамантената си огърлица.

— Ако ги прибера — каза Лушиъс, — вие много скоро ще ги замените с други, за които ще плати кралската хазна. Вашето праросничество и без това струва скъпо на Англия и аз не желая да ви помагам да разорявате държавата.

— Прекалено сте строг — нацупи се Барбара. — Нима ще лишите една жена от удоволствието да бъде хубава?

— Зависи за какво тя използва своята красота. Някои жени носят само нещастия.

— И аз съм една от тях? — попита Барбара.

— На този въпрос трябва да си отговорите самата вие — отвърна Лушиъс.

Барбара сви рамене, след това протегна дясната си ръка и нежно положи длан върху неговата.

— Защо през цялото време спорите с мен? — запита го тя. — Когато разговаряме, погледът ви е суров, а гласът — строг. Дойдох тук да ви видя и с това поех много голям риск. Нима това не ви радва? Нима във вашето сърце няма малко топлинка за една жена, рискувала толкова много неща?

— Какво всъщност искате вие от мен? — попита Лушиъс.

— Нима вие не сте истински мъж и не знаете ли отговора, без да ви го казвам? Нали споделих, че когато се появихте в съдебната зала, сърцето ми започна да бие по-силно и аз разбрах, че няма да намеря спокойствие, докато не се срещна с вас, докато не усетя, че сърцето ви бие в унисон с моето.

Много бавно Лушиъс измъкна ръката си изпод дланта на Барбара, изправи се и каза:

— Лейди Касълмейн, струва ми се, че ние не се разбираме. Не съм глупав чак дотам да си въобразя, че интересът ви към мен е продиктуван от чувствата, които споменахте. Нито съм толкова суетен, че да приема за чиста монета това, за което говорите. Ако не желаете да кажете истината и ако нямате какво друго да добавите, ще ми се наложи да ви помоля да ме извините, тъй като имам да върша доста работа другаде.

Думите му бяха произнесени с мек глас. Нейната реакция обаче бе неочаквана. Тя се облегна назад, шията и лицето ѝ ослепително блестяха на лунната светлина, а когато му се усмихна с морна съблазнителна усмивка, устните ѝ ярко аленееха.

— Колко сте глупав — каза тя. — Или може би сте един от малкото мъже, които са напълно лишени от суетност? В такъв случай уверявам ви, че вие сте единственият в целия Уайтхол.

— Мога ли да си вървя?

Гласът на Лушиъс изразяваше безкрайно търпение, стигащо до самоизмъчване.

— Не!

Възклицанието изскочи рязко между свитите ѝ устни.

— Не, не можете да си тръгнете, защото не съм казала всичко, което имах намерение да ви кажа. Седнете, лорд Ставърли, или Бяло жабо, ако предпочитате това име. — Барбара се изправи и протегна приканващо ръка. — Елате. Няма защо да се страхувате от мен.

И тогава Лушиъс се разсмя. Много искрено и много весело.

— Не се страхувам от вас — каза той. — Колкото и странно да е това, но започвам да подозирам, че вие се опитвате да ме съблазните. Моля да ме поправите, ако греша!

— Много ли ще се изненадате, ако се окаже, че сте прав? — промълви Барбара.

— Значи това, което се говори за вас, все пак е вярно? — отбеляза той.

— И какво се говори за мен? — попита го Барбара.

— Говори се, че сте колкото красива, толкова и непретенциозна във връзките си, че сте напълно лишена от свян и че когато пожелаете някой мъж, невинಾಗಿ изчаквате той пръв да поеме инициативата.

— Значи това разправят за мен — каза Барбара без никакво огорчение. — Е, и какво ако това е вярно, господин разбойник? Трябва ли да добавя, че засега нито един мъж не ми е отказал?

— А вие какво бихте направили, ако ви беше отказал? — попита Лушиъс.

— Вероятно бих го убила със собствените си ръце — отговори Барбара. — Казват, че няма на света по-ужасно отмъщение от отмъщението на жена, която е била пренебрегната. Няма мъж, който ще се държи с мен по този начин, и ще остане жив!

Лушиъс пак се засмя, но смехът му бе приглушен и в него се долавяше съжаление. Лицето му учудващо се смекчи, той седна до Барбара и взе ръката ѝ в своите ръце.

— Изслушайте ме, лейди Касълмейн — започна той. — Сега сте много млада и животът ви обсипва с множество блага. Приемете съвета ми и не се противопоставяйте без нужда на законите на природата. Мъжът е роден да бъде ловец, а жената — дивеч. Така е било хиляди години и тези, които се мъчат да променят реда на нещата, само нараняват или разрушават себе си в хаоса, който сами сътворяват. Вие сте много чаровна, а в някои неща — и умна.

Използвайте този ум така, че той да управлява вашето сърце и вашето тяло. Нека те бъдат слуги на вашия разум, а не негови господари. Сега едва ли ще сте склонна да ми благодарите за този съвет, но ако сторите това, което ви казвам, когато остареете, ще ми бъдете безкрайно благодарна. Оставете мъжете да ви гонят, лейди Касълмейн, и тогава ще научите за любовта такива неща, които сега не знаете.

— Зная всичко, каквото е възможно да се знае за любовта — отвърна му Барбара и Лушиъс за момент видя пред себе си не красавицата, свикнала да бъде заобикаляна с внимание, а едно капризно и разглезено дете.

— Любовта може да се изучава безкрайно — отбеляза той. — Има много видове любов, лейди Касълмейн, но само най-възвишената, най-красивата си заслужава труда.

— Откъде сте толкова сигурен? — попита Барбара. — Трябва постоянно да търсиш любовта, да я вкусваш и то неведнъж, а хиляди пъти. Да откриваш, че не си намерил това, което търсиш, и така накрая да намериш най-доброто, перфектното.

— Колко дълбоко грешите, ако наистина смятате, че това е пътят към перфектното! — спокойно каза Лушиъс. — Никога ли не сте обичали истински?

Барбара се обърна така, че да скрие лицето си от него, и за миг изразът на очите ѝ се промени.

— Да. Веднъж — каза тя тихо. — И това разби сърцето ми. Аз се молах никога повече да не преживея такова нещо. Любовта, която търся сега, е радост и жажда на едно сърце, което бие в хармония с моето, насладата от горещи устни върху моите, да усетя прегръдката на силни ръце, да чувствам, че в тялото ми се разпалва огън, който жарко и страстно гори и в мъжа, който ме прегръща.

Докато говореше, Барбара бавно извърщаше лице към Лушиъс и сякаш собствените ѝ думи, които изричаше, я изпълваха с възбуда, очите ѝ светеха, дишането ѝ се ускори, устните леко се разтвориха, а белите очертания на гърдите ѝ се движеха неспокойно сред бижутата, красящи ниско изрязаното деколте.

Лушиъс я наблюдаваше и благият израз на лицето му постепенно изчезваше. Когато заговори, очите му бяха хладни и твърди като гранит:

— Това не е любов. За това нещо съществува друго, много грозно име.

Ала Барбара вече не го чуваше. Той дори не бе спрял да говори, когато ръцете ѝ се протегнаха и гальовно легнаха върху мекото кадифе на палтото му, а гласът ѝ жадно и ласкаво прошепна:

— Искam ви! Целунете ме и ще видите, колко силно ви желая.

Лушиъс не помръдна. След миг той ѝ каза:

— Вие правите грешка! Забравили сте, с кого говорите. Вие, лейди Барбара Касълмейн, най-известната красавица на Уайтхол, не можете да говорите така на човек, поставен извън закона, на човек, който преживява само благодарение на ума и ръцете си. Вие се движите сред придворни и крале и съм убеден, че в двора има много мъже, които живеят само с надеждата да чуят думите, които изрекохте сега. Но тези думи не са за мен и аз ви моля да забравите, че сте ги казали. Той се изправи и се обърна към нея:

— Каляската ви очаква, лейди Касълмейн. Без вас Лондон губи целия си чар.

Още не бе изговорил тези думи, когато Барбара скочи на крака.

— Защо ми казвате всичко това? — запита тя. — Защо се мъчите да се отървете от мен? Нима е възможно да ви е страх да приемете това, което ви предлагам?

— Да приемем, че тъкмо това е причината — отговори Лушиъс с успокояващ тон. — Вече е късно и за вас е опасно да оставате тук.

— Опасно? Откъде произлиза тази опасност? — възкликна недоумяващо Барбара. — Да не би да е от вас?

Тя цялата трепереше. Беше впила очи в лицето му, сякаш искаше да изтръгне някаква тайна от безстрастно строгите му черти. След това изведнъж извика:

— Вие не ме желаете, ето къде е причината, нали? Вие не ме желаете?

— Не съм казал такова нещо — отговори търпеливо Лушиъс.

— Ала това е очевидно! Аз дойдох тук, казах ви откровено и честно какви чувства изпитвам към вас, а вие не можахте да измислите нищо друго, освен да ме отпратите в Лондон!

— Грижа за сигурността на Ваше сиятелство — отвърна Лушиъс. Барбара нададе яростен вик.

— Нищо подобно! Вие ме отхвърляте, вие — крадец, разбойник отритнат от обществото човек, с когото една порядъчна жена не би могла да има нищо общо!

— Аз вече ви казах всичко това — отговори Лушиъс, на когото гневът на Барбара не направи никакво впечатление.

— Но това не е вярно! — извика тя, докато мислите ѝ променяха посоката си като ветропоказател. — Вие не сте бандит без род и семейство. Вие сте маркиз Ставърли, вие носите благородническо име и висока титла. Ние говорим като равни, вие и аз, и все пак вие ме отхвърляте! Вие ме отправяте, защото не ме желаете! Оказва се, че с вас съм в пълна безопасност, все едно, че се намирам в метох сред калугерки. Не означава ли това, че мъжествената ви външност е само измама?

В тона на Барбара ясно се чувстваше оскърбление, от което Лушиъс явно не се засегна.

— Изморена сте — каза той. — Няма да мине много време и ще забравите всичко това. Всъщност най-добре ще бъде и двамата да забравим тази вечер и тази среща.

— Обаче аз не желая да ги забравям — настоя Барбара. — Аз исках да се срещна с вас и именно за това дойдох тук. Вие притежавате всичко, което търсих и не открих в Рудолф. Вие сте красив и интересен мъж като онзи, на когото някога подарих сърцето си. Аз мога да обикна отново, но тази обич сега ще бъде съвсем друга, защото зная много повече, станала съм много по-умна и много по-опитна, отколкото бях.

— Защо трябва да ме обичате? — попита Лушиъс. — Вие говорите безсмислени неща. Повярвайте ми и си вървете вкъщи. Уверявам ви, че това е най-разумното, което можете да направите.

— Нима някога в живота си съм вършила нещо разумно? — възкликна Барбара. — Не, няма да се избавите от мен така лесно. Не е възможно действително да искате да ми откажете, не вярвам в това. Правите го само от кавалерство, от желание да останете в сянка, защото животът ви и така е пълен с опасности.

— Мислете каквото си искате — каза Лушиъс, — но аз ви уверявам, че най-доброто за вас е да си тръгнете, без да говорим повече за тези неща.

— Ами ако не го направя? — викна Барбара.

Тя се приближи към него. Изведнъж, преди да успее да се отдръпне или да ѝ попречи, ръцете ѝ обгърнаха врата му, а горещите ѝ устни се впиха в неговите. За един миг той остана неподвижен, а след това внимателно, но със сила, на която не можеше да се възпротиви, Лушиъс свали ръцете ѝ и я отстрани от себе си.

— Принуждавате ме да бъда откровен — каза той много спокойно. — Обичам друга жена, която, ако положението ми бе различно, бих помолил да стане моя съпруга.

В очите на Барбара блесна ярост, устните ѝ се изкривиха гневно и тя заприлича на истинска фурия. Започна да се тресе неудържимо, като цялата ѝ страст и желание за миг се превърнаха в огнено бушуващ бяс. Пръстите и се свиха така, че кокалчетата им побеляха, тъпчеше земята с крака, а тъмните ѝ къдрици танцуваха около лицето.

— Проклет да сте! — крещеше тя. — Ще ми платите скъпо за това! Ще разпоредя да ви обесят на първото дърво, а аз ще стоя отдолу и ще се смея. Чувате ли ме? Ще се смея! А след това конете ще ви разкъсат на четири части и главата ви ще бъде набита на кол и изложена на Тауър хил. Ще минавам с каляската си край нея и ще ѝ се подигравам. Мразя ви, мразя ви така, както никога не съм мразила мъж в живота си. И се кълна във всичко свято, което имам, че ще ви накажа със смърт!

Лушиъс наблюдаваше гневния ѝ пристъп, без да реагира. Всъщност в очите му имаше тъга и погледът му постепенно стана помек. Когато Барбара, чийто глас бе вече пресипнал, за миг спря да крещи, за да си поеме дъх, той каза спокойно:

— Всичко това, разбира се, ще стане. Ала сега, ако не се качите в каретата, ще бъда принуден да ви оставя сама и да си тръгна. Най-разумното е да послушате съвета ми и да се върнете веднага, докато съм все още тук. Не съм единственият разбойник, който броди по тези гори, все ще се намери някой, който няма да прояви уважение нито към персоната на Ваша светлост, нито към вашите скъпоценни притежания.

Гневът на Барбара постепенно я напускаше и тя потрепери неизвестно дали от изблика ѝ на гняв или от думите на Лушиъс. Но това бе достатъчно, за да я накара да тръгне към арката на срутения параклис, под която бяха минали на идване. Долу на пътя я очакваха търпеливо конете и слугите. Те бяха свикнали с капризите ѝ и изобщо

не си задаваха въпрос защо ги кара да стоят будни в такъв час, когато луната се спуска към хоризонта и на изток скоро ще изгрее зората.

Когато Барбара се появи под арката, единият от кочияшите скочи от капрата и отвори пред нея вратичката на каляската. Барбара се поколеба. За първи път, откакто остави Лушиъс, тя се обърна. Видя, че той я следва отблизо. За миг в очите ѝ едва проблесна израз на поражение. След това, като се взираше в ясните му изрязани черти, в широкото умно чело и дълбоко разположените очи, тя сви устни така, сякаш струваше неимоверно усилие да се въздържи да не каже някоя груба дума. Внезапно се обърна и затича по късия наклон към каретата си, скочи в нея и се тръшна на седалката.

Кочияшът погледна дали и Лушиъс няма да се качи, след това затвори вратата и леко се качи върху капрата. Нито той, нито другият кочияш се учудиха, че след господарката им от развалините излиза някакъв добре облечен джентълмен. Те бяха свикнали на потайни срещи и секретни поръчения. Бяха доволни, че срещата или каквото е било там, вече е приключило и могат да се връщат в града.

Лушиъс стоеше без маска под лунната светлина. Барбара се наведе да го погледне още веднъж. И сякаш хладнокръвният му и невъзмутим вид бе изчерпал и последните ѝ сили, тя внезапно се наведе още повече и изкрещя:

— Ще съжалявате за това, когато научите за братовчедка си Пентея! Тя няма да бъде ваша!

Последните думи не се чуха, защото кочияшът удари конете и каляската тръгна. Ала Барбара бе възнаградена. Тези нейни думи развълнуваха Лушиъс така, както нищо, което му бе казала по време на дългата им среща. Той направи няколко бързи крачки напред, лицето му изразяваше отчаяно безпокойство, ръката му се вдигна, сякаш да спре каретата, но бе твърде късно. Барбара си замина. Безгранично доволна, че успя да го разтревожи, тя се излегна върху меката облегалка и се засмя.

Смехът ѝ обаче не беше весел, дори премина в нещо, подобно на ридание. Тя извади носна кърпичка, допря я до очите си, а след това разкъса на малки парчета изящно бродираната батиста и скъпата дантела.

— Това му причини болка — каза си тя на глас. — Ще му дам да се разбере, след като може да предпочете тази безцветна кукличка пред

мен!

Но мисълта, че Лушиъс е предпочел друга жена пред нея, не я оставяше на мира. Не намаляваше болката в гърдите ѝ, нито усещането ѝ, че е смачкана и унижена. Всяка частица от тялото ѝ я болеше така, сякаш нанесеното ѝ оскърбление не бе душевно, а физическо.

Барбара все още не можеше да повярва, че тя — най-известната красавица в цялата страна, е предложила себе си на един разбойник и е била отхвърлена. Не можеше да повярва, че всичко това наистина се бе случило с нея, че поканата, която бе отправена толкова открито и дръзко от нейна страна, бе отхвърлена. Мислеше си, че навярно е някаква грешка. Но тя знаеше, че не е. Все още усещаше безмилостния хлад на неговите устни. Тогава беше разбрала, че той наистина е равнодушен към нея. Това беше невъзможно, невероятно и все пак истина. Той остана равнодушен към нея! Намери се мъж, който можа да устои пред нейния чар, пред комплименти и съблазън, които правеха от всеки друг, върху който тя бе спирала погледа си, неин покорен и обожаваш я роб.

За първи път в живота си Барбара започна да се страхува от онова, което я очаква в старостта. Това време беше още далеч и все пак след преживяното тази вечер тя вече можеше да си представи какво ще почувства, когато мъжете започнат да я подминават, когато вече няма да може да избира любовниците си. Тогава, когато ще бъде принудена да пада все по-ниско и по-ниско, докато цената на подаръците, с които тя ще ги дарява, не стане по-висока от тази на благосклонността, която някога е била ценена повече от всички богатства на кралството.

Тя си помисли за краля и за властта, която имаше върху него, за мъжете, които бе имала преди него и за обожателите, които бяха обсаждали нейните апартаменти, умолявайки я само за едно докосване на ръката ѝ, за един поглед на сияйните ѝ сини очи. Колко често им се присмиваше и заплашваше да извика лакеите, за да ги изхвърлят заради дръзкото им поведение. Как ли ще се чувства, когато един ден се окаже, че никой не чака в приемната ѝ, когато по-млади и по-красиви жени ще заемат мястото до краля, което сега принадлежи на нея. Тя се беше страхувала от кралицата, но само преди да я види. Въпреки че след сватбата Чарлз отново се бе върнал при нея, това не означаваше, че той ще остане неин благодетел завинаги.

Тя го държеше с красотата си, със страстта, която събуждаше в него, с факта, че му бе родила две и без съмнение ще му роди още деца. Ала мъжете не са верни от благодарност, защото една жена е по-хубава и по-желана, отколкото нейни съпернички. За момент Барбара усети някакво предчувствие, от което потръпна, сякаш я бе докоснала ледена ръка. И тя отгатна, че това бе ръката на времето.

Като ясновидка тя едва ли не виждаше лицата на тези, които ще се превърнат в нейни съпернички. Виждаше ги така ясно, сякаш пътуваха заедно с нея в подскачащата по каменистия път каляска. Жените, които Чарлз ще обича, които ще получават подаръците, парите и властта, които сега бяха нейни. Тя обаче щеше да се бори за всеки сантиметър, всяка крачка, за да запази всичко, което бе придобила, за да получи още повече и да задържи несигурната привързаност на краля към себе си. Знаеше, че колкото и да се бори, ще дойде ден, когато ще загуби. Времето ще ѝ отнеме последния остатък от красотата заедно с него и последното късче от властта, на която се наслаждава сега. Днес бе само началото. Един мъж ѝ отказа, защото обичал друга жена. Той ѝ говореше за любовта и твърдеше, че тя не знае какво е най-хубавото в нея. Също така ѝ бе дал един съвет, който беше правдив и верен, който за съжаление нямаше намерение да последва. Тя ще гони това, което иска, каквото и да е — мъж, скъпоценност или просто нещо вкусно, с жадност и лакомия, на които няма да се противопоставя, защото тялото ѝ, независимо от неговата красота, ще управлява нейните мисли.

Дълбоко в душата си тя започна да изпитва съжаление към самата себе си. Въпреки това не можеше да потисне бесния си гняв срещу Лушиъс. Тя го мразеше с ожесточена и кипяща омраза, която я изгаряше като треска и изсушаваше устните ѝ, които се бяха напукали сякаш от жажда. Знаеше, че го желае така, както никога по-рано не бе пожелавала нито един мъж, дори Филип Честърфийлд, когото бе обичала повече от всеки друг.

Не обич изпитваше тя към Лушиъс, а болезнена жажда, от която целият свят ѝ изглеждаше пуст и безсмислен, защото не успя да разбере какво означава да бъде обладана от него. Чувстваше се съвсем сама в някаква безжизнена пустиня, изпълнена с нещастия. Отлично разбираше, че тази самота е само физическа, ала от това не ставаше по-поносима. За пръв път в живота си Барбара изпитваше мъката на

несподелена страст и тя оставяше трайни белези в душата ѝ, които щяха да я измъчват и неуморно да я тревожат до края на живота ѝ.

Лушиъс бе първият мъж, който устоя на нейния чар. През идните години те щяха да станат повече, но нито един от тях нямаше да ѝ причини такава разрушаваща душата болка, каквато тя изпита в първите минути, след като напусна разрушения параклис, когато пламъкът на желанието започна бавно да угасва. Усещането на болка и празнота остана в душата ѝ и тогава, когато тя беше вече изстинала и спокойна. Само пръстите ѝ все още стискаха разкъсаната на парченца носна кърпичка.

Бяха вече пропътували около пет мили и се движеха с добра скорост, когато с рязък тласък, от който Барбара политна на пода, конете се заковаха на място и каретата внезапно спря. Последва кратка заповед и слугите застинаха с вдигнати ръце. Барбара погледна навън и видя разбойник на черен кон. Той държеше пистолет, насочен право към сърцето ѝ. Тя стана от седалката. Нужно ѝ бе известно време, за да събере разпилените си мисли и да разбере, че разбойникът срещу нея е Лушиъс. Той бе сложил отново маската си, обаче тя го разпозна безпогрешно по черното бродирано палто и бялото му дантелено жабо. Видя и познатите ѝ очертания на брадичката и решителното изражение на твърдите устни, които съвсем скоро бе докоснала със своите.

— Какво желаете?

Тя отправи въпроса високомерно, с присъщата си предизвикателност. Ала изведнъж думите заседнаха в гърлото ѝ.

— Излезте! Искам да поговоря с вас.

Той още беше на седлото, но като видя, че тя няма намерение да му се подчини, скочи на земята, без да сваля пистолета, и я изчака да слезе от каретата.

— Какво искате от мен? — отново запита тя.

— Кажете на вашите хора да мируват докато приключим разговора си!

— Това пък защо?

— Защото така ви казвам. Побързайте, нямам време за губене!

Все още недоумяваща, тя успя да възвърне постепенно самочувствието си. Нареди на слугите си да изчакат и се обърна с насмешка към Лушиъс:

— И сега какво? Аз, разбира се, съм изцяло готова да се подчинявам на вашите заповеди.

Той не обърна внимание на саркастичния й тон и каза рязко:

— Отместете се на няколко крачки от каретата. Не искам слугите ви да ни чуят.

Тя му се подчини. Когато те се отдалечиха достатъчно, за да не могат слугите да ги чуват, тя се обърна към него така рязко, че богатите поли на разкошната й рокля се развяха.

— Е, и? — попита тя. — Започнали сте да се разкайвате, че сте ме пуснали да си вървя?

— Последвах ви по съвсем друга причина — отговори разбойникът. — Преди да си тръгнете вие казахте нещо за моята братовчедка Пентея. Къде е тя сега и какво искахте да кажете с последните си думи?

— Аха! Значи, вие страдате от любопитство — присмя му се тя. — Обаче от мен няма да чуете нито дума. Няма съмнение, че когато дойде време, новината сама ще стигне до вас.

— Казвайте веднага какво имахте предвид — настоя Лушиъс.

— А ако откажа? — попита Барбара.

— Тогава ще стрелям — отвърна той и заплашително вдигна пистолета.

— Какво полза ще имате от мен, ако умра? — усмихна се Барбара. — Пак няма да разберете какво става с вашата скъпоценна братовчедка.

— Няма да ви убивам, лейди Касълмейн — каза й Лушиъс. — Нямам навик да убивам хора, освен тези, които са толкова гнусни и долни, че светът ще живее без тях по-добре. Също, така нямам намерение да ви ставам съдник. Аз се тревожа за моята братовчедка Пентея, която ми е по-скъпа от живота и заради която съм готов да забравя благородните си обноски спрямо дами като вас. Както вече ви казах, аз съм човек, притиснат до стената. Ще ми кажете какво е станало или ще стрелям! Не съм забравил, че вашите хора не са въоръжени и сте безсилна да ми попречите. Вие няма да умрете, лейди Касълмейн, вие само ще получите белези, а белезите не са украшение, подходящо за красивите жени. Един дълъг белег върху това бяло рамо например...

— Няма да посмеете!

Барбара буквално избълва думите си срещу него, ала той сякаш не забеляза това.

— Жена, на която й липсва пръст, е обект на съжаление. Хората ще ви съжаляват, лейди Касълмейн, а това надали ще ви бъде приятно.

— Не вярвам на вашите заплахи и нищо няма да ви кажа. След като Барбара изкрещя тези думи, Лушиъс вдигна пистолета и го насочи към съблазнително подалото се от дълбоко изрязаното деколте бяло рамо. Той внимателно се прицели и спокойно започна да брои:

— Едно... две...

Пръстите му като че леко натиснаха спусъка и Барбара извика:

— Проклет да сте! Щом толкова искате да знаете, надявам се новината да ви хареса. В тази минута вашата безценна братовчедка я омъжват за Рудолф. Трябват му нейните пари и тя ще стане негова жена, за да може той да заживее в Ставърли и да направи имението такова, каквото е било едно време. Надявам се, че сега сте доволен, скъпи ми лорд Ставърли, когато в най-близко време ще окачат на бесилото и при това напълно заслужено!

— Къде се извършва брачната церемония?

Въпросът му прекъсна отмъстителните викове на Барбара. За секунда тя се поколеба, но видя, че новината дълбоко го е уязвила и с пълен възторг, забравила що е предпазливост, започна да разкрива кроежите на Рудолф.

— Те се венчават в черквата на имението Ставърли. Харесва ли ви това? В същата тази църква, която трябваше да бъде ваша и в която, ако не бяхте преследван от закона разбойник, за чиято глава е обещана награда, вие самият щяхте да се венчаετε за нея и да я направите своя съпруга!

Последните думи тя извика с пълен глас, за да може да я чуе, защото Лушиъс вече не беше до нея. Чул думата „Ставърли“, той се метна на коня, хвана юздите и пришпори жребеца! Лушиъс се понесе напред, без да погледне Барбара и без да се обърне поне веднъж.

Тя гледаше подире му, докато той и конят му не се скриха в сянката на дърветата и не изчезнаха от погледа ѝ.

Горчива усмивка бавно изкриви устата ѝ. Луната вече избледняваше и първите плахи лъчи на изгрева озариха небето на изток. „Ставърли е на много мили оттук. Лушиъс ще пристигне твърде късно!“ — помисли си тя.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Кралицата направи последен бод върху бродерията си и я показа на Пентея.

— Става много хубаво, нали, лейди Пентея?

— Прелестно е, мадам — възкликна младото момиче. — Ваше величество бродира толкова фино! Съмнявам се, че в цяла Англия има жена, която може да го прави като вас.

— Учили са ме монахини в Португалия — с усмивка отговори кралицата.

Тя сгъна ръкоделието си и вдигна очи към ликовете на светиите, които украсяваха стените на стаята. Сякаш споменът за добродетелните жени, които я бяха учили на ръкоделие, насочи мисълта ѝ към по-възвишени неща. Устните ѝ леко се размърдаха и Пентея разбра, че кралицата шепне молитва.

На младата придворна винаги ѝ се струваше странно, че апартаментите на кралицата в двореца са обзаведени скромно и непретенциозно, докато хората не преставаха да говорят за великолепието на жилището на Барбара Касълмейн. Може би защото кралицата никога не бе тревожила височайшия си съпруг с молби за подаръци, нито бе пожелавала ценните и разкошни мебели и други предмети, украсяващи парадните зали, които биха могли толкова лесно да се пренесат в нейните покои. Тя се задоволяваше с картини с библейски сюжети, с религиозни книги до леглото си. Макар да не бе споделила с нея, Пентея имаше чувството, че младата кралица се гордееше с това, че толкова се отличава от другите жени, които търсеха благоволението на нейния съпруг.

Както повечето хора, чиято привлекателност зависи от израза на лицето и от вътрешния чар, кралицата понякога изглеждаше много хубава, а понякога — бледа и невзрачна.

Слугини донесоха на кралицата няколко тоалета, за да избере един от тях за вечерта. Тя се колебаеше кой от тях да предпочете, като не забравяше и за бижутата, които трябваше да съчетае с роклята.

Сред дрехите имаше една рокля от плътен бял сатен на фигури, която беше богато украсена с алена дантела. Кралицата я носеше с красива огърлица от рубини, подарена ѝ за сватбата от роднини в далечна Португалия. Пентея харесваше тази рокля, защото аленото много отиваше на Нейно величество и освежаваше тъмните ѝ очи и коса. Тя искаше днес кралицата да изглежда особено добре, защото кралят я бе предупредил изрично, че тази вечер двамата ще вечерят в интимен кръг и ще присъстват съвсем малко придворни.

Тъкмо в такива случаи кралицата имаше възможност да завоюва благосклонността на съпруга си и да му докаже, че в много неща тя далеч превъзхожда Барбара Касълмейн, на която той отделяше толкова много време. Разбира се, кралицата не би могла да съперничи с красотата на Барбара, защото нейната хубост нямаше равна на себе си не само в двореца, но и в цялата страна.

Една нейна усмивка можеше да омагьоса сърцето на всеки мъж и да го накара само да изскочи от гърдите му. Дори разярената тълпа, която бе заплашила да преобърне каретата на Барбара, възмутена от слуховете за нейната разточителност и алчност, вместо с проклетия я бе обсипала с възхищение, когато Барбара бе отворила прозорчето на каретата и беше се показала на тълпата със своята усмивка на Цирцея, само че тя не превърна, както бе сторила това Цирцея, хората в свине, а точно обратното — направи от свинете хора.

Не, кралицата не можеше да съперничи на Барбара по външен вид, обаче притежаваше други, по-възвишени качества, които кралят харесваше и уважаваше. Тя бе остроумна, а той ценеше това, докато Барбара бе лишена почти изцяло от чувство за хумор. Кралицата беше уравновесена и лесна в общуването, докато Барбара имаше бурен темперамент и с всеки месец нейните скандали, предизвикани от лошото ѝ настроение, ставаха все по-чести. Кралицата се държеше с достойнство и самообладание, съответстващи на положението ѝ, докато Барбара не можеше да се контролира и се ръководеше само от желанията и прищевките на своето тяло, като понякога се държеше позле от търговка на пазара или от миячка на съдове в някоя таверна на Флитстрийт.

— Облечете си бялата рокля, мадам — каза Пентея, като забеляза, че кралицата иска да посегне към роклята от кафяв брокат с

оранжева гарнитура, която я правеше бледа и угасяваше огънчето в очите ѝ.

Тя го каза импулсивно, забравяйки в тази минута, че според дворцовия етикет не трябва да изказва мнението си, докато не я попитат. Но кралицата ѝ се усмихна и каза:

— Вие винаги имате добър вкус, лейди Пентея. Ще направя както казвате.

Прислужниците изнесоха другите тоалети от стаята и когато двете останаха сами, кралицата каза с лека тъга:

— Смея да твърдя, че каквото и да си сложа, няма голямо значение, защото не съм красавица, което ми е добре известно.

В гласа ѝ имаше нещо толкова тъжно и безнадеждно, че Пентея усети, как очите ѝ се наливат със сълзи.

— О, мадам, не бива да говорите така — възкликна тя, — защото има много видове красота и аз често си мисля, че доброто сърце на Ваше величество и благите ви мисли озаряват лицето ви с хубост, която не е за този свят и в която има нещо възвишено.

Кралицата явно бе трогната, макар че поклати глава, сякаш не можеше да приеме за истина това, което каза Пентея.

— Вие сте ми вярна и предана, лейди Пентея — замислено продума тя. — Аз дължа благодарност както на вас, така и на леля ви за добрината и верността, които вие постоянно проявявате към мен, откакто пристигнах в Англия.

— За нас е голяма част да ви служим, мадам — отговори Пентея и думите ѝ бяха искрени.

— Приятно ни е да се радваме на вашето присъствие в Уайтхол — продължи кралицата. — Сега мога съвсем искрено да кажа, колко ми е приятно, че злостните и ужасни обвинения срещу вас бяха разобличени като неверни.

— Благодаря ви, мадам — каза Пентея.

— При все това те оставиха някои следи — меко отбеляза кралицата. — Вие сте бледа, лейди Пентея, и под очите ви има тъмни сенки, които не забелязах, когато за пръв път дойдох в Уайтхол.

В тази минута Пентея усети, че пред нея се открива една възможност да каже на кралицата какво лежи на сърцето ѝ. Тя искаше да направи това още преди съдебния процес, когато бе предупредила Лушиъс, че Рудолф е решил да го залови. Много по-лесно би било да

се обърне към краля, но тя се страхуваше, че Чарлз няма да я изслуша, особено след резкия укор, който получи от него в деня, когато бяха яздили в парка и сър Филип дойде с молбата си да му дадат войници.

Оттогава тя се страхуваше да постави този въпрос, но бе сигурна, че кралицата ще я изслуша внимателно и със съчувствие. Екатерина беше млада, но разбираше човешките души като много по-възрастен човек и Пентея знаеше, че всяка молба за помощ или утеха ще намери отклик у нея, стига тази помощ да не надминава човешките възможности.

Пентея си помисли, че никога няма да получи по-добър шанс, защото много рядко оставаше насаме с кралицата. Това се случи днес само защото едната от придворните дами се беше почувствала зле, а другата отиде да я придружи до покоите ѝ.

Един бърз поглед към часовника до леглото на кралицата, където през нощта гореше лампа и който бе един от най-скъпите ѝ предмети, показва на Пентея, че тя разполага с повече от пет минути. Без да се колебае повече, тя каза бързо:

— Имам да кажа на Ваше величество нещо от извънредно голяма важност. Ще бъде ли прекалено дръзко от моя страна да помоля Ваше величество поне да ме изслушат?

— Но разбира се, че ще ви изслушам — отговори кралицата. — Елате, нека седнем до прозореца.

Тя прекоси стаята и се насочи към двата тапицирани с кадифе стола с високи облегалки, поставени така, че от тях се виждаше градината долу. Пентея я следваше, като усещаше силно нетърпение да изкаже молбата си, както и вълнение от своята неспособност да се изрази така, че Нейно величество да разбере колко трогателна в действителност е историята ѝ. Животът на Лушиъс зависеше от това дали ще успее да говори достатъчно убедително. Внезапно почувства, че думите я напускат, а красноречието ѝ убягва, че е останала само със силния до болка копнеж в сърцето си и желанието да може братовчед ѝ да получи прошка и да си възвърне положението в обществото, което му се полагаше по рождение.

Тревожните ѝ мисли сигурно се бяха отразили съвсем ясно върху лицето ѝ, защото след като седна, кралицата се обърна към нея и ѝ протегна ръка.

— Кажете ми всичко със собствени думи, мила. Много добре зная колко много се старее човек да бъде красноречив, когато трябва да моли за нещо, което му е твърде скъпо. Но думите са само обвивка за нашите чувства. Говорете просто и обикновено и аз ще ви разбера. Пък и наистина е по-добре да се изразявате просто, защото понякога английският език все още ме затруднява.

Тогава Пентея намери необходимите думи. Тя коленичи до стола на кралицата и изля пред нея сърцето си, като разказа на Нейно величество всичко, което знаеше за Лушиъс. Какво той беше направил за самата нея и как бе спасил от бесилка и каторга други хора, несправедливо обвинени в престъпления, които никога не са вършили. Ако кралицата от време на време трудно разбираше думите, бледото лице на Пентея и умоляващите ѝ очи бяха достатъчно красноречиви, за да я убедят, че тя моли за дело, което е справедливо.

Когато Пентея свърши, по лицето ѝ се стичаха сълзи, широко отворените ѝ очи не се откъсваха от лицето на кралицата, а ръцете ѝ бяха сплетени в молба.

— Разказах ви всичко това, мадам — каза тя накрая, — с надеждата, че вие може би ще пожелаете да говорите с краля. Казах ви истината, цялата истина, както я зная. Убедена съм, че каквото и да е вършел братовчед ми Лушиъс, той винаги е оставал честен и благороден и че в цяла Англия нямат по-предан слуга на Негово величество.

Кралицата леко въздъхна, наведе се и помилва светлата ѝ коса.

— Виждам колко много означава всичко това за вас, мила — каза тя. — Вие го обичате, нали?

— От цялото си сърце и душа — отговори Пентея протичко.

— И ако това е възможно, ще станете негова жена, нали? — попита кралицата.

— Бих тръгнала след него дори накрай света, ако той само беше ме повикал с пръст — допълни Пентея. — Аз го обичам, мадам, той — също. Нашата любов е толкова прекрасна, че сигурно ни е дадена от самия Господ.

Кралицата отново въздъхна. По лицето ѝ пробягна сянка и Пентея разбра, че в тази минута тя мисли за своята любов към краля, която оставаше несподелена. След това със забележимо усилие

кралицата се отърси от мислите си и се съсредоточи не върху своите проблеми, а върху тези на Пентея.

— Ще видя какво мога да направя — промълви тя след кратка пауза. — Както самата знаете добре, това няма да е лесно. Но когато ми се предостави подходяща възможност и Негово величество се окаже благосклонен да ме изслуша, ще му кажа всичко, което ми разказахте сега.

Пентея целуна ръка на кралицата.

— Не зная как да ви благодаря — каза тя.

— Ще ми благодарите, когато има защо — отвърна Екатерина. — Струва ми се, че Негово величество, ако не друго, поне ще одобри вашата вярност към лорд Ста... как се произнася това име? Към лорд Ставърли.

— Съвършено правилно, мадам, лорд Ставърли — потвърди Пентея.

Тя би искала да каже още нещо, но в този моментна вратата се почука и в стаята влезе една от прислужниците с кана парфюмирана вода, с която кралицата трябваше да се измие, преди да смени тоалета си.

Време беше Пентея да се оттегли. Тя още веднъж поднесе към устните си ръката на кралицата, направи дълбок поклон и застана отстрани, за да могат другите две придворни дами да поемат задълженията си. Когато Пентея се обърна към вратата, кралицата каза тихо:

— Няма да забравя това, което ми разказахте, лейди Пентея, и ние двете трябва да го помним в нашите молитви.

Пентея разбра, че това е директен опит да я утеши и да ѝ даде надежда. Тя вървеше по дългия коридор, който водеше към апартаментите на кралицата, и усещаше как към обичайната ѝ привързаност към дребната кралица започва да изпитва топлина и искрена благодарност. Не беше лесно да си жена на най-веселия и популярен крал, който някога бе седял на английския трон. Короната наистина ѝ тежеше, защото тя обичаше човека, който бе поставил венчалната халка на ръката ѝ. За разлика от много други жени в двора, би била много по-щастлива, ако той беше обикновен благородник, а не крал, който може да предложи много неща на амбициозните и алчните.

Пентея стигна до покоите на леля си. Както и беше очаквала, тя завари лейди Дарлингтън да седи на дивана с разтворена в скута книга и със затворени очи. Пентея много добре знаеше, че книгата е само претекст. Лейди Дарлингтън винаги я отваряше с решителността на човек, който възнамерява да прекара няколко часа в четене, ала преди да стигне до края на първата страница очите ѝ се затваряха и тя кротко заспиваше, докато книгата лежеше върху скута ѝ отворена на същата тази страница, на която беше отворена и вчера, и онзи ден.

С влизането си обаче Пентея стресна лейди Дарлингтън и миглите ѝ трепнаха. В следващия момент тя бавно си отвори очите и видя Пентея, която ѝ се усмихваше.

— Добре ли си починахте, лельо Ан? — попита тя. Херцогинята издаде звук, който приличаше на пръхтене и изразяваше възмущение.

— Аз четях — каза тя раздражено. — И само за секунда притворих очи.

Пентея направи всичко възможно да не се разсмее, но в очите ѝ проблясваха лукави искрици.

— Извинете ме, лельо, че прекъснах четенето ви, но е време да се преобличаме. Нали не сте забравили, че днес сме на вечеря при лейди Хайд?

— Разбира се, че не съм забравила — отвърна ѝ лейди Дарлингтън, макар че се бе случило точно това. — Та нали лейди Хайд дава тази вечеря специално за нас!

— Надявам се да няма много гости — каза Пентея. — Всички ще ме разпитват за Нюгейт, пък аз се кълна, че не желая и да мисля за затвори, камо ли да разправам за тях.

— Ти си на мода сега — промърмори лейди Дарлингтън. — Днес имах не по-малко от петнадесетина посетители. Не мога да не се забавлявам, като си помисля, че през цялото време докато те нямаше едва половин дузина хора минаха за броени минути и едва ли не пълзяха от страх, че някой може да ги види.

— Това показва колко струват приятелствата в двореца и колко малко трябва да се обръща внимание на хорските уверения във вярност и благосклонност — усмихна се Пентея.

— На вечерята ще присъства и Рудолф — добави леля ѝ. — Той поне ни остана верен, защото идваше едва ли не всеки ден, докато ти беше в затвора.

— И то по напълно очевидни причини — без да иска повиши глас Пентея. — Нямах представа, че той също ще бъде сред гостите, иначе щях да ви помоля да отклоните поканата.

— Защо трябва да го правиш? — учуди се лейди Дарлингтън. — Няма нужда да бягаш от Рудолф или да избягваш срещите с него. Ако нямаш желание да се омъжиш за него, можеш твърдо да му го кажеш веднъж и завинаги.

— Но той не желае и да чуе за отказ! — въздъхна Пентея. — Той иска парите ми, лелю, аз съм сигурна в това, и не изпитва истинска любов към мен, колкото и да се кълне в това. Виждала съм го как гледа лейди Касълмейн, и много добре знаа на кого принадлежи сърцето му.

— Един мъж може да обича една жена и да желае друга — отвърна ѝ лейди Дарлингтън. — Същевременно аз нямам особено желание да те видя омъжена за Рудолф. В него има нещо, което не ми вдъхва доверие, макар че не мога да определя точно какво е то.

Пентея би могла да ѝ каже, но се сдържа, макар думите да напиреха в устата ѝ. Леля ѝ вече бе доста възрастна и щеше да се разтревожи много, ако научеше, че Лушиъс е жив и го застрашава голяма опасност. Засега най-доброто бе да мълчи и да остави херцогинята в неведение относно тази крайно заплетена история.

Останала сама в стаята си, Пентея си помисли колко много би искала да бъде откровена с леля си и с всички останали. Само да можеше да заяви открито, че обича Лушиъс! Тогава всичко би било много по-лесно. Тя ненавиждаше лъжата и измамата, не искаше да се преструва, че не знае кой е Бялото жабо и защо той я беше спасил. Всеки път, когато ѝ се налагаше да прави това, ѝ се струваше, че върши предателство спрямо него, и все пак знаеше, че така е по-добре. Нищо хубаво нямаше да се случи нито на него, нито на нея, ако властите разберат, че помежду им съществува някаква връзка, още повече кръвно родство.

Пентея въздъхна тежко и се огледа. Трябваше да реши, както преди малко кралицата, какво да облече тази вечер. Нямаше специални причини да се труфи или да изглежда по-добре от обикновено. И все пак като приключи с тоалета си, тя беше принудена да признае както пред Марта, така и пред себе си, че наистина изглежда по-добре от всякога.

Не друг, а Марта в крайна сметка избра тоалета ѝ, като донесе роклята, която бе довършила същия следобед, и накара Пентея да я сложи, въпреки възраженията ѝ, че роклята е прекалено официална за обикновена вечеря у лейди Хайд.

— Аз съм яшила, м'лейди — каза Марта, — през всичкото време докато бяхте в затвора. Моля ви, направете ми удоволствие и я сложете, защото много ми се иска да ви видя с нея.

Пентея отстъпи на молбите ѝ. Когато бе готова и се погледна в огледалото трябваше да признае, че това е най-хубавият тоалет, който някога бе имала. Роклята беше бяла, както и тази на кралицата, но от друг плат и с друга кройка.

Роклята на кралицата беше от плътен сатен, тежък и твърд, който падаше от кръста ѝ надолу на едри гънки. Роклята на Пентея също бе от сатен, обаче толкова тънък, мек и гъвкав, че прилепваше към тялото ѝ, подчертавайки изящните линии на гърдите и кръста, и падаше надолу с бляскави гънки върху пола от дантела, толкова фина, толкова нежна, сякаш бе изтъкана от пръстите на феи, а не от човешки ръце.

По ръкавите и по дълбоко изрязаното деколте също имаше дантела. Дантела украсяваше и носната кърпичка, която Марта бе ушила за нея и която ѝ напомни задруга, която тя някога бе нейна, а сега сигурно се намираше до сърцето на мъжа, когото обича.

Пентея нямаше тежки бижута, които би могла да сложи с тази рокля, и затова в косите си сложи две бели рози, а трета закрепил сред дантелите на деколтето си. Техният аромат ѝ напомни за розите в Ставърли и пробуди внезапен копнеж по родния ѝ дом.

Тя разбра, че животът в двореца не ѝ е по сърце. Той може да е весел, възхитителен и прекрасен за известно време. Обаче тя би предпочела да живее у дома, в провинцията, където вместо кралските музиканти пеят птици и ароматът на цветята обгръща къщата и градината по-приятно от екзотичните парфюми, които изпращаха на Чарлз от Франция и които бяха станали изключително модни сред дамите и кавалерите от двора. Ставърли — ето къде искаше да живее тя. Но не сама! Разбра това с внезапна яснота и то ѝ причини болка. Дори в Ставърли тя няма да намери щастие и душевен мир, ако до нея не бъде Лушиъс. Животът без него би бил блудкав и безцветен. Тя му принадлежи и нищо не я привлича, докато той е далеч и не може да споделя всичко това с нея. Очите ѝ се напълниха със сълзи само при

мисълта колко непоносимо изглежда бъдещето ѝ, ако тя и Лушиъс останат разделени. Но тя знаеше, че сега не е време да тъгува и да се самосъжалява. Огледа се в огледалото и вместо да се зарадва на собствената си красота и деликатната прелест на новата рокля, тя само си помисли, че би искала Лушиъс да я види облечена в нея.

Гласът на леля ѝ от хола я накара бързо да грабне едно кожено наметало, да целуне Марта по бузата и да изтича от стаята. Апартаментите на лейди Хайд бяха доста близо, но им потръбва доста време да стигнат дотам, защото на всяка крачка срещаха познати и гости на двореца. Всеки от тях искаше да спре и да поздрави Пентея с благополучното спасение. Пентея механично отговаряше на всеки, защото мислите ѝ бяха далеч оттук. Това настроение не я напусна през цялата вечер, дори когато вечерята приключи и по-възрастните седнаха да играят карти, а Пентея, дъщерите на лейди Хайд и няколко млади джентълмени отидоха в друга стая. Младите започнаха своите игри и Пентея постепенно се развесели. Тя беше много млада и се увлече от играта на „Моята любов започва с А...“, една от любимите в двореца, след която, насядали в кръг те преминаха към „Търся, търся пантофка...“

Веселието стана бурно и шумно. Отдавна бе минало, полунощ, когато лейди Дарлингтън се надигна много доволна от масата, на която играеше карти, прибра печалбата си и се закани да си тръгва. Тя дочу смеха на Пентея от съседната стая и сподели с лейди Хайд колко е радостна, че сега детето е щастливо и доволно.

— Тя мина през много тежко изпитание.

— Настина — кимна съчувствено лейди Хайд, — ще трябва да бъдете много внимателна с нея известно време. Такива преживявания оставят дълбоки следи, които не се лекуват много лесно.

Двете дами седнаха на дивана и дълго си приказваха. Часът отдавна беше минал два, когато Пентея разбра, че е късно и с виновен израз на лицето побърза да намери леля си.

— Лельо Ан, защо не ми казахте, че искате да се приберете? Сигурно сте уморена. Много ме е срам, че съм ви накарала толкова дълго да чакате.

— Беше ми приятно да видя, че се забавляваш, мила — отвърна леля ѝ.

— Ужасно много се смяхме — каза Пентея. Бузите ѝ пламтяха, а очите светеха от радост. — Това беше детска забава, но толкова весела!

— Мога ли да ви придружа до вашите покои, леля Ан, ако наистина се прибирате? — попита Рудолф.

Гласът му беше учтиво съчувствен и Пентея го погледна с крайчеца на окото.

Той беше я учудил с поведението си тази вечер. Не правеше усилия да бъде до нея, държеше се приятелски и ненатрапчиво, от сърце участваше във всичките игри и не правеше нищо, което би могла да определи като досадно или в някаква степен неприятно. Сега тя само за секунда се почуди, дали не е сгрешила, дали той не се интересува от нея повече. След това си спомни отношението му към Лушиъс и сърцето ѝ пак се ожесточи срещу него.

— Сами ще се приберем, братовчеде Рудолф, благодаря — отговори вместо леля си Пентея и Рудолф сконфузено се отдръпна.

След половин час те вече бяха в покоите си. Пентея целуна херцогинята за лека нощ и отиде в своята стая. Тя не бързаше да се съблича и седна до прозореца, загледана в лунните отблясъци върху спокойните води на Темза. Мислеше си за една друга лунна нощ преди пет години, когато тя чакаше в сянката на дърветата Лушиъс да се върне при нея, след като я освободи от робството на брака ѝ.

Чудеше се къде ли е той тази нощ, дали вижда луната, дали спи в някое горско убежище или пак се е върнал в Ставърли, пренебрегвайки силните на деня, които биха се осмелили да го обезпокоят в убежището му.

Толкова се беше унесла, че не чу лекото почукване на вратата, на стаята си. Чак когато то стана по-настойчиво, тя му обърна внимание и извика на този, който чукаше, да влезе.

За нейно учудване на вратата застана един от лакеите. Този човек беше на служба при леля ѝ отскоро и Пентея помисли, че той все още не знае правилата на дворцовия етикет. Ако се налагаше да ѝ каже нещо, трябваше да се обърне към Марта и чрез нея да предаде каквото му е заръчано.

— Какво има, Томас? — студено попита тя.

— Едно писмо за вас, милейди — обясни той. — Заръчаха да ви го връча лично.

Пентея беше готова да го упрекне за нарушаването на реда, но се сдържа. За миг тя с внезапна радост си помисли, че писмото може да бъде от Лушиъс и че Томас е постъпил правилно, като го е донесъл на нея.

С треперещи пръсти тя отвори писмото. Радостта на лицето ѝ угасна и се смени с разочарование. Почеркът не беше на Лушиъс, а ѝ бе подписано от съвсем друг човек.

„Трябва незабавно да се видя с вас. Това е много важно. Касае се за Лушиъс. Рудолф.“

Пентея прочете бележката два пъти, после се изправи и каза на Томас, който чакаше на вратата:

— Къде е джентълменът, който ви даде писмото?

— Той чака отвън, милейди.

— Поканете го да влезе — каза Пентея.

— Аз му предложих, милейди, но той отказа. Това било неразумно в този късен час, а трябвало непременно да ви каже нещо насаме.

Пентея се поколеба. Молбата ѝ се видя странна, обаче, напоследък ѝ се бяха случили толкова други странни неща. Тя реши, че Рудолф може би иска да ѝ каже нещо, което е по-добре лея ѝ да не знае. Взе наметалото си, но после го остави. Би могла да говори с Рудолф в коридора, ако това му е удобно. Надяваше се никой да не ги види, защото добре знаеше колко бързо и лесно се разпространяваха клюките в двореца, а тъкмо сега всяка нейна необичайна стъпка щеше да предизвика излишни коментари и приказки.

Пентея бързо прекоси хола и излезе в коридора. Рудолф чакаше до вратата. Като я видя да излиза, той се приближи до нея. Осветлението беше слабо и тя не можеше да види израза на лицето му.

— Какво има? — попита тя.

— Трябва веднага да дойдете с мен — каза Рудолф. — Лушиъс е в голяма опасност. Уредил съм да напусне Англия и да замине за Франция още тази нощ. Искате да се сбогува с вас.

— Вие сте уредили бягството му във Франция? — недоверчиво попита Пентея.

— Да. Той дойде при мен и поиска помощ — отговори Рудолф. — Имам приятели, които могат да го преведат през канала, но той иска сам да ви каже това.

— Не разбирам — продължаваше да се колебае Пентея — защо се е решил на такова нещо?

— Помоли ме да не ви казвам нищо — отговори Рудолф — а само да ви заведе при него. Той е тук, в Лондон. Чака отвъд стената, откъдето ще отплава с кораб надолу по Темза. Тръгват призори и той няма много време. Идвате ли?

Пентея цялата трепереше. Не вярваше на Рудолф и все пак думите му бяха убедителни, макар да не очакваше такъв развой на събитията. Няколко минути не можеше да мисли за нищо друго, освен че Лушиъс е пратил да я повикат и тя трябва веднага да отиде при него. Преди да реши нещо или да може да продума, Рудолф я хвана подръка и я поведе по коридора.

— Никой не трябва да ни види — предупреди я той.

Движеха се крадешком, като се прокрадваха от сянка към сянка, както през нощта, в която Пентея отиде в Ставърли, за да предупреди Лушиъс за опасността. Криенето изискваше усилия и Пентея бе забравила всичко друго, освен това, че Рудолф много бърза и не иска никой да ги види. Всичко това се предаде и на нея. Тя също нямаше търпение по-скоро да излезе извън двореца, където, както той ѝ бе прошепнал, ги чакаше каляска.

Колата, която ги чакаше, бе една доста разнебитена и зле тапицирана карета. Щом Пентея се качи, конете тръгнаха рязко и тя си помисли, че макар и без удобства, ще пътуват бързо.

— А сега ми разкажете всичко — помоли тя Рудолф, като слушаше как подковите на конете чаткат по празните улици, осветявани само от луната.

— Няма никаква нужда от моите обяснения — отговори той. — Ще научите всичко в най-скоро време.

Каляската внезапно подскочи и я хвърли върху рамото му. Тя инстинктивно се отдръпна и се намести по-удобно в ъгъла. Помисли, че той е прав и реши, че няма да спечели нищо, като продължи да го разпитва. Най-добре беше да запази мълчание и да изчака да види Лушиъс.

Тъкмо тогава цялата важност на думите му стигна до нейното съзнание за пръв път, откакто ги чу. Лушиъс заминава за Франция! Изпита такава мъка, каквато по-рано не би могла да си представи, че е възможна. Тя ще го загуби. Той я напуска и тя повече няма да го види.

В тази минута реши, че няма да го остави да замине сам. Тя ще тръгне с него! Щом той отива в изгнание и тя ще направи същото. Поне ще бъдат заедно. Тя не се замисляше как може да стане това, дали тя ще може да вземе със себе си пари или нещо друго, освен дрехите, с които бе облечена. Всичко това ѝ се струваше без всякакво значение, важното беше да е с Лушиъс.

Тя го обича! Тя го обича толкова силно, че ако той замине, тя няма да може да живее.

Каретата пътуваше вече през полето, конете бясно препускаха в галоп. Пентея погледна през прозореца. Просторни ливади се къпеха в лунна светлина, наоколо нямаше нито една къща. Тя се обърна към мъжа, който седеше до нея и мълчеше.

— Вие казахте, че Лушиъс чака извън градските стени — каза тя. — Къде е той? Колко още ще пътуваме?

— Още малко — отговори небрежно Рудолф и Пентея отново се сви в ъгъла си.

Какво ли се е случило? Защо Лушиъс, който толкова време успешно се криеше от преследвачите си, внезапно се е оказал в още по-голяма опасност от тази, която го заплашваше през тези пет години?

Внезапно в душата ѝ се събуди подозрение и тя отново се обърна към Рудолф и попита:

— Къде отиваме? Настоявам да ми отговорите!

Настъпи кратко мълчание, сякаш той се колебаеше какво да ѝ каже, после отговори:

— Отиваме в Ставърли.

— В Ставърли? — попита Пентея. — Но вие ми казахте, че Лушиъс ще ни чака извън стените. Какво означава това?

— Ние отиваме не в замъка, а в църквата — обясни Рудолф. — Предполагам, че си го спомняте, като дете навярно често сте ходили там.

— Разбира се — нетърпеливо добави Пентея. — Ала защо трябва да отидем там? Защото Лушиъс се крие в нея? Нали ми казахте, че той е дошъл в Лондон?

— Ако желаете да знаете истината — каза Рудолф и тя долови премяна в гласа му, — нямам никаква представа, къде е Лушиъс в този

момент. Може да е в Лондон, в Ставърли или в затвора, където му е мястото. Не съм му настойник...

— Вие нямате представа? — повтори Пентея и дъхът ѝ секна. — Тогава защо аз съм тук? И къде отиваме? Отговорете!

Въпросите се лееха от устата ѝ и когато тя млъкна, настъпи мълчание — мълчание толкова зловещо, че тя беше готова да извика от ужас. След дълга пауза Рудолф започна да говори и в гласа му имаше нотки на присмех и на още нещо, което я изплаши повече от всичко останало.

— Отиваме в църквата на Ставърли, Пентея — каза той, — за да се омъжите за мен и да сложим веднъж завинаги край на моминските ви съмнения и страхове, които тъй дълго ни разделяха.

— Значи това е капан! — възкликна Пентея, като се мъчеше да потисне чувството на страх, който се надигаше в душата ѝ, и я изпълваше с безумно желание да закрещи и да удари човека, който седеше до нея.

— Да, това е капан — потвърди Рудолф. — При това трябва да се съгласите, че е много добре измислен. Вие влязохте в него много здраво, мила моя. Не съм очаквал, че всичко ще бъде толкова лесно.

— Значи Лушиъс не е в опасност!

Пентея не можеше да сдържи радостта си. Тя изпитваше такова облекчение, че може да не се страхува за него, каквото трудно би се изразило с думи.

— Лушиъс е в същата опасност, в която е бил винаги — сопнато ѝ отвърна Рудолф. — Късметът му няма да работи вечно. Рано или късно ще го хванат. Но това не засяга нито мен, нито вас. Ние ще се оженим, Пентея, и с вашите пари аз възнамерявам да върна на Ставърли старото великолепие. Когато заживеем тук като съпрузи, кралят ще трябва да ми даде и титлата.

— А защо смятате, че можете да претендирате за титлата и имотите, след като знаете, че той принадлежи на Лушиъс? — попита Пентея.

— Дадоха ми да разбера — отговори Рудолф, — че ако някой член от семейството пожелае да живее в Ставърли и да вложи пари за ремонта и подновяването на стария замък, той няма да срещне пречки от страна на закона при условие, че законният наследник не подаде оплакване.

— Ако си въобразявате, че ще се съглася на това, вие сте луд — каза Пентея. — Искате с хитрост да направите така, че да отстраните Лушиъс. Вършите всичко, което е по силите ви, за да го обесят, и вие да присвоите това, което му принадлежи по право от рождение. Аз ви мразя, братовчедо Рудолф, мразя ви и ви презирам. А сега, след като ми разкрихте своя налудничав план, ще ви помоля да обърнете каретата и да ме закарате обратно в Лондон.

— Вярвате ли, че това е възможно и че аз ще направя нещо подобно? — отговори Рудолф. — Та аз дори нямам пари да платя на кочияшите. Ще оставя вие, моя богата братовчедке, да се погрижите за тази дребна подробност.

— Ще платя на всичките ваши кочияши колкото трябва — каза Пентея, — при условие, че ме закарате обратно в Уайтхол.

— Наистина ли смятате, че толкова лесно ще се откажа от плановете си? — попита я Рудолф. — Пентея, всичко съм подготвил много внимателно. Вие не разбирате какво означава да си просяк, да нямаш в джоба си нито едно пени и да дължиш хиляди лири на кредитори, които не желаят повече да чакат и искат парите си обратно. Това е моето положение днес и това е причината, поради която трябва да се оженим в Ставърли. Само един свещеник се съгласи да извърши венчавка на кредит. Казах на стария глупак, че аз съм Четвъртият маркиз на Ставърли и той се съгласи да почака с плащането. Нито един благочестив кождер в Лондон не се съгласи дори да ме погледне, преди да съм му дал парите, които иска, за да извърши церемонията по бракосъчетанието ни.

Грубите и горчиви думи я накараха да погледне Рудолф, който сега ѝ се стори съвсем непознат. Той винаги говореше с нея учтиво и умееше да бъде приятен. От всичко това в момента нямаше и следа. Тъкмо това я плашеше най-много от всичко, защото съвсем ясно разбираше, че той е съвсем сигурен в успеха на своето начинание и вече не смята за нужно да ѝ се моли, а показва истинския си вид на човек, решен да извърши нещо низко и долно и е напълно сигурен, че ще успее.

— Братовчедо Рудолф, трябва да ме изслушате — се опита да говори спокойно тя. — Не вярвам, че вие наистина смятате да направите това, което казвате. Но въпреки това вие ме поставихте в много компрометиращо положение, като ме докарахте тук съвсем сама

с вас и посред нощ. Прекрасно знаете какво биха казали хората, ако научат за това и аз мога само да ви моля да бъдете джентълмен и да ме върнете под покровителството на леля ми, колкото се може по-бързо. Аз от своя страна ви давам честната си дума, че още утре определена сума ще бъде депозирана на ваше име при адвоката ви или в банката Голдсмит. Нямам представа на колко възлизат вашите дългове, но съм убедена, че не е невъзможно да уредя изплащането им така, че да остане нещо и за вас.

— Ах, колко великодушно е всичко това! — сопна ѝ се Рудолф. — Обаче аз не желая да се възползвам от вашата благотворителност, братовчедке Пентея. Няколко пъти съм ви молил да станете моя жена. Да не говорим за парите ви и за това, че сте влюбена в Лушиъс. Приятно ми е да мисля, че скоро ще бъдем женени. Няма да твърдя, че ви обичам, защото с тази дума много се злоупотребява, най-вече в кръговете, в които се движим двамата с вас. Но аз ви искам, Пентея! Намирам ви за привлекателна и ви желая. Смятам, че това е повече от достатъчно. И понеже много жени са ме смятали за добър любовник, не вярвам вие да бъдете изключение.

— Как смеете да ми говорите така! — извика Пентея. — Вече съм ви казала и ще ви кажа още веднъж: няма да стана ваша жена, дори ако сте последният останал на земята мъж!

Рудолф се засмя.

— Поне имате характер — каза той. — Това е обичайно за членовете на фамилията Вайн и аз се надявам, че нашите деца също ще бъдат такива. Нямайте избор, мила моя. Вие ще се омъжите за мен и това ще ви хареса. Когато се върнем в Лондон, вие ще ме придружавате като моя съпруга.

— Няма да се омъжа за вас — повтори твърдо Пентея. — Съмнявам се, че пасторът на Ставърли, който ме познава от дете, ще позволи да ме помъкнете насила към олтара.

— Няма да ви насилвам — каза Рудолф. — Вие ще направите всичко сама, по собствено желание.

В гласа му имаше заплаха, която беше много явна, защото той го каза съвсем спокойно.

— А защо?

В каретата беше много тъмно и тя не виждаше лицето на Рудолф, но знаеше, че той се усмихва.

— Защото, мила моя — каза той, — ако не ми обещаете да се омъжите за мен, когато стигнем Ставърли, аз ще спра каретата още сега и ще ви отведа в гората. На хората, които ни возят, е платено добре. Те няма да обърнат внимание на вашите викове, а не вярвам да се намери някой, който да каже, че вие сте по-силна от мен. Казах, че ви желая, и вие ще станете моя, било с ваше съгласие или без него. Мисля, че след това няма да продължавате да твърдите, че не желаете да се омъжите за мен.

— Няма да посмеете!

— Да посмея!?

Думите му се задавиха в смях. Той протегна ръце в тъмнината и притегли Пентея към себе си.

Тя отчаяно се бореше с него, но без резултат. Чуваше, как се къса дантелата на роклята ѝ. След миг се озова в прегръдките му. Едната му ръка я обхвана силно, сякаш беше от стомана. После със свободната си ръка той я хвана за брадичката, вдигна главата ѝ така, че тя легна на рамото му, и Пентея усети устните му върху своите.

Това продължи толкова дълго, че тя започна да изпитва паника, че ще припадне от съзнанието за собственото си безсилие и безпомощност. След това също така внезапно, както я беше хванал, Рудолф я пусна.

Пентея едва пое дъх и се дръпна обратно в своя ъгъл. Тя още усещаше как силните му ръце притискат нежната ѝ кожа, още ѝ се гадеше от докосването на устните му. Знаеше, че той надделя, че я остави безпомощна и безсилна. Не ѝ оставаше никаква надежда и тя прекрасно разбираше това. Когато закри лицето си с ръце, го чу как се смее.

— Да спирам ли каретата или ще се омъжите за мен? — попита той подигравателно. — Бих ви показал още веднъж, че е излишно да се борите с мен, но работата е там, че не обичам да се целувам в карета. Дяволски неудобно е!

Пентея се чувстваше стъпкана в калта. Това беше унижение, каквото тя никога не бе изживявала и никога не си беше представяла. Не можеше да му отговори, не беше в състояние да отрони нито дума, устните ѝ бяха пресъхнали, а в гърлото ѝ сякаш имаше буца от страх и отвращение.

— Да приемем, че мълчанието означава съгласие — каза Рудолф с непоносимо задоволство. И така, понеже сте съгласна да се омъжите за мен, няма да губим време и ще побързаваме към Ставърли.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Двамата пътуваха дълго време в пълно мълчание. Първото чувство на унижение беше толкова силно, че Пентея не можеше да разсъждава, сякаш беше попаднала в облак от черна мъгла, която изсмукваше всички мисли от главата ѝ и я оставяше изгубена и самотна. След това в гърдите ѝ се надигна паника и само с върховно усилие на волята тя се сдържа и не се поддаде на желанието да избяга или да започне безрезултатно боричкане с Рудолф. Здравият разум обаче ѝ подсказваше, че това нищо няма да ѝ помогне и само още повече ще разпали чувството му за превъзходство и за извоювана победа.

По тона му и по самия начин, по който той беше я целунал и след това отблъснал от себе си, тя бе разбрала, че той изцяло се наслаждава на удоволствието да има над нея безгранична власт. Колкото и да беше изплашена, Пентея все пак разбираше, че за Рудолф това е момент на тържество и че той би могъл сега да ѝ отмъсти за пренебрежението и за всичките дребни обиди, на които е бил подлаган като беден и не твърде уважаван роднина.

Рудолф никога не бе имал кой знае колко сложен характер и за нея не беше особено трудно да се досети за хода на мислите му. Той е бил принуден да прибегне към крайни средства, за да постигне своята цел. И сега, когато смяташе, че е победил, щеше да прояви цялата дребнавост на елементарната си същност, като не само щеше да иска тя да се подчинява на всяка негова заповед, но и щеше да я унижава колкото се може повече.

Дори когато я желаете като жена, той в същото това време я мразеше като олицетворение на всичко, което самият той би трябвало да бъде, но не беше. Ядосваше го не само богатството, което тя притежаваше, но и чувството за чест и почтеност, които бяха неразделна част от характера ѝ така, както противоположните на тези качества съставяха част от неговия. И понеже разбра, че дори да

подчини и подложи на насилие тялото ѝ, духът ѝ щеше да остане по-висок от неговия, а сърцето ѝ нямаше никога да бъде в неговата власт.

Рудолф се изтегна до нея върху седалката, за да ѝ покаже, че е спокоен и е господар на положението, и започна да говори. Грубият му глас много ясно показваше истинската му същност, която по-рано се криеше зад приятния блясък на светските обноски. Пентея с отвращение слушаше как се хвали със собствените си любовни победи и разкази за жени, които били го обичали и били се радвали на неговото покровителство.

— А вие с нищо не се отличавате от всички останали, мила моя — говореше ѝ той. — И макар сега да се дърпате от мен, ще дойде ден, когато ще ме молите за ласки, и това ще стане много скоро. Младите момичета винаги са обзети от някакви превзети идеи за мъжете, но вие бързо ще забравите Лушиъс, след като се озовете в моите прегръдки и след като ви понауча на някои неща, благодарение на които животът си струва да се живее. Сега сте хубавичка, но проклет да съм, ако не станете много по-хубава, след като привърша обучението ви. На девствениците винаги им липсва нещо, но пък след брака ще разцъфтите и ще се превърнете в жена, по която всички мъже ще се прехласват.

Няма да съм много строг към вас, обещавам ви това. Ще трябва да се научите да си затваряте очите за някои неща около мен, но аз съм човек, който е винаги готов да проявява взаимна толерантност. След като оправим Ставърли, ние с вас ще се върнем в двореца и — знае ли човек? Самият крал може да прояви благосклонност към вас, а това ще предизвика много неща. Отсега ще ви кажа, че не съм глупак като Роджър Касълмейн и няма да избягам във Франция и да оставя цялата плячка на вас. Бъдете сигурна, че ще съм тук и всичко, което ще идва при вас, ще идва и при мен.

Той се изсмя, протегна ръка и фамилиарно я потупа по коляното.

— Горے главата — каза ѝ той. — В мое лице вие ще намерите дяволски добър съпруг, нищо, че това го казвам самият аз.

— Отказвам да се омъжа за вас.

Пентея каза това през стиснати зъби, но още преди да произнесе думите разбра колко безсилни и безсмислени са те и за самата нея, и за Рудолф.

— Нямайте избор, скъпа — сухо ѝ каза той. — И го знаете не ползе от мен. Хайде да се постареем да оправим по най-добрия възможен начин това, което може да се окаже много добра сделка, и по обяд ще ви върна в Лондон. Само да не забравим да се отбием при вашия Голдсмит и да вземем малко парички, за да платим на кочияша.

Той се разсмя от сърце, сякаш бе казал много остроумна шега и добави с обезоръжаваща откровеност:

— Аз съм негодник, вярно е, но такъв, който получава удоволствие от това, и съдейки по всичко, ще ви стана съпруг, по-приятен от онзи, който сте си избрали първия път.

Пентея знаеше, че няма какво да му отговори, защото това в много отношения бе вярно. Ако беше принудена да избира между братовчеда си и Кристиан Драйсдейл, тя щеше да избере Рудолф, макар и да ѝ беше отвратителен заради начина, по който се държеше с нея. И двамата използваша насилие, за да я склонят на брак, събитията и около двата брака по странно съвпадение на съдбата се развиваха нощно време и в околностите на Ставърли.

Като си мислеше за това, тя се молеше за още едно съвпадение. Лушиъс я спаси от първия брак. Ще се появи ли той сега да спре каретата и да я освободи, както беше я освободил миналия път? Както се молеше за избавление, тя знаеше, че това едва ли ще стане. Съвпадения се случват по-скоро в романите, отколкото в реалния живот. Прекалено много е да се надява, че Лушиъс ще язди по същия този път същата тази нощ, че случайно ще я открие и по този начин ще попречи на Рудолф да осъществи долните си намерения.

Прекалено много беше да се надява на такова нещо. Пентея го разбираше и все пак не преставаше да се моли. В същото време разумът ѝ започна да търси начин за спасение. Тя трескаво се опитваше да измисли някакъв план, да намери думи, с които би могла да осуети намеренията на Рудолф.

Дали ще има смисъл да го предизвика открито, да му каже, че не е съгласна с предложението му, и да го остави да прави с нея каквото поиска. Може би той само блъфира, може би няма да направи това, за което се заканва, и няма да изтръгне от нея съгласие, като я изнасили? Но тя се страхуваше да провери, дали е така. Рудолф беше в отчаяно положение, а отчаян човек прави отчаяни неща. Освен това, съдейки по всичко, за него не беше никак трудно да извърши това, с което я

заплашваше. Той вече се бе хвалил за жени, които бе съблазнявал на континента с и без тяхно съгласие. Бе готова да повярва, че той наистина си мисли, че жените се противят на мъжете по-скоро от приличие, а не затова, че не желаят да бъдат обладани.

Споменът за силата на ръцете му, за жадната властност на неговите устни беше твърде пресен и тя не можеше да рискува да го подтикне към нова демонстрация на сила. Твърдението, че той може да я обладае, когато си поиска, не беше празна хвалба и тя не се решаваше да го предизвиква.

„Трябва да има друг начин — мислеше Пентея. — Нещо друго, което да му кажа или да направя, за да се отърве от него.“

С чувство на отчаяние тя забеляза, че приближават Ставърли. Последните няколко мили бяха пропътували не толкова бързо, защото конете бяха изморени и тя се досети, че това не са чистокръвни животни, способни да тичат дълго време, без да покажат външни признаци на физическа умора, като коня й Сократ, а са само добре изглеждащи кранти, взети под наем в някой хан, обслужващ дами и господа, желаещи да се возят с прилично изглеждащи впрягове и понякога даже да твърдят, че те са тяхна собственост.

Пентея нямаше начин да разбере колко е часът, но разбираше, че сега пътят до Ставърли й отне много повече време, отколкото миналия път, когато тя дойде тук с Хари. Луната вече избледняваше на небето и първите плахи лъчи на слънцето се показаха на изток. Бързо и импулсивно, защото знаеше, че много скоро те ще пристигнат в църквата, Пентея се обърна към Рудолф и каза:

— Братовчеде Рудолф, приближаваме Ставърли — домът, който е бил толкова важен за нашето семейство. Нима наистина смятате да извършите това, което сте се зацанили да направите, да се ожените за мен против волята ми, да ме накарате насила да положа свещената брачна клетва с омраза в сърцето и дълбоко отвращение към вас в душата си? Ние сме от една кръв, вие и аз, и много от нашите прадеди са предпочели да умрат, но не и да извършат безчестно дело. Толкова много от тях са живели така, че са допринесли за блясъка и славата не само на рода ни, но и на страната, на която са служили. Това, което смятате да извършите сега, е недостойно за хората, носещи името Вайн. Вие го знаете и аз го знам и това винаги ще стои помежду ни и ние никога няма да намерим щастие, колкото и да се стараем. Пуснете

ме да си отида, братовчеде Рудолф! Покажете се достоен за името, което са носили моят баща и брат ми, и аз обещавам, че никога няма да съжбялявате за това! Всичко, което притежавам, ще бъде ваше, ще ви дам без съжаление и на драго сърце всичко, което имам, до последното пени. Ала заради вас самия, както и заради мен, ви моля да не правите това!

Като произнасяше последните думи, гласът на Пентея леко трепна и треперейки в тъмнината на каретата, тя зачака какво ще й каже Рудолф. Отговорът му дойде бързо и без колебания.

— Ти си като добър адвокат, Пентея — пошегува се той. — Както вече ви обясних, искам да имам и вашите пари, и вас самата. Толкова ли сте лишена от суета, та да не вярвате, че не сте ми напълно безразлична?

— А вие толкова ли сте затънали в собствените си злини, та да не разбирате, че това, което вършите, е лошо и греховно — попита Пентея.

— Думи! Празни думи! — възрази й Рудолф. — Никога не съм можел да кажа що е зло и що е добро на този свят, не можах да го обясня нито на себе си, нито на другите. Грях ли е да спиш с жена, ако това носи удоволствие и успокоение и на двамата? Ако това е грях, тогава най-големият грешник е нашият крал и повечето от онези, които го заобикалят. Грях ли е да желаш пари? Тогава наистина цялата тази страна е населена от злочести грешници. Грях ли е да пожелаеш да се ожениш, да намериш семейно щастие и да имаш деца, които ще продължат името на рода ти? Не, не, братовчедке, не ме порицавайте с тези думи! Аз съм толкова добър и толкова лош, колкото повечето хора, щом говорим за това. Имам от всичко по малко и притежавам известни добродетели, както вие самата ще се убедите, когато заживеем като мъж и жена.

— Но аз обичам Лушиъс! — възкликна Пентея, която чувстваше, че не може да го премълчава повече.

— И какво от това? — попита Рудолф с безразличие в гласа. — Нали не можете да се омъжите за него. А да останете стара мома заради любовта си към един нечестив разбойник, който рано или късно ще бъде обесен за престъпленията си, е направо смешно, както смешно би било аз да не се ожения за вас заради любовта си към някоя жена, която не иска и да чуе за мен.

— Вие обичате лейди Касълмейн — обвини го Пентея.

— Тя ме привличаше и очароваше като никоя друга преди нея — отвърна Рудолф, — и аз подозирам, че втора като нея няма да намеря. Но това не означава, че съм готов да се откажа от удоволствието да се оженя за вас, мила моя братовчедке. Хайде, каква е ползата да спорим? Всичко е уредено и трябва само да кажете „Да“.

Пентея изтръпна. Нямахше какво да отговори, нямаше какво да каже. Спомни си колко често напоследък мечтаеше да каже тази дума, но не на Рудолф.

Вече приближаваха църквата на Ставърли, която се извисяваше край пътя от другата страна на границата на имението. Била е построена от прапрадядото на Пентея, който е избрал мястото колкото се може по-далеч от къщата, защото не обичал звъна на камбаните. Сега Пентея си помисли, че ако църквата не беше толкова далеч, от къщата може би Лушиъс щеше да види каретата, ако все още се криеше в Ставърли. Ала затова нямаше никаква надежда. Църквата бе заобиколена от високите, гъсто посадени в парка дъбове, и се виждаше само от горните етажи на къщата, така че никой, освен онези, които живееха в къщата на свещеника, нямаше да забележи, че пред вратата ѝ спира някаква карета.

Най-накрая пристигнаха. Лушиъс не ги беше пресрещнал по пътя и когато конете спряха и един от кочияшите слезе от капрата, за да им отвори вратата, сърцето на Пентея се потопи в дълбините на отчаянието.

Прозорците на каретата бяха мътни и мръсни, но слънцето се опитваше да оживи тъжната картина и Пентея, бледа и покрусена, виждаше лицето на Рудолф, към когото се обърна с последна молба:

— Моля ви, братовчедо Рудолф, моля, не ме карайте да правя това!

Усмивката изчезна от устните, а веселият израз — от очите му. Той я погледна от горе на долу и грубо я хвана за китката:

— Ще се омъжите за мен, дори ако трябва да ви убия, за да сторите това!

Пентея извика от болка. От силната му хватка тялото ѝ сякаш остана без капка кръв и тя разбра, че последната ѝ надежда изчезва и нищо не може да направи. Слезе от каретата и се огледа, сякаш някаква

надежда за спасение се криеше зад дърветата или идваше по тесния криволичещ път, по който те току-що бяха пристигнали.

Но наоколо нямаше никой. Имаше само чист и свеж селски въздух, пробуждащ се утринен ветрец, птича песен и аромат на орлови нокти, които растяха в изобилие около и пред входа на църквата.

Гледката пробуди в душата на Пентея множество спомени. Тя си спомни как, държейки баща си за ръка, несигурно вървеше по тясната пътечка между надгробните камъни. Беше на три или четири години, когато за първи път я доведоха тук и я сложиха да седне на голямата семейна пейка върху куп кадифени възглавници. Краката ѝ висяха във въздуха, ала тя можеше да гледа над покритата с резба облегалка на пейката пред нея.

Майка ѝ беше погребана тук, в семейната гробница, както и баща ѝ. Тъкмо в тази църква Пентея винаги си бе представяла своята сватба. Когато започна да мисли за това, за което всяко подрастващо момиче мечтае дълбоко в сърцето си, тя се виждаше как върви по пътеката между редовете в църквата облегната на ръката на баща си, с дантелен воал, който скрива очите ѝ, гледащи надолу, и с ръце, държащи букет лилии, набрани от градината на Ставърли. Тя мечтаеше за мъжа, който ще я чака на стъпалата пред олтара. В началото лицето му беше смътно, по-късно то стана ясно и живо и не напускаше сънищата ѝ, лицето на мъжа, за когото, тя бе сигурна в това, е била предназначена откак свят светува.

А сега ѝ се искаше да изкрещи от мъка. Откъде да знае, може би сега, в същата тази минута, Лушиъс спи в Ставърли или се крие в гъстата гора, която се простира на север, докдето погледът стига. Може би той мисли за нея, както тя мисли за него, но нищо не знае за това, което сега става с нея, и не се досеща, че отчаяно, с непоносима мъка го зове да дойде и да я спаси.

Рудолф прекъсна мислите ѝ, като я хвана за ръка и кратко каза:
— Елате.

Тя механично тръгна, мина през портала в двора на църквата и тук за своя радост видя една жена, която идваше към тях. Тя бързаше, тази дебела, весела, усмихната жена със зачервено лице, несресаната ѝ коса беше прикрита с боне, а роклята завързана само наполовина, защото очевидно се бе облякла набързо.

— Милейди! Милейди! — радостно повтаряше тя и Пентея извика от радост.

— Госпожо Бонът! — възкликна тя. — Колко се радвам да ви видя!

Съпругата на свещеника направи дълбок поклон.

— О, милейди — каза тя, — когато мъжът ми каза кой ще дойде при нас, едва повярвах на ушите си. Вие дойдохте по-рано, отколкото ви очаквахме, но той много скоро ще бъде тук. Няма ли да влезете вкъщи и изпиете чаша вино? Сигурно сте много уморени след пътуването от Лондон.

— Благодаря ви — отговори Пентея и погледна Рудолф, сякаш се страхуваше, че той от нейно име ще се откаже от гостоприемството на тази жена.

— Аз също, бих изпил чаша вино — грубо каза той и последва Пентея и я поведе към къщата на свещеника.

Капаците на прозорците бяха затворени, в къщата беше разхвърляно, но уютно. Госпожа Бонът въведе Пентея в една стая и почна да се суети, да оправя възглавнички и да се извинява, че пепелта от камината не е изхвърлена.

— Само да знаех, че ще дойдете, лейди Пентея — повтаряше тя отново и отново, — но мъжът ми не ми каза нищо, докато не легнахме да спим. Съмнявам се, че и тогава би ми казал нещо, защото господин Рудолф го закле да мълчи, но той се страхуваше, че няма да се събуди навреме, защото винаги спи много дълбоко и мога да се закълна, че ако не бях го събуждала всяка неделя, енорияшите имаше да го чакат в църквата до вечерта. А после се оказа, че той не е трябвало да споделя с мен вашата тайна, защото малкият Томи Ходж преди два часа дойде да чука на вратата и го събуди, защото дядо му берял душа. Нали помните стария Джейкъб Ходж, милейди? Без малко петдесет години той беше ковач, а след това за чука се залови племенникът му.

— Да, разбира се, че го помня — отговори Пентея.

— Той беше добър човек, макар малко да прекаляваше с бирата по време на жътва — продължаваше да говори, без да спира госпожа Бонът. — Е, сигурна съм, че мъжът ми скоро ще се върне, но старият Джейкъб няма да се предаде без борба, той се е сражавал цял живот и няма да позволи на смъртта да му надделее току-тъй.

Като продължаваше да говори, тя донесе и сложи на масата бутилка вино и когато Пентея се отказа, донесе ѝ чаша мляко от кухнята.

Мина повече от час докато свещеникът се появи. Рудолф едва скриваше нетърпението си, а Пентея имаше достатъчно време, за да се справи и да измие ръцете си. Докато тя отмиваше от лицето си праха от пътя, госпожа Бонът не млъкваше, като не забелязваше пълното отчаяние на младото момиче, което се засилваше с всяка минута.

Тя искаше да се обърне за помощ към съпрузите Бонът. Обаче знаеше, че те с нищо няма да ѝ помогнат, а и някаква особена гордост не ѝ позволяваше да излага Рудолф пред тези прости и доверчиви хора, да им открие какъв негодник е той. В края на краищата той беше неин братовчед, а семейство Бонът бяха уважавали фамилията Вайн от първия ден, когато бяха получили тази енория, на която баща ѝ беше патрон.

Съвсем очевидно те бяха под впечатлението на приказките на Рудолф, който им бе казал, че е наследил титлата и че в най-скоро време щял да дойде да живее в Ставърли. Те не можеха да я спасят, този беловлас възрастен човек и неговата добра и приказлива жена. Всъщност те нищо не можеха да направят, нито те, нито някой друг. Пентея знаеше, че ако сега обиди по някакъв начин Рудолф, няма да може да избяга от него, защото той не я изпуска от очите си и дори когато тя отиде в съседната стая заедно с госпожа Бонът, той слушаше през полуотворената врата, готов да предотврати бягството ѝ или да прекъсне всеки откровен разговор, който би могла да започне.

По едно време Пентея реши да се заключи в една от стаите и да помоли госпожа Бонът да доведе тук селяни, които поне биха я спасили от насилието на Рудолф. Но от къщата на свещеника до селските жилища не беше много близо и тя знаеше, че дълго преди пълната възрастна жена, да доведе някого на помощ, Рудолф и неговите двама кочияши щяха да счупят затворената врата и тя пак щеше да се озове под негова власт. Имаше и нещо унизително в това да въвлече в гнусните планове на Рудолф тези хора, които бе познавала през целия си живот.

Не, тя не можеше да направи нищо. Така мислеше Пентея докато вървеше след свещеника през двора, за да отидат до църквата. Под стария ѝ сводест покрив беше много тихо и празно, слънцето светеше

през цветните стъкла на прозореца над олтара. Пентея имаше чувството, че баща ѝ наблюдава как тя бавно върви между пейките до Рудолф, как двамата стоят и чакат свещеника, който отиде да вземе Библията.

С цялото си сърце и душа тя отправи молба за помощ и се обърна към Рудолф вярвайки, че сега, в последната минута, той може да се разколебае и някакво отдавна забравено чувство за свян може да надделее у него и да ѝ даде възможността, за която тя се молеше. Но на устата му играеше цинична усмивка, а изразът на очите му я накара, инстинктивно да вдигне ръце към гърдите си, сякаш така можеше да се скрие от неговите очи.

— Дяволски сте хубава — каза той с пресипнал глас.

Тя усети, че кръвта нахлува в лицето ѝ. Не знаеше колко е прелестна в бялата си копринена бална рокля, как златистата ѝ коса блести на фона на старата стена от потъмнели сиви камъни. Мислеше си само за похотта, изписана върху лицето на Рудолф, и за светотатството, което щеше да представлява неговата клетва за вярност, която щеше да опетни святото място, в което се намираха сега.

Появяването на свещеника караше Пентея да мисли само за едно нещо: след миг ще бъде омъжена. Ужасът, който се надигаше в душата ѝ, за секунда надделя и тя щеше да се обърне и да избяга от църквата, но Рудолф с бързината и досетливостта, на които го беше научил неговият начин на живот, разбра нейното намерение и ѝ попречи.

Той хвана ръката ѝ над лакътя и злобно впи пръсти в нежната ѝ плът. Като я държеше в стоманената си хватка, той я придърпа към себе си и я накара да застане с лице към свещеника, който, без да забележи, че нещо не е в ред, отвори Библията и започна службата.

Тя слушаше гласа му, който долиташе сякаш отнякъде много далеч. Той монотонно, произнасяше някакви думи, а тя нито чуваше, нито разбираше нещо и мислеше само за това, колко слаба се чувства и каква болка ѝ причинява Рудолф. Струваше ѝ се, че всеки момент ще я погълне спасителна тъмнина. Но изведнъж съвършено ясно чу гласа на свещеника, който говореше, като гледаше право към нея:

— Аз, Пентея Шермен...

Той изчака и понеже Пентея мълчеше ѝ обясни:

— Трябва да повтаряте след мен. Аз, Пентея Шермен! Пръстите на Рудолф бяха като нажежено желязо. Пентея премигна и повтори с глас, който сякаш не беше неин:

— Аз, Пентея Шермен...

— ... взимам теб, Рудолф Хенри Александър...

— ... взимам теб, Рудолф Хенри Александър...

— ... за мой законен съпруг...

Пентея се опита да повтори тези думи, но езикът ѝ не я слушаше.

Мъчеше се да проговори, а Рудолф и свещеникът я гледаха и чакаха тя да повтори последните думи. В този момент от двора долетя тропот на копита, след това някой изтича по пътеката към вратата на църквата. Тя знаеше кой е това още преди да чуе стъпките му по каменния под и гласа му. Позна го по внезапното лудо биене на сърцето си, по обхваналата я радост, която бе толкова голяма, че ѝ причиняваше болка.

— Спрете!

Гласът на Лушиъс проехтя силно в църквата. Пентея се обърна към него. Видя го да се приближава, очите му пламтяха от гняв, а шпорите му звънтяха с всяка негова крачка и този звън изпълваше цялата църква.

— Лушиъс, любими, ти дойде навреме!

Пентея едва прошепна тези думи, но Лушиъс ги чу. С бързо движение тя се освободи от отслабналата хватка на Рудолф и затича към него. Лушиъс я сграбчи в обятията си и тя скри лицето си на рамото му в безкрайно облекчение. Той беше тук и тя нямаше от какво повече да се страхува.

— Какво означава това?

Въпросът беше зададен от свещеника и в учудения му глас имаше властни нотки.

— Това означава — отговори с бясна злоба Рудолф, — че имаме свидетел на бракосъчетанието. Този човек иска да спре церемонията, но вече е късно!

— Вие не сте женени — каза Лушиъс и това беше не въпрос, а твърдение.

И тогава Пентея, защитена от ръцете му, повтори твърдо:

— Не, ние не сме женени. Аз се молах да дойдеш навреме. И моята молитва беше чута.

— Той не е дошъл навреме! — започна да вика гневно Рудолф. — Той не може да спре бракосъчетанието и аз съм сигурен, че вие няма да слушате един крадец и разбойник, който няма право да претъпи прага на тази църква.

Свещеникът разглеждаше Лушиъс с късогледите си очи.

— Но това като че ли е господин Лушиъс Вайн! — извика изненадано той. — Не съм ви виждал много отдавна, сър, но ми се струва, че не се лъжа.

— Вие не се лъжете — отговори му Лушиъс. — Аз наистина съм Лушиъс Вайн, когото сте видели за последен път преди дванадесет години.

— Защо ми казаха, че сте мъртъв? — попита свещеникът. — Вчера господин Рудолф ми каза, че сте били обесен.

— За нещастие на моя братовчед в този случай поговорката за желанието, което е баща на делото, се оказа невярна — каза Лушиъс.

— Стига глупости! — ги прекъсна рязко Рудолф и се обърна към господин Бонът. — Настоявам да продължите церемонията по бракосъчетанието от мястото, на което ни прекъснаха.

— Престанете да говорите глупости! — каза му Лушиъс.

— Много добре разбирате, че сега, след като съм тук, не можете със сила и заплахи да накарате Пентея да ви стане жена.

— Не можете да ме спрете — злобно изкрещя Рудолф и сложи ръка върху шпагата си.

Пентея извика от страх, но Лушиъс запази спокойствие и направи знак с ръка. Тя дочу стъпки на бягащи хора и преди Рудолф да разбере какво става, беше хванат от силните ръце на двама разбойници. Те бяха чакали на вратата и бяха свалили шапките си от уважение към святото място, но останаха с маски. Злобата на Рудолф, който изведнъж се оказа пленник, не беше по-силна от изумлението на свещеника.

— Няма да се бия с вас, братовчедо Рудолф — спокойно каза Лушиъс. — За разлика от вас нямам намерение да проливам кръвта на свой роднина. Ала моите хора ще ви задържат, докато реша какво да правя с вас.

Лушиъс погледна разбойниците и каза кратко:

— Изведете го!

Те изпълниха неговата заповед и поведоха Рудолф по прохода навън. Колкото и да се противеше, той не можеше да се освободи от тях. Чуваше се как ругае и проклина, докато го извеждат на двора, а когато стъпките на хората и гласът на Рудолф заглъхнаха, Пентея погледна Лушиъс в очите и видя в тях обич и нежност, каквито само човешкото лице може да изрази.

— О, Лушиъс, благодаря ти, че успя — прошепна тя. — Толкова се страхувах!

— Той не те нарани, нали, любима? — попита Лушиъс. Тя поклати глава, твърде щастлива, за да си спомня за оскърбленията и униженията, които бе изтърпяла. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя не можеше да диша. Пентея знаеше, че Лушиъс също тръпне от щастие, защото тя е до него. Гласът на свещеника ги върна към реалността:

— Мили деца — нежно каза той, — не искате ли да благословя щастието, което чета по лицата ви?

Лушиъс бързо погледна първо него, след това и Пентея, която чу да отговаря с треперещ от силното чувство глас:

— Моля те, Лушиъс... моля те... кажи „да“...

Тя усети как той се напрегна, а след това заговори на свещеника:

— Аз съм човек, отхвърлен от обществото, който няма какво да предложи на любимата си, освен едно сърце, преливащо от обожание, и тяло, което ще ѝ служи, докато самият той е жив. Нима това е достатъчно за една жена — живот без сигурност, дори без бъдеще?

Свещеникът не каза нищо. Добродушното му набръчкано лице се обърна към Пентея и тя разбра, че той очаква нейния отговор.

— Нима може да има значение нещо друго, освен това — каза тя съвсем тихо, — че Господ ни е изпратил на този свят да се обичаме един друг. Да сме заедно, било за кратко или за дълго, било да живеем в безопасност или в страх от хората. Все ми е едно. Важна е само нашата любов. Ние вече сме съединени от божествеността на това чувство и душите ни са слети в едно, макар тялом да сме разделени.

Тя усети как Лушиъс силно стисна нейните пръсти. Целуна ръката ѝ и тя почувства топлината на неговите устни. После, без да я пуска, той се обърна към свещеника:

— Ще ни венчаєте ли, сър?

Свещеникът отвори Библията и започна церемонията отначало. Обаче сега гласът му беше ясен, а, Пентея чуваше и възприемаше всяка негова дума. С цялото си същество се съсредоточи върху свещения обред, тъй прекрасен и възхитителен, че ѝ се струваше, че се намира сред ангели. Лушиъс отговаряше спокойно и сериозно, когато най-после дойде време да ѝ сложи венчална халка, той свали от дясната си ръка златен пръстен с печат, който носеше на малкия пръст. Той ѝ стана точно, сякаш беше правен по мярка. След това двамата коленичиха пред свещеника да получат неговата благословия.

На Пентея ѝ се стори, че ги обхвана облак от златна светлина и че благословията, която получи, дойде не от възрастен и немоощен човек, а от величието и могъществото на сила, която царува не на земята, а на небето. Тя изпитваше блаженство, което не можеше да се опише с думи. Държеше Лушиъс за ръка и се молеше да ѝ бъде дадена възможност да го дари поне с малко от щастието, което той заслужава.

Те още бяха на колене един до друг, когато свещеникът напусна олтара. Тогава, без да става, Лушиъс притегли Пентея към себе си и я целуна. Тази целувка беше свещена и нежна, сякаш и двамата се намираха на прага на някакъв нов свят. С озарени от щастие лица те се изправиха и последваха свещеника, за да се разпишат в църковната книга.

После бавно тръгнаха по пътеката между пейките, а в ушите им продължаваше да звучи свещената благословия. Нито виждаха, нито знаеха какво правят. Знаеха само, че са заедно. Когато наближиха входа на църквата, Пентея внезапно спря и очите ѝ широко се разтвориха.

На вратата стоеше човек, който ги наблюдаваше съсредоточено. На устата му играеше лека усмивка, а в уморените очи се четеше скептицизъм.

Цяла минута тя стоя и гледа този човек с невярващи очи. След това се наведе в дълбок поклон.

— Ваше величество — прошепна тя и усети как в душата като отровна змия се надига ридание.

— И така, вие сте се омъжили, лейди Пентея — каза Чарлз. — Макар и почетена с присъствието на вашия крал, венчавката ви беше много скромна.

С внезапно отчаяние Пентея почувства, че той ѝ се подиграва. Премести погледа си към Лушиъс, който стоеше гордо изправен като

войник на парад. Тя обаче забеляза как пребледня в очакване кралят да даде знак, че е забелязал присъствието му.

Високата фигура на Чарлз препречваше вратата на църквата, която бе единственият път за бягство. Кралят държеше в едната си ръка шапката, а в другата камшика и гледаше втренчено човека, когото неговите войници търсеха под дърво и камък из цялата страна, за да го изправят пред съда. Двамата с Лушиъс бяха еднакви на ръст и се гледаха очи в очи. Сега те не бяха крал и поданик, а двама мъже равни по ранг, които се преценяваха един друг.

— Вие сте Лушиъс Вайн — каза бавно кралят. — Отдавна не сме се срещали с вас.

— Близо петнадесет години, Сир — отговори Лушиъс.

Кралят кимна.

— Не съм забравил. И наистина неведнъж съм се смял, като си спомнях, какъв спектакъл разиграхте тогава. Как се понесохте напред с моята шапка на главата си и как кръглоглавите се втурнаха подире ви, като повярваха, че това съм аз. Обаче в този момент никак не ми беше до смях, защото преди да ми се притечете на помощ бях сигурен, че е дошъл сетният ми час.

— Бях щастлив, че мога да служа на Ваше величество — спокойно каза Лушиъс.

— А сега сте се оженили за любимата придворна дама на кралицата — добави кралят.

Пентея беше готова да извика — толкова силно я измъчваше неизвестността. Нима кралят не знае кой е Лушиъс? Нима той не разбира, че пред него е не само Лушиъс Вайн, спасил живота му, но и Бялото жабо, прочутият разбойник, когото той бе разпоредил да хванат и изправят пред съда?

Струваше й се, че напрежението става непоносимо. Чакаше, без да знае какво ще направи Лушиъс сега — дали ще помоли краля за прошка или ще се опита да избяга. В този момент кралят се обърна към вратата и каза:

— След всичко, което бях чувал за Ставърли от кралицата и други хора, аз реших, че трябва да видя замъка със собствените си очи. Затова вместо да отида на езда в Хемптън корт, както обикновено, дойдох тук. Обаче преди още да влезем в парка, станахме свидетели на странни събития.

Той излезе на слънчевата светлина и Пентея разбра, че е твърде късно да се предприеме каквото и да било и това е наистина краят, защото около портата на църковния двор стояха няколко придворни. Те се прозяваха, както се случваше обикновено с благородниците, които придружаваха Негово величество при сутрешните му разходки. Тя позна някои от тях и по-специално сър Филип Гейдж. Тогава реши, че това е капан и че кралят го е довел тук специално, за да арестува Лушиъс. Тя бързо го хвана за ръка и внезапно си спомни, че сега те са мъж и жена. С облекчение си помисли, че каквото наказание и да му наложи съдът, тя може да поиска да го сподели с него.

Лушиъс сякаш се досети какво мисли тя, защото намери ръката ѝ и тя се успокои, като почувства, че пръстите му стискат нейните. Но той не промълви нито дума. С нарастващо чувство на ужас тя видя, че от дясната страна на църковния двор, където храстите бяха особено гъсти, към тях се приближава група хора, които бяха обградили Рудолф. Разбойниците бяха четирима и лицата на всички бяха скрити от маски. Начело на групата вървяха двама души от кралската свита с шпаги в ръце.

Тя видя, че Лушиъс гледа към своите хора и на лицето му се появи тревога. „Сега всички те са пленници“ — помисли си Пентея. Разбра, че кралят чака да доведат маскираните хора при него. Групата се приближаваше все повече сред пълно мълчание и на Пентея ѝ се стори, че всички чуват колко ужасно силно бие сърцето ѝ. Обаче както Лушиъс и тя стоеше изправена и неподвижна, благодарна за това, че отчаянието и тревогата, които царяха в душата ѝ, не се отразяват върху лицето ѝ позата ѝ.

Групата разбойници се изравни с кралската свита и тогава четиримата маскирани мъже видяха кой ги очаква. Като по команда те свалиха шапките от главите си и единият от тях, в когото Пентея позна Джек, извика с висок глас:

— Да живее Негово величество!

Ръцете на Рудолф бяха вързани зад гърба, лицето му бе зачервено от гняв. Когато очите му видяха краля, а до него сър Филип Гейдж, той въздъхна с облекчение. На устата му се появи неприятна усмивка и той каза високо и злорадо:

— Мога ли да помоля Ваше величества за аудиенция?

Кралят вдигна ръка:

— Една минута, господин Вайн. Най-напред ще се занимаем с други въпроси.

Той се обърна към своята свита.

— Джентълмени, с голямо удоволствие, ви представям лицето, което отдавна исках да видя и чието отсъствие от двора ни кара да изпитваме голямо съжаление. Става дума за господин Лушиъс Вайн, който спаси живота ми в битката при Устър. За наше щастие сега той е отново сред нас. Струва ми се, че той е отсъствал прекалено дълго и не е успял да научи, че междувременно е станал Четвъртият маркиз на Ставърли и му е било възстановено правото на собственост върху имоти, които са били конфискувани от нашите врагове. Джентълмени, позволете ми да ви представя и особено на вас, сър Филип Гейдж, маркиз и маркиза Ставърли.

Очите на сър Филип бяха готови да изскочат от орбитите си, но и той заедно с останалите от свитата направи поклон. Механично, без да разбира какво прави, Пентея се наведе в дълбок поклон.

Тя забеляза усмивка в очите на краля, който ги наблюдаваше. Когато Лушиъс понечи да каже нещо, кралят го изпревари. Той вдигна ръка в знак, че иска тишина и отиде при разбойниците. Когато ги наближи, той се спря и посочи маските им:

— Махнете това от лицата си!

Те изпълниха заповедта му. Четири чифта очи, напрегнати от очакване и молеци за милост, гледаха Чарлз Стюарт, на когото те бяха оставали верни и предани, въпреки това, което бяха извършили. Кралят ги огледа мълчаливо и със същата лека усмивка в ъгълчетата на устата си каза:

— Сър Филип Гейдж има нужда от хора като вас, за да пази реда и спокойствието в Лондон и неговите околности. Аз също имам нужда от ново попълнение в личната ми гвардия. Готови ли сте да ми служите?

Чуха се внезапни въздишки на облекчение. След това четиримата мъже паднаха на колене.

— Готови сме да умрем за Ваше величество — с треперещ глас каза Джек от името на всички.

— Предпочитам да живеете и да ми служите добре — възрази кралят. — Ще се явите при капитана на личната ми гвардията в Уайтхол.

— Ваше величество, аз протестирам.

Това беше Рудолф и гласът му прозвуча в пълен дисонанс с останалите, защото беше груб и изразяваше зле прикрит гняв. Чарлз вдигна ръка и докосна брадичката си.

— А, господин Рудолф Вайн — каза той замислено. — Не съм ви забравил. Всъщност съвсем скоро чух да разправят, за вас някои неща.

Кралят направи пауза и след това с внезапно безразличие, сякаш вече бе изгубил търпение и бързаше да си тръгва, добави:

— Смятам, че Англия е неподходящо място за вас, господин Вайн. Доколкото разбирам, прекарали сте много години на континента. Съветвам ви да се върнете там, където вашите твърде особени таланти могат да намерят по-добро приложение, отколкото тук.

Рудолф разбра, че го изпращат в изгнание. Искаше нещо да обясни, но кралят не дочака неговия отговор. Без да погледне коленичилите разбойници, Пентея или Лушиъс, той прекоси двора, мина през портата и се качи на коня, който чакаше отвън. Благородниците от свитата се разбързаха да го последват. Преди Пентея да разбере какво става, блестящото и ярко шествие се понесе надолу по пътя, вдигайки след себе си облаци прах, които скриха препускащите хора така, сякаш бяха изчезнали зад мъгливия хоризонт.

Пентея остана дълго време загледана подире им. След това усети, че Лушиъс я гледа, без да откъсва очи от лицето ѝ. Дали той беше направил някакъв жест или пък те сами бяха разбрали желанието му, четиримата разбойници се обърнаха и тръгнаха към гората, където бяха вързани конете им. Със себе си водеха Рудолф, който им крещеше да го пуснат. След няколко минути всички се скриха от погледа ѝ. Тогава Пентея се обърна към съпруга си.

Лицето му ѝ говореше всичко, което тя искаше да знае. Това бе истина! Това не беше сън, всичко станало бе действителност. Лушиъс беше свободен — свободен да я обича, да живеят заедно в Ставърли и да отгледат децата си под защитата на големия замък, устоял на толкова превратности и тревоги. Лушиъс бе свободен!

На Пентея ѝ се стори, че целият свят пее от щастие, а слънцето свети толкова ярко, че блясъкът му я заслепява. Тя пристъпи към Лушиъс и му прошепна нещо. Думите ѝ потънаха в мекото кадифе на палтото му, в което скри лицето си.

Той я прегърна и остана неподвижен. След това много нежно вдигна лицето ѝ така, че да може да види сияйната прелест на нейните черти, на очите ѝ, които грееха от любов — толкова голяма, че Пентея трепереше в екстаз.

— Скъпа, прекрасна моя съпруго, това е началото — каза той и я привлече още по-близо към себе си. Устните им се сляха и тя отново усети магията на неговата целувка, чудото на любовта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.